

08

Львѣвско-Архієпархіальнїй

ВѢДОМОСТИ

Р. 1894.

~~1893~~

Л Ъ В Ъ В Ъ.
Изъ типографіи Ставропигійского Института.
Управляющій: И. Пухиръ.

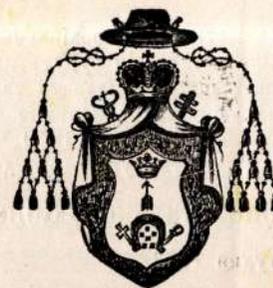
СОДЕРЖАНІЕ.

	Сторона
Ч. пор. 1. — Ч. 12.254 93. Въ справѣ вытѣговъ метрикальныхъ требуемыхъ отъ ц. к. Дирекцій колѣій держ. въ цѣляхъ урядовыхъ	1
Ч. пор. 2. — Ч. 11.808 93. Обвѣщена речинця испытбвъ на катихитбвъ шкблъ народныхъ и выдѣловыхъ	2
Ч. пор. 3. — Ч. 22 орд. Препоручене дѣла „Пбдручникъ для урядбвъ катол.-парохіальныхъ и полвтично-администр.	2
Ч. пор. 4. — ЧЧ. 11.883 93, 12.234 93 и 165. Обвѣщена конкурсові	4
Ч. пор. 5. — Ч. 275. Праказъ що до бтсыланя грошей до Митр. Конс.	9
Ч. пор. 6. — Ч. 57 орд. Въ справѣ надсылани старинностей церковныхъ на выставу краеву	10
Ч. пор. 7. — Ч. 859. Вбзване до надбслани предплаты на Львбвско-Аепарх. Вѣдомости	10
Ч. пов. 8. — ЧЧ. 185, 285, 334, 605, 742 и 938. Обвѣщена конкурсові	11
Ч. пор. 9. — Ч. 1.375. Въ дѣлѣ купелевого заведеия въ Люббню вел.	17
Ч. пор. 10. — Ч. 182 орд. О мающихъ ся бтбути въ Львовѣ дух. реколекціяхъ	18
Ч. пор. 11. — Ч. 1.207. Оголошене речинця къ рукополаганю Пресвитербвъ	18
Ч. пор. 12. — Ч. 1.434. Оголошене взглядомъ картъ вписовыхъ для брацтва найсв. Тиннъ и въ справѣ установленя такихъ же брацтвъ при филиальныхъ церквахъ	19
Ч. пор. 13. — ЧЧ. 1.259 и 1.431. Обвѣщена конкурсові	19
Ч. пор. 14. — Ч. 2.050. Повѣдомлене ВЧ. Духовенства, чтобы по причинѣ бтбуваючого ся що четверга Консисторского засѣданя, въ томъ дни въ урядовыхъ дѣлахъ въ Митроп. Консисторіи не являлись	21
Ч. пор. 15. — Ч. 2.169. Въ дѣлѣ высылки шематизма на р. 1894	22
Ч. пор. 16. — Ч. 256 орд. Часописъ: Oesterreichisch-Ungarische Revue	22
Ч. пор. 17. — ЧЧ. 2.202, 2.203, 2.221, 2.481, 2.482, 2.483, 2.484 и 2.485. Обвѣщена конкурсові	22
Ч. пор. 18. — Ч. 1.819. Розпоряджене В. ц. к. Министеретва дотычно осягненя степени доктора св. Богословія	29
Ч. пор. 19. — Ч. 343 орд. Навернене Бромонаха Исидора Коржиньского и адбйжлена зъ него суспензія	34
Ч. пор. 20. — Ч. 2.946. Справа католицкого всеучилища въ Зальцбургу	35
Ч. пор. 21. — Ч. 3.265. Препоручене Товариства для выробу и торговлѣ ризъ церковныхъ въ Самборѣ	35

	Сторона
Ч. пор. 22. — Ч. 292/орд. Препоручене „Библиотеки для рускои молодежи“ проф. Юл. Насальского	36
Ч. пор. 23. — Ч. 427/орд. Въ справѣ причастія св. Таинъ католикѣвъ другихъ обрядѣвъ	37
Ч. пор. 24. — Ч. 3.542. Въ справѣ выповѣдженія облигацій пожичокъ краевъ зъ р. 1884, 1888 и 1889	38
Ч. пор. 25. — Ч. 3.375. Въ справѣ Товариства Червоного Креста	39
Ч. пор. 26. — Ч. 2.789, 2.974 и 3.555. Обвѣщена конкурсѣвъ	40
Ч. пор. 27. — Ч. 231/орд. Бреве св. Отца о Крылошанахъ почетныхъ	41
Ч. пор. 28. — Ч. 3.820. Повторне вбзване къ донесеню, кѣлько примѣринокѣвъ Письма св. въ деканатахъ жадавъ будутъ	43
Ч. пор. 29. — Ч. 3.682. Справоздане касове фонда вдов.-сиротъ съ д. 31 Марта 1894	44
Ч. пор. 30. — Ч. 581/орд. Дотычно збираня дарѣвъ при акасиѣтъ на храмъ пресв. Дѣвы при затоцѣ Львѣвскѣй	51
Ч. пор. 31. — Ч. 4.366. Въ справѣ подручника ВП. сов. Леопольда Шабля	51
Ч. пор. 32. — Ч. 4.421. О захованю осторожности при подтвержденю свѣдоцтвъ маетковыхъ для хорыхъ, дѣченыхъ въ загальныхъ шпиталяхъ	52
Ч. пор. 33. — Ч. 4.422. О консервованю старожитныхъ звонѣвъ	53
Ч. пор. 34. — Ч. 4.423. О увблненю отъ податку до фонда реляг. Душпастырѣй управленыхъ до побору доповненя конкурсу	54
Ч. пор. 35. — Ч. 4.418. Въ справѣ увблненя Общества запомогы Аепарх. свѣщ. вдовѣ и сирѣтъ отъ уплаты правнои належитости	55
Ч. пор. 36. — Ч. 4.648. Въ дѣлѣ отпущенъ и записѣвъ до брацтва найсв. Таинъ	55
Ч. пор. 37. — Ч. 4.724. Означене речинця испыта конкурсѣвого парох	57
Ч. пор. 38. — Ч. 3.811, 4.415, 4.417, 4.659 и 4.681. Обвѣщ. конкурсу	57
Ч. пор. 39. — Ч. 615/орд. О утвореню 5 мѣсць въ коллегіи св. Атаназія въ Римѣ	65
Ч. пор. 40. — Ч. 3.573. Въ справѣ стягненя належитости за розбсланій статута товариства дяковскаго	66
Ч. пор. 41. — Ч. 676/орд. Въ дѣлѣ отпущенъ брацтва найсв. Таинъ	66
Ч. пор. 42. — Ч. 4.955. Вбзване ВЧ. Настоятелей парохій, щобы цересвѣдчились на кого церковь и будовлѣ парох. сугѣ записанъ въ книгахъ грунт	67
Ч. пор. 43. — Ч. 5.866. Въ справѣ загальныхъ зборѣвъ Товариства взаимнои помочи дякѣвъ церковныхъ	68
Ч. пор. 44. — Ч. 5.827. О дарѣ Товариства асекур. „Дѣвтеръ“ на фондѣ вдов.-сиротъ въ квотѣ 200 зр.	69
Ч. пор. 45. — Ч. 1.320. Одозва гол. заряду Товариства „Кружкѣвъ рѣльничихъ“ въ Львовѣ	69
Ч. пор. 46. — Ч. 3.933. Поручене собирая жертвъ на погорѣльцѣвъ въ Новѣмъ Сончу	73
Ч. пор. 47. — Ч. 3.545. Въ дѣлѣ рестанцій къ фонду вдов.-сиротъ	74
Ч. пор. 48. — Ч. 4.872, 5.330, 5.352, 5.353 и 5.356 Обвѣщена конкурсѣвъ	75

	Сторона
Ч. пор. 49. — Ч. 880/орд. Въ справѣ приѣзду Его цѣс. и кор. Апост. Величества	81
Ч. пор. 50. — Ч. 789/орд. Книги за ррешеній	82
Ч. пор. 51. — Ч. 7.078. О пбдвышенѣй платѣ експон. сотрудникѣвъ	84
Ч. пор. 52. — Ч. 7.302. Въ справѣ облигацій галиц. фонда провинціиного	84
Ч. пор. 53. — Ч. 7.682. Обвѣщено о принятю до Львѣвскѣй дух. Семинаріи	85
Ч. пор. 54. — Ч. 7.773. Препоручене письма: „Correspondenzblatt für den katbol. Clerus Oesterreichs“	86
Ч. пор. 55. — Ч. 7.931. Обвѣщено речинця испыта конкурсѣвого парохіальнаго	87
Ч. пор. 56. — Ч. 7.821, 7.909, 7.910, 7.911, 7.912, 7.913, 7.914, 7.915, 7.916, 7.917, 7.918, 7.919, 7.920, 7.921, 7.922, 7.933, 7.934, 7.935 и 7.936. Обвѣщена конкурсѣвъ	88
Ч. пор. 57. — Ч. 868/орд. Розрѣшене брацтвъ найсв. Таинъ также въ фізіальныхъ церквахъ що до отдаленя церквей	93
Ч. пор. 58. — Ч. 7.997. Препоручене книжочки мисійнои съ молитвами и катихисмомъ	94
Ч. пор. 59. — Ч. 872/орд. Поручене зарядженя складки на докбичене церкви св. Іоакима въ Римѣ	94
Ч. пор. 60. — Ч. 8.459. Вбзване до исправленя отгникѣвъ шематизма	95
Ч. пор. 61. — Ч. 8.800. Пригадуе ся особне набоженство Жовтневе и въ Рождественній свѣта	96
Ч. пор. 62. — Ч. 955/орд. Пригадуе ся розпоряджене Ч. 30 (ст. 51), до мѣс. Жовтня относяче ся	96
Ч. пор. 63. — Ч. 8.287, 8.458 и 8.486. Обвѣщена конкурсѣвъ	96
Ч. пор. 64. — Ч. 762/орд. Отповѣдь св. Отца на адресу зббранныхъ въ Вѣднн австрійскыхъ Епископѣвъ	97
Ч. пор. 65. — Ч. 5.220. О законныхъ отношеняхъ цмивтарѣвъ и записѣ ихъ въ книгахъ грунт	99
Ч. пор. 66. — Ч. 10.381/орд. Житія Святыхъ выданъ Д-ромъ Іосифомъ Мѣльницкѣмъ	101
Ч. пор. 67. — Ч. 9.104. Справоздане касове фонда вдов. сиротъ съ д. 30 Червня 1894	102
Ч. пор. 68. — Ч. 10.003. Розпоряджене по причинѣ холеры	108
Ч. пор. 69. — Ч. 10.402. Оголошене речинця къ рукополаганю Пресвтерѣвъ	109
Ч. пор. 70. — Ч. 996/орд. 9.294, 9.295, 9.296 и 9.703. Обвѣщена конкурсѣвъ	109
Ч. пор. 71. — Ч. 972/орд. Енциклика „О науцѣ св. Письма“	113
Ч. пор. 72. — Душпастырѣ довшій выставляти свѣдоцтва смерти особѣ войсковыхъ	151
Ч. пор. 73. — Ч. 10.374. Въ справѣ вырѣвнаня залеглостей къ фонду вдов.-сиротъ	151
Ч. пор. 74. — Ч. 10.430. Обвѣщено речинця испыта на катихитѣвъ шкѣлъ народныхъ и выдѣловыхъ	152

	Сторона
Ч. пор. 75. — Ч. 10.492. Вывають ся ВЧ. Ордин. школь. Комисарѣ до предложена справозданъ за р. шк. 1893/4.	152
Ч. пор. 76. — Ч. 10.006. Повѣдомлена ВЧ. Духовенства, що получивши презенту на одну парохію, еси зъ той же не зрѣягну-ють не будуть могли комитовати о иней парохіи	152
Ч. пор. 77. — Ч. 10.575. Въ справѣ подаваня св. Танинъ и погреббѣвъ въ часѣ холеры	153
Ч. пор. 78. — Ч. 10.710. Въ дѣлѣ предкладана прошеній о розписаній на конкуресъ парохіи	153
Ч. пор. 79. — Ч. 1.275/орд. Препоручене книжечки: „Нбчъ Вяелемиска“	154
Ч. пор. 80. — Ч. 11.057. Справоздане Товариства Австр. Черв. Креста за часѣ бѣгъ 1. Марта 1893 до 28. Лютого 1894 р.	154
Ч. пор. 81. — Ч. 10.975. Възване до предложена выказбѣвъ сваш. вдбѣвъ и сирбѣтъ изъ Епархіи Станиславѣвской	156
Ч. пор. 82. — ЧЧ. 10.315 и 10.584. Обвѣщена конкуресъ вѣ	156
Ч. пор. 83. — Ч. 1.181/орд. Евциклика св. Отца о възваню владѣтельвѣвъ и всѣхъ народбѣвъ до едности вѣры християньской	157
Ч. пор. 84. — Ч. 10.724. Справоздане касове фонда вдов.-сирот. съ д. 1 Жовтня 1894	176
Ч. пор. 85. — Ч. 1.362/орд. Поновлене приказу дотычно складокъ на будову церкви св. Іоакима въ Римѣ	181
Ч. пор. 86. — Ч. 11.190. Възване до предложена выказбѣвъ сваш. вдбѣвъ и сирбѣтъ изъ Епархіи Черемышльской	181
Ч. пор. 87. — Ч. 11.989. Пригадують ся уставы що до правленя Службъ Б. легатовыхъ и фондовыхъ черезъ завѣдателѣвъ опорожненыхъ парохій и вынадгородженя тыхъ же за тоє	182
Ч. пор. 88. — ЧЧ. 11.303 и 11.783. Обвѣщена конкуресовѣ	183

Львѣвско-Архіепархіальний

ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1894.

Выдано дня 19. Сѣчня.

Ч. I.

Ч. I.

Ч. 12.254/92. — Въ справѣ вытягѣвъ метрикальныхъ требуемыхъ бѣгъ ц. к. Дирекціи колѣй державныхъ въ цѣляхъ урядовыхъ.

Относительно вытягѣвъ метрикальныхъ требуемыхъ бѣгъ ц. к. Дирекціи колѣй державныхъ для цѣлей урядовыхъ Митроп. Консисторія наводитъ до вѣдомости ВЧ. Урядѣвъ парох. въ цѣли стислого застосованя въ даныхъ випадкахъ слѣдуюче постановленье В. ц. к. Намѣстничества зъ дня 11. Студня 1893 Ч. 99.454:

„Въ слѣдствие зажаленя ц. к. Дирекціи колѣй державныхъ въ Краковѣ зъ дня 16. Сѣчня с. р. Ч. 47.036/X., що декотрій уряды парох. бѣгмовили еи выдана безъ стемпля вытягѣвъ метрикъ парохіальныхъ, которій були потребній сказаній ц. к. Дирекціи для цѣлей урядовыхъ, ц. к. Намѣстничество має честь повѣдомити Высокопреп. Митроп. Консисторію, що пѣсля Одозвы ц. к. Дирекціи скарбу зъ дня 30. Листопада с. р. Ч. 29.780 ц. к. Дирекціямъ колѣй державныхъ прислуге на пѣдставѣ пт. 117 м. уставы зъ дня 9. Лютого 1850. Ч. 50. Д. з. д. условне увѣльненье бѣгъ належитости

стемплевой при вытягахъ зъ метрикъ парохіальныхъ выдаваемыхъ черезъ уряды парохіальній, о скільки вытяги тіи будуть до ужитку урядового употребляній. Уряды парох. мають протое выдавати такіи вытяги наведенимъ Дирекціямъ вписуючи на тыхъ метрикахъ отвѣтно до постановленя уступу 5. увагъ вступныхъ до уставы зъ 9. Лютого 1850 Ч. 50 Д. з. д. що выста-вляеся тіижъ безъ стемпля для ужитку урядового дотычно Дирекціи⁴.

Отъ Митрополитальной Консистоіи.

Львѣвъ, дня 29. Студня 1893.

Ч. 2.

Ч. 11.803/93. — Обвѣщеніе речниці испытѣвъ на катихитѣвъ школахъ народныхъ.

Дня 2. Лютого нов. ст. 1894 отбудеся испытѣ квалификаційный кан-дидатѣвъ на учителей религіи въ школахъ народныхъ.

Священники желающіи поддаться тому испытѣ мають свои просьбы о припущеніе до тогоже испытѣ, внести до Митрополитальной Консистоіи найдалше до д. 27. Сѣчня, а дня 2. Лютого о годянѣ 8-ой рано явитися въ сали засѣданій Митроп. Консистоіи до испытѣ письменного.

Отъ Митрополитальной Консистоіи.

Львѣвъ, дня 4. Сѣчня 1894.

Ч. 3.

Ч. 22/орд. — Препорученіе до предплаты дѣла „Пѣдручникъ для урядѣвъ католицко-парохіальныхъ и политично-администраційныхъ“.

Случаются неразъ сумнительный або выятковій випадки при вписахъ до метрикъ парохіальныхъ такъ важныхъ для правно приватныхъ и родинныхъ отношенъ актѣвъ, неменше при диспензахъ цивильныхъ супружескихъ, въ котрыхъ духовенство натрафляе неразъ на трудности зъ powodu, що дотычній приписы походять зъ рѣжныхъ часѣвъ и не суть збраний въ истгуючихъ пѣдручникахъ. Хотячи прійти въ помѣчь Всеч. Духовенству пѣднявся Высокоповажный п. Леопольдъ Шабель ц. к. совѣтникъ Намѣстництва и шефъ бюро духовного при ц. к. Намѣстництвѣ выдати Пѣдручникъ для урядѣвъ католицко-парохіальныхъ и политично администраційныхъ, котрый мѣстити буде въ собѣ збѣръ уставъ и приписѣвъ вразъ съ информаціею ихъ застосованя въ практицѣ, уложеный на пѣдставѣ довголѣтнего урядового до-свѣдченя Всп. автора дотычно:

1. Провадженя метрикъ парохіальныхъ, рожденій и крещеній, супружествъ и смерти, поступованя що до актѣвъ тыхъ доконаныхъ черезъ не-принадежного пароха, актѣвъ крещенія пѣзнѣйше доконаныхъ, впису легитимациі per subsequens matrimonium, впису актѣвъ рожденія принадежныхъ до краѣвъ коронныхъ ц. к. Монархіи, котрїи мали мѣстце по за-границами ц. к. Державы, актѣвъ супружествъ заключенныхъ въ дорозѣ де-легациі, поступованя въ случаяхъ додатковыхъ вписѣвъ въ загалѣ и выста-влена вытягѣвъ або свѣдоцтвѣвъ зъ метрикъ парохіальныхъ.

2. О диспензахъ цивильныхъ въ справахъ супружескихъ, удѣляныхъ черезъ ц. к. Власти державній, вымаганыхъ для особѣ стану цивильного ту-тейшо-державныхъ, чужокраевыхъ и войсковыхъ съ означеніемъ особѣ, ко-трїи поддлагають судовластію (iurisdictio) войсково-церковному и о урядженю Властей войсково церковныхъ.

3. Приписы дотычно заряду маетку приходского и конвентуального разомъ съ поступованіемъ въ случаяхъ заключеня договорѣвъ о вынаймле-нне, затыагненя позички на ипотеку маетку приходского, замѣны або спро-дажи грунтоѣвъ и нерухомостей парохіальныхъ якъ такожь набутя нерухо-мостей на рѣчь завладового маетку приходского.

Пѣдручникъ той буде состояти изъ 10 до 12 аркушѣвъ въ 8-цѣ выйде на тревалѣмъ великовѣмъ паперѣ и буде стояти въ дорозѣ предплаты 1 зр. 30 кр. пѣзнѣйше же 1 зр. 80 кр.

Кто лише хотѣбы короткїи часѣ управлять парохіею муситъ узнати потребу такого пѣдручника и нема сомнѣнїя, що кождїи душпастьеръ съ вдячностію для Впг. автора повитае ту вѣсть о Его намѣреню. Длѣтого Митроп. Консистоіа поручае Всеч. Духовенству постаратися о одинъ при-мѣрникъ тогожь „пѣдручника“ для библиотеки парохіальной, въ дорозѣ пред-платы на руки дотычныхъ Всеч. урядѣвъ деканальныхъ, которымъ въ залу-ченю разомъ съ проспектомъ пересылаеся листу предплатителѣвъ, и то най-далше до 15. Марта 1894. Листу предплатителѣвъ разомъ съ предплатою мають Всеч. уряды деканальній найдалше до 25. Марта 1894 надослати до Митроп. Консистоіи, зъ ѣтки при кѣнци Мая або въ Червню с. р. вышлеса згаданій пѣдручники до Всеч. урядѣвъ декан.

Отъ Митрополитальной Консистоіи.

Львѣвъ, дня 15. Сѣчня 1894.

Обвѣщенія конкурсовъ.

I.

Митрополитальна Консисто́рія розписуе на конкурсъ слѣдующій парохіи:

а) подъ днѣмъ 23. Студня 1893 съ речинцемъ до д. 27. Сѣчня 1894:

Ч. 12.234/92. Чернихѣвцѣ съ прилученою Верняки, деканата Збаражского, надана приватного—съ тымъ примѣчаніемъ, що прошенія кандидатѣвъ заподаій при попереднѣмъ розписаню тои парохіи на конкурсъ остаеть важными и на теперь;

б) подъ д. 10. Сѣчня 1894 съ речинцемъ до д. 8. Марта 1894:

Ч. 165. Гаѣ старобродскій съ прилученою Бучина, деканата Бродского, надана Пресвящ. Митроп. Ординаріята.

II.

Ч. 11.883/92. — Розписуеся на конкурсъ одна стипендія имени св. Георгія въ квотѣ 100 злр. рѣчно:

Въ цѣли надана одной стипендіи имени св. Георгія, для слушательѣвъ правъ назначеной, въ рѣчной квотѣ 100 злр. а. в. начавши ътъ 1-ого курсу шкѣльного року 1893/4 розписуеся конкурсъ съ речинцемъ до дня 10. Лютого нов. стил. 1894.

Кандидаты довший выказатися:

1) що походять ътъ отца рускои народности и суть гр. к. вѣроисповѣданя,

2) що суть убогими,

3) що убѣчили гимназію съ дуже добрымъ успѣхомъ.

Сыны гр. к. жителѣвъ Дрогобицкихъ при другихъ рѣвныхъ обстоятельствахъ мають першенство.

Академики, побираючі тую стипендію, мають выказатися що слухаютъ или уже слухали выкладѣвъ руского языка и рускои литературы.

Просьбы о тіи стипендіи заосмотреній ътъвѣтными свѣдоцтвами довший въ высше означенѣмъ речинци посредствомъ Свѣтлой колегіи професорѣвъ внесені бути до Львѣвской гр. к. Митрополитальной Консисто́рії.

Отъ Митрополитальной Консисто́рії.

Львѣвъ, дня 7. Студня 1893.

ХРОНИКА.

ИМЕНОВАНИЯ.

Совѣтникомъ Митрополитального Ординаріята именованій:

Ч. 872/93 — орд. ВВл. П. Дръ Стефанъ Федакъ адвокатъ краевый во Львовѣ.

Почет. Совѣтникомъ Митрополитальной Консисто́рії именованій:

Ч. 882/93 — орд. О. Іоаннъ Коцюба парохъ Олешѣ (Епархія Станиславскон).

Почет. Совѣтниками Митрополитальной Консисто́рії съ правомъ употребляя экспозиторій крылошанскихъ именованій ОО.:

Ч. 1203/93 — орд. Теофанъ Обушкевичъ гр. к. душпастырь въ Олифантъ-Па въ Америкѣ, и

Ч. 1204/93 — орд. Амвросій Полянскій гр. к. душпастырь въ Питсбургъ-Па въ Америкѣ.

Дѣйствительнымъ Деканомъ Городецкого деканата именованій:

Ч. 1263/93 — орд. О. Емилянъ Пясецкій дотеперѣшный Завѣдатель Городецкого деканата и парохъ въ Вишенцѣ вел.

Завѣдателями деканатѣвъ именованій ОО.:

Ч. 7908/93 Северянъ Навроцкій парохъ Шляхтанецъ для деканата Тернопольского, и
Ч. 11.232/93 Иполитъ Штогривъ парохъ Стрѣлокъ для деканата Бобрецкого.

Ординаріятскимъ Комисаремъ справъ сервитутовыхъ для деканата Уневского именованій:

Ч. 1246/93 — орд. О. Романъ Кунцевичъ парохъ Станьмира.

Вицедеканами именованій ОО.:

Ч. 1229/93 — орд. Михайлъ Яцышинъ парохъ Вороцова для деканата Городецкого;

Ч. 1246/93 — орд. Павелъ Бачинскій парохъ Глинянъ Застава первымъ, а

Ч. " Анатолій Доливскій парохъ Яхторова другимъ — оба для Уневского деканата;

Ч. 1264/93 — орд. Юліанъ Туркевичъ парохъ Пониквы вел. первымъ, а

Ч. " Юліанъ Мандычавскій парохъ Бѣлявецъ другимъ — оба для деканата Бродского, причемъ першому О. Вицедекану поручено веденье уряда деканального.

Архіерейскій грамоты похваляій съ правомъ употребляя экспозиторій крылошанскихъ получили ОО.:

Ч. 874/93 — орд. Константинъ Строцкій деианъ Роздольскій и парохъ Рудницъ, Атанавій Юркевичъ парохъ Роздола, Емилянъ Левницій парохъ Ивановецъ, Яковъ Вергановскій парохъ Кіевца и Николай Лукавецкій парохъ Жидачева,

- Ч. 1070/93 — орд. Емиліянъ Тарнавскій парохъ Барылова,
 Ч. 1117/93 — орд. Александеръ Барановскій парохъ Пукова,
 Ч. 1202/93 — орд. Іоаннъ Констанкевичъ гр. к. душпастиръ въ Шамокинъ-Па въ Америкѣ,
 Ч. 1244/93 — орд. Михайлъ Чайковскій парохъ Колтова,
 Ч. 1249/93 — орд. Теофилъ Лавровскій парохъ Янова (Теребовельского деканата)
 Ч. 1265/93 — орд. Михайлъ Ганкевичъ парохъ церкви св. АА. Петра и Павла во Львовѣ,
 Ч. 1266/93 — орд. Северинъ Навроцкій Завѣдатель Тарнопольского деканата и парохъ Шляхтанецъ,
 Ч. 1267/93 — орд. Емиліянъ Пясецкій Деканъ Городецкій и парохъ Вишенки вел.
 Ч. 11934/93 — Корнелій Дудыкевичъ парохъ Плугова.

Архіерейскія грамоты похваднѣи получили ОО.:

- Ч. 874/93 — орд. Михайлъ Гаврылюкъ парохъ Илова, Петръ Соловѣи завѣд. Межирѣча, Вас. Левницкій сотр. въ Николаевѣ, Александеръ Юрикъ парохъ Стѣльска, Володиміръ Сойка парохъ Уся, Петръ Гаранюкъ парохъ Волѣ вел. (теперь Остаповецъ), Василій Кузьмичъ завѣдатель Надѣтучъ (теперь Покровецъ), Іоаннъ Шпытко парохъ Волцнева и Григорій Дяковъ сотр. Роздола;
 Ч. 1195/93 — орд. Тадей Концевичъ парохъ Тростянца вел.

Митроп. Консисторія надала посаду пров. Регистранта канцелярїи Консисторской:

- Ч. 10446/93. О. Михайлу Туцисю новопост. пресвитеру.

Декретъ уменьшеня отъ испита конкурсового парохіального на протягъ шести лѣтъ получили ОО.:

- Ч. 8666/93 Григорій Чубатый Деканъ Збаражскій и парохъ Ступокъ,
 Ч. 9280/93 Левъ Джулинскій парохъ Лашина,
 Ч. 9991/93 Анатолій Долинскій парохъ Яхторова,
 Ч. 10.069/93 Володиміръ Дорожнискій парохъ Мизуна,
 Ч. 10.210/93 Діонизій Свистунъ парохъ Оплукка,
 Ч. 11.798/93 Корнелій Соловскій парохъ Черемшляня,
 Ч. 10.226/93 Іосифъ Нижанковскій парохъ Дѣдушиць вел.,
 Ч. 11.822/93 Іоаннъ Малиновскій парохъ Жукова,
 Ч. 12.064/93 Іосифъ Сохоцкій парохъ Ланѣвъ (декан. Бобрецкого).

Испитъ конкурсовый парохіальный выдержали ОО.:

- Ч. 10.448/93 Іоаннъ Бачинскій, Евгенийъ Лопатынскій, Емиліянъ Король, Симеонъ Савула, Романъ Красицкій, Николай Левницкій, Володиміръ Поховскій, Іоаннъ Базовичъ и Теофилъ Щуровскій.

До заведеня св. Августина въ Вѣднѣи яко докторандъ св. Богословія приняты:

- Ч. 24/орд. О. Іоаннъ Кордуба.

Выс. ц. к. Министерство войны заименовало капелланомъ войсковымъ II. класъ въ резервѣ:

- Г. 9365/93 О. Володиміра Богачевского.

Власть довъ Службы Божїи въ недѣли и свята отпраляти получивъ:

- Ч. 9938/93 О. Іоаннъ Волянскій парохъ Островчика до кѣнця Жовтня 1894.

Престолъ упривилеованный получила церковь:

- Ч. 11.084/93. св. О. Николая въ Теребовлѣ.

Митроп. Ординариатъ удѣлилъ грамоты благословенія новыѣмъ церквамъ:

- Ч. 9033/93 въ Тенетникахъ ад Мартыновъ новый,
 Ч. 10.235/93 въ Золотникахъ,
 Ч. 10.600/93 въ Стрыганцяхъ ад Ходовичи,
 Ч. 11.105/93 въ Пуковѣ,
 Ч. 11.659/93 въ Ратыщи,
 Ч. 11.890/93 въ Отыневцахъ.
 Ч. 11.948/83 въ Герини-ад Гомбѣвъ.

Митрополитальна Консисторія вставилась до Выс. ц. к. Намѣстничества:

а) о плату зъ фонда религіозного для приват. сотрудниковъ:

- Ч. 8106/93 въ Ярчевѣ,
 Ч. 8554/93 въ Кошлякахъ,
 Ч. 8613/93 въ Стрѣлькахъ,
 Ч. 8640/93 въ Новцѣ,
 Ч. 9899/93 въ Боратынѣ,
 Ч. 9999/93 въ Оравѣ,
 Ч. 10.728/93 въ Пѣдинхайлю,
 Ч. 11.661/93 въ Ратыщи,
 Ч. 11.748/93 въ Миклашовѣ,
 Ч. 11.828/93 въ Иванчанкахъ,
 Ч. 11.898/93 въ Доброводахъ,
 Ч. 12.508/93 въ Пѣдгородю,
 Ч. 12.520/93 въ Гумнискыхъ;

б) о удѣленея запомоги зъ фонда религ.:

- Ч. 8253/93 О. Каролу Бардыну пароху Ланѣвъ;

в) о даръ милости для свещ. едѣвъ:

- Ч. 7016/93 Елеоноры Кульничковъ,
 Ч. 7904/93 Марїи Копачъ,
 Ч. 7936/93 Серафимы Явецковъ,
 Ч. 8506/93 Лукїи Бачинской,
 Ч. 9072/93 Теклѣ Чайковской,
 Ч. 9549/93 Стефанїи Лесюкъ,
 Г. 9685/93 Анны Лотоцковъ,
 Ч. 11.358/93 Домцилии Авдыковской;

г) о утвореня самостоятельной парохїи:

- Ч. 11.183/93 въ Ушиѣ;

д) о перенесеніи въ станъ дефіціентбѣв:

Ч. 12.488/93 О. Іосифа Ганкевича пароха Буцкъ, на его власне прошеніе.

В. ц. к. Намѣстничество завѣдомило Митроп. Консисторію, що В. ц. к. Министерство асигновало плату зъ фонда религ. для приват. сотрудниковъ:

Ч. 9040/93 въ Сосновѣ,
Ч. 10.054/93 въ Струсовѣ,
Ч. 11.255/93 въ Побужанахъ,
Ч. 11.846/93 въ Новицѣ,
Ч. 12.565/93 въ Ярычовѣ нов.

Некрологія.

Ч. 9053/93 О. Андрей Кебузинскій, парохъ Верещицѣ, померъ дня 31. Серпня 1893
Ч. 9984/93 О. Емилианъ Мыдякъ, парохъ Павлова, померъ дня 30. Вересня 1893,
Г. 10.726/93 О. Александръ Раданкевичъ, Деканъ Бобрецькій и парохъ Шоломыѣ, померъ дня 24. Жовтня 1893,
Ч. 11.461/93 О. Кароль Тылявскій, парохъ Дубца, померъ дня 11. Листопада 1893,
Ч. 11.873/93 О. Лука Ляховичъ, парохъ Калагарѣвки, померъ дня 30. Листопада 1893.
Ч. 12.365/93 О. Іоаннъ Сѣрко, Завѣдатель Бродского деканата и парохъ въ Гагахъ старобродскихъ, померъ дня 13. Студня 1893,
Ч. 134. О. Іоаннъ Пацлавскій, парохъ Иванѣвки, померъ дня 2. Сѣчня 1894.

Души ихъ поручаються молитвамъ В. Ч. Кліра.

Отъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 19. Сѣчня 1894.

СИЛВЕСТЕРЪ

Митрополитъ.

Львѣвско-Архіепархіяльній

ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1894.

Выдано дня 6. Лютого.

Ч. II.

Ч. 5.

Ч. 275. Припоминается приказъ що до отсылки грошей всякого рода В. Ч. Духовенствомъ до Митроп. Консисторіи лишь посредствомъ В. Ч. Урядѣвъ декан.

Честѣйшій приходятъ случаѣ, що поодинові Ч. Ч. О. Душпастырѣ— оминаючи взгляды Уряды деканальній — отсылають гроши будь якого рода, тутъ впростъ до Митроп. Консисторіи.

Понеже та практика поводуе неразъ безпотребній писанины и допрошувани изъ стороны Урядѣвъ деканальныхъ, то такъ якъ всякія знешня съ Митроп. Консисторією ведля выданныхъ уже въ тѣй цѣли распоряджень, довжній отбыватися единственно лише посредствомъ дотычныхъ Урядѣвъ декан., яко власти духовной непосредной, подобно и отсылка будь якихъ грошей, въ особенности же належитостей къ фонду Архіепархіальному вдовичо-сиротиньскому, довжна дѣятися всегда лише черезъ дотычній Уряды деканальній.

При тѣй способности кладется въ обовязокъ всѣмъ Урядамъ декан. привбираній у себе гроши незадержувати довго, но що вильнуло ведля Записника

получаемыхъ грошей, по возможности скоро тутъ ътсылати, найдалше же до трехъ мѣсяцей ътъ дня получена тыхже.

Ѡтъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѡвъ, дня 22. Сѣчня 1894.

Ч. 6.

Ч. 57/орд. Взымаея ВЧ. Духовенство до надсылани старинностей церковныхъ на выставу краеву.

Додатково до тут. обвѣщена до Ч. 614/орд. (въ Архіепр. Вѣдом. Ч. поряд. 49. въ 1893 р.) повѣдомляея, що на площі выставы краевой буде такожъ поставленый модель церкви руской. Будова тойже церкви уже розпочалася 19 метр. довга а 13 метр. шир. домородными майстрами къ стилю властывѡмъ церквамъ зв. гуцульскими. Въ той церквѣ мае бути устроены музей старинностей церковныхъ, чимъ представлена булабы наша простонародна архитектура и всякы богатства нашого церковного малярства, рѣзьбарства и пр. якы по нашихъ церквахъ еще хоронятся, и якимъ вже частію въ часѣ звѣзду архіологичного не тѡлько велику стѡйность признано, но и звернено на нихъ особлившу увагу, а въ наслѣдокъ того отримали идеякы братства значны субвенціи такъ на удержанье явъ и на ѡтновленье тыхъ цѣнныхъ останковъ свѣдчачихъ о нашѡй минувшости.

Поручаея протое Всец. Духовенству, еслибы якы предметы того рода по церквахъ находилися, тѣмъ до дирекціи выставы надсылали съ выразною дописію: дѣль этнографичны. Блишій поясненія удѣлать радо референтъ секціи этнографичной выставы краевой п. Вол. Шухевичъ ц. к. професоръ (ул. Чарнецкого. 26.)

Ѡтъ Митрополитального Ординаріята.

Львѡвъ, дня 26. Сѣчня 1894.

Ч. 7.

Ч. 859—Взымаея ВСЧ. Архіепархіальные Духовенство до зложена предплаты на Львѡвско-АЕпарх. Вѣдомости въ квѡтъ 1 здр. 20 кр. а. в. въ дотычнѡмъ Урядѣ деканальнѡмъ а ВСЧ. Урядамъ деканальнымъ препоручаея допильнувати тожже уплаты и перестерѣгати, щобы Вѣдомости тѣи въ актахъ парохіальныхъ зѡстали захованы.

Устанавлиея предплата на Львѡвско-АЕпарх. Вѣдомости на р. 1894 въ квѡтъ 1 здр. 20 кр. а. в. — Понеже однакъ дотеперѣшныи способъ прислани предплаты впрѡстѣ до Митрополитальной Консисторіи оказався не-

практичнымъ, такъ якъ Уряды деканальныи не мали жадной евиденціи, чи кто не залагае съ предплатою а Митроп. Консисторія мала за много чинности съ неустаннымъ упоминаемъ залагающихъ съ предплатою, — протое маея повысшу предплату пересылати на будуще не до Митроп. Консисторіи но до дотычного Уряда деканального и симъ взымаются все ВСЧ. ОО. Парохи, Завѣдатель парохій и Сѡтрудники екепонованой, съ покликѡмъ на розпорядженье Митроп. Ординаріята въ дня 20. Сѣчня 1889 — Ч. 47/орд. (Львѡвско-АЕпарх. Вѣдомости въ р. 1889. Ч. 1) — щобы повысшу цѣлорочну предплату въ квѡтъ 1 здр. 20 кр. а. в. найдалше до 1. Марта с. р. дотычному Урядови деканальному надѡслали.

При тѡмъ взымаея подѣ личною ѡтвѣчательностію всехъ тыхъ которы до теперъ еще залагають съ предплатою за р. 1893, щобы тую залеглу належитѡсть безпроволочно въ дотычнѡмъ Урядѣ деканальнѡмъ зложили.

Заразѡмъ взымаются ВСЧ. Настоятелѣ деканатѡвъ, щобы уплаченя въ речинци той предплаты допильнували и самыи стягненьемъ той належитѡсти занялися а збраныи гроши переказѡмъ почтовымъ разѡмъ съ поименнымъ выказѡмъ найдалше до 1. Цѣвтня с. р. Митрополитальной Консисторіи надѡслали, — при осмотрахъ же декан. якъ и при увольненіи поодинокыхъ Душпастырей строго перестерѣгали, абы — якъ то давѣйше уже приказано — Львѡвско-АЕпарх. Вѣдомости оправныи въ актахъ парохіальныхъ зѡстали захованы, такъ якъ въ противнѡмъ случаю мусѣли бы стягнуги ѡтвѣчательнѡсть за тое на себе. — Въ кѡнца взымаются ВСЧ. Настоятелѣ деканатѡвъ стягнуги безпроволочно залеглу належитѡсть за рѡкъ 1893 послѣ одержаныхъ уже выказѡвъ.

Ѡтъ Митрополитального Ординаріята.

Львѡвъ, дня 31. Сѣчня 1894.

Ч. 8.

Обвѣщениа конкурсовыи.

I.

Митрополитальна Консисторія розписуе на конкурсъ слѣдующыи парохіи

а) подѣ днѣмъ 23. Сѣчня 1894 съ речинцемъ до д. 17. Марта 1894:

Ч. 285. Иванѡвѣа, деканата Скалатского, надана приватного;

б) під д. 20. Свчня 1894 съ речницемъ до д. 3. Марта 1894:

Ч. 334. Крылось съ прилучеными Козина и Соколь, деканата Галицкого, надана Преосвящ. Митропол. Ординаріята;

в) під д. 20. Свчня 1894 съ речницемъ до д. 22 Марта 1894.

Ч. 605. Бережниця съ прилученою Лотатники, деканата Стрыйского, на дана приватного;

г) під д. 1. Лютого 1894 съ речницемъ до д. 29. Марта 1894.

Ч. 742. Бакбвць съ прилучеными Репеховъ, Любешка, Жабокруви и Трибухвць, деканата Бобрецкого надана приватного;

д) під д. 1. Лютого 1894 съ речницемъ до д. 20. Лютого 1894.

Ч. 938. Лѣсеничи, деканата Львѣвско-городского, надана конвента Монахинь чина св. Венедикта во Львовѣ — съ тымъ, що прошенія заподай при попереднѣмъ розписаню той парохіи на конкурсъ — остають важными и на теперъ.

II.

Ч. 185. — Розписуеся на конкурсъ посада сталого гр. кат. натихиты при 5-клясовѣй школѣ мѣшанѣй въ Каменцѣ струмиловѣй.

Ц. к. окружна Рада шкѣльна въ Каменцѣ струмиловѣй розписала під д. 5. Свчня с. р. Ч. 2578 конкурсъ въ цѣли сталого замѣщеня посады гр. кат. натихита при 5-клясовѣй школѣ мѣшанѣй въ Каменцѣ струмиловѣй съ рѣчною платою 450 зр. и додаткомъ на помешканье въ квотѣ 45 зр. — Убѣгаючыся о тую посаду священники мають свои дотычнй поданы належито одокументованй, внести посредствомъ своеи настоятельной власти до ц. к. окружной Рады шкѣльной найдалше до дня 10. Лютого с. р.

Тое подаеся Всч. Клиру АЕпархіальному до вѣдомости

Отъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 2. Лютого 189.

ХРОНИКА.

Умѣщеня.

а) Завѣдательства получили О.О.:

- Ч. 8706/93 Северинъ Наконечный, завѣд. Лдѣного, въ Станькѣвцахъ,
 Ч. 8784/93 Кирилъ Левцикій, завѣд. Баличь нагбри., въ Калуши,
 Ч. 9038/93 Григорій Прихитко, сотр. Добростань, въ Верешацѣ,
 Ч. 9050/93 Емилианъ Король, завѣд. Поручина., въ Куропатникахъ,
 Ч. 9192/93 Иосифъ Зацерковный, завѣд. Сквилова, въ Сѣховѣ,
 Ч. 9574/93 Богданъ Конычакъ, сотр. Сорокъ, въ Сквиловѣ,
 Ч. 9574/93 Василій Кузьмичъ, завѣд. Надѣтычъ, въ Покровцахъ,
 Ч. 9777/93 Володиміръ Яцковскій, завѣд. Осталовець, въ Волѣ вел.,
 Ч. 9778/93 Ксенофонъ Роздольскій, завѣд. Домажиря, въ Плетсничкахъ,
 Ч. 9933/93 Матей Поповичъ, сотр. Буска, въ Павловѣ,
 Ч. 9934/93 Адамъ Витвицкій, завѣд. Стхова, въ Батьковѣ,
 Ч. 10.738/93 Маріанъ Заячковскій, завѣд. Батькова, въ Переледникахъ,
 Ч. 10.740/93 Емилианъ Ваньо въ Глѣбовѣ,
 Ч. 11.435/93 Иосифъ Фолясъ, сотр. Бѣлого камня, тамже,
 Ч. 11.548/93 Корнилій Бачинскій, завѣд. Березовицѣ вел., въ Куткорѣ,
 Ч. 11.567/93 Северинъ Габрусевичъ, сотр. Пѣдмхайля, въ Дубци,
 Ч. 11.664/93 Григорій Содомора, завѣд. Новосѣлки ленчъ, въ Марковѣй,
 Ч. 11.938/93 Тома Бородайкевичъ, сотр. Лашина, въ Калагарбвицѣ,
 Ч. 43 Левъ Левицкій сотр. Садовый (Еп. Стан.) въ Бакбвцахъ,
 Ч. 135 Володиміръ Винарскій, сотр. Иванѣвки, тамже,
 Ч. 138 Яковъ Сирофодъ, сотр. Доброводъ, въ Гаяхъ старобродскихъ,

б) Сотрудничества получили О. О.:

- Ч. 7939/93 Емилианъ Яросевичъ, сотр. Монастырця, въ Добростаняхъ,
 Ч. 8601/93 Іоаннъ Рудый, сотр. Рогатына, въ Буриштинѣ,
 Ч. 9348/83 Петръ Нижанковскій, сотр. Буриштына, въ Рогатинѣ,
 Ч. 9854/93 Корнилій Слюзаръ, завѣд. Глѣбова, въ Буцкахъ,
 Ч. 10.246/93 Николай Чубатый, сотр. Настасова, въ Кобыловолокахъ,
 Ч. 10.262/93 Іоаннъ Гарматій, сотр. Кобыловолокъ, въ Настасовѣ,
 Ч. 11.729/93, Александръ Мудрыкъ, парохъ Баковецъ, получивъ посаду 1-ого Викарія Архикатедрального,
 Ч. 12.626/93 Василій Левицкій, новопост. пресвитеръ, въ Волковѣ,
 Ч. 4. Теодоръ Кузьмѣвъ, новопост. пресвитеръ, въ Скварявѣ,
 Ч. 19. Теофилъ Луцкыкъ, новопост. пресвитеръ, въ Луцѣ мал.,
 Ч. 44. Василій Томовичъ, новопост. пресвитеръ, въ Пѣдмхайлю,
 Ч. 57. Александръ Ротко, новопост. пресвитеръ, въ Буску,
 Ч. 58. Іоаннъ Головкевичъ, новопост. пресвитеръ, въ Новицѣ,
 Ч. 59. Григорій Дяковъ, новопост. пресвитеръ, въ Луцѣ,
 Ч. 61. Корнилій Яцыкевичъ, сотр. Сорокъ, въ Ярычовѣ,
 Ч. 85. Володиміръ Левицкій, новопост. пресвитеръ, въ Миклашовѣ,
 Ч. 86. Корнилій Лотоцкій, новопост. пресвитеръ, въ Дубревѣ,
 Ч. 92. Іоаннъ Алискевичъ, новопост. пресвитеръ, въ Доброводахъ.

Въ пропозиціи умѣщеня О. О.:

- Ч. 9138 на Деревляны: въ терѣ 1. Вол. Дорошъ, 2. Василій Курдыдикъ, 3. Евгений, Чубатый, — а въ сисѣ: Григорій Прихитко;

- Ч. 9139/93 на Белзецъ: въ терні: 1. Теодоръ Леонтовичъ, 2. Іоаннъ Зальскій, 3. Володиміръ Подсопскій, — а въ списѣ: Аполоній Крохмалюкъ и Володиміръ Чайковскій;
 Ч. 9496/93 На Настащнѣ: 1. Володиміръ Розлуцкій и 2. Іосифъ Рыбакъ;
 Ч. 9592/93 На Бережницю: 1. Іоаннъ Зальскій и 2. Іоаннъ Хавалка;
 Ч. 9774/93 на Оглядбѣ: въ терні: 1. Левъ Авдыковскій, 2. Антоній Куниньскій, 3. Іоаннъ Стоцкій, а въ списѣ: Адамъ Витвицкій, Іоаннъ Мартинюкъ-Дотоцкій, Діонизій Свистунъ, Изидоръ Давидовичъ, Яковъ Зробекъ, Лаврентій Діаковскій и Іоаннъ Насальскій;
 Ч. 9853/93 на Глѣббѣ: въ терні: 1. Юліанъ Мандычевскій, 2. Іоаннъ Гаванскій, 3. Володиміръ Дорошъ, — а въ списѣ: Ксенофонъ Сосенко, Володиміръ Розлуцкій, Корнелій Слюзаръ и Левъ Бачинскій;
 Ч. 10.395/93 на Загоречкѣ: въ терні: 1. Евгений Павлусевичъ, 2. Корнелій Скоморовскій, 3. Іоаннъ Величковскій, — а въ списѣ: Іосифъ Мартынецъ, Николай Кмициковичъ и Григорій Прихитко;
 Ч. 10.396/93 на Холоувѣ: въ терні: 1. Викторъ Гарухъ, 2. Іоаннъ Завадовскій, 3. Стефанъ Петрушевичъ, — а въ списѣ: Теодоръ Бѣлевичъ и Лаврентій Діаковскій;
 Ч. 10.398/93 на Помонята: 1. Лонгинъ Раковскій, 2. Адамъ Витвицкій и 3. Володиміръ Сабать;
 Ч. 10.399/93 на Воробіевку: въ терні: 1. Яковъ Вацыкъ, 2. Іосифъ Терешкевичъ, 3. Володиміръ Поховскій, — а въ списѣ: Михайлъ Лихновскій;
 Ч. 11.102/93 на Суходолахъ: 1. Іоаннъ Давидовичъ, 2. Никифоръ Клубокъ и 3. Іоаннъ Насальскій;
 Ч. 11.158/93 на Великополе: 1. Орестъ Коновалець, 2. Николай Курбасъ и 3. Григорій Прихитко;
 Ч. 11.320/93 на Повѣтно: 1. Антоній Куниньскій, 2. Володиміръ Лотоцкій и 3. Юліанъ Твардѣвичъ;
 Ч. 11.328/93 на Ольховець: Левъ Задужный самъ одинъ;
 Ч. 11.690/93 на Калущѣ: 1. Володиміръ Петрушевичъ, 2. Григорій Словниціи и 3. Николай Рожанскій;
 Ч. 11.691/93 на Збонска: въ терні: 1. Володиміръ Розлуцкій, 2. Григорій Прихитко, 3. Ілія Лагола, — а въ списѣ: Михайлъ Лихновскій и Іоаннъ Насальскій;
 Ч. 11.693/93 на Тухольку: 1. Теофілъ Щуровскій, 2. Іоаннъ Хавалка и 3. Михайлъ Бачинскій;
 Ч. 11.694/93 на Швѣкбѣ: Михайлъ Горбачевскій самъ одинъ;
 Ч. 11.696/93 на Дубровицю: въ терні: 1. Петръ Петрицкій, 2. Теофілъ Щуровскій, 3. Стефанъ Пытликъ — а въ списѣ: Ілія Лагола;
 Ч. 11.697/93 на Бѣлбѣ: въ терні: 1. Яковъ Краснопера, 2. Николай Чубатый, 3. Михайлъ Горбачевскій — а въ списѣ: Евгений Купчинскій;
 Ч. 11.698/93 на Выбранѣвкѣ: 1. Яковъ Краснопера, 2. Володиміръ Дорошъ и 3. Терентій Доманникъ;
 Ч. 11.718/93 на Мостыще: 1. Іларій Стеткевичъ, 2. Евстахій Ключевичъ и 3. Николай Рожанскій;
 Ч. 84. на Волю велику: 1. Стефанъ Донаровичъ, 2. Володиміръ Яцковскій и 3. Николай Левицкій.

Презенты получили ОО:

- Ч. 9609/93 Ігнатій Муликъ на Сѣвку,
 Ч. 10.017/93 Климентій Росецкій на Хутарь,
 Ч. 10.397/93 Евгений Павлусевичъ на Побукъ,
 Ч. 10.472/93 Володиміръ Подсопскій на Белзецъ,
 Ч. 10.787/93 Михайлъ Виницкій на Новосѣлку ленчъ,

- Ч. 10.830/93 Іосифъ Рыбакъ на Настащнѣ,
 Ч. 10.840/93 Сильвестеръ Богачевскій на Лѣбѣцѣ,
 Ч. 10.861/93 Іоаннъ Стоцкій на Оглядбѣ,
 Ч. 11.143/93 Евгений Чубатый на Деревляны,
 Ч. 11.294/93 Іосифъ Терешкевичъ на Воробіевку,
 Ч. 11.327/93 Іоаннъ Лышнскій на Труханбѣ,
 Ч. 11.655/93 Никифоръ Клубокъ на Суходолахъ,
 Ч. 11.761/93 Антоній Куниньскій на Повѣтно,
 Ч. 12.112/93 Іоаннъ Величковскій на Загоречкѣ,
 Ч. 12.225/93 Іоаннъ Хавалка на Тухольку,
 Ч. 12.249/93 Григорій Горнякъ на Винники,
 Ч. 12.250/93 Евгений Купчинскій на Бѣлбѣцѣ,
 Ч. 12.277/93 Емилианъ Брояковскій на Боложинбѣ,
 Ч. 12.548/93 Іосифъ Гоцкій на Лѣсенячъ,
 Ч. 24. Володиміръ Розлуцкій на Глѣббѣ,
 Ч. 83. Петръ Богачевскій на Выбудбѣ,
 Ч. 131. Володиміръ Дорошъ на Выбранѣвкѣ,
 Ч. 163. Іоаннъ Хавалка на Бережницю,
 Ч. 409. Ілія Лагола на Дубровицю,
 Ч. 410. Николай Чубатый на Петрицбѣ.

Зъ полученныхъ презентовъ зрезигновали ОО:

- Ч. 12.435/93 Мелетій Дзеровичъ на Волю задервацку,
 Ч. 938. Іосифъ Гоцкій на Лѣсенячъ,
 Ч. 1100. Іоаннъ Хавалка на Бережницю.

Въ Презвитеры рукоположенъ збстали:

- Ч. 12.612/93 Іоаннъ Алискевичъ, Іоаннъ Войнаровскій, Николай Герасимовичъ, Григорій Діаковъ, Іосифъ Діаковъ, Александеръ Джулинскій, Теодоръ Кордуба, Василій Левицкій, Корнелій Лотоцкій, Александеръ Мѣйскій, Алексей Пристай, Петръ Петриця, Николай Романюкъ, Александеръ Ротко, Теодоръ Сахно, Теодоръ Кузьмѣвъ, Михайлъ Петрушевичъ, Емилианъ Зарицкій, Теодоръ Лежогубскій, Теофілъ Луцкъ, Евгений Рудницкій, Іоаннъ Свистунъ и Василій Томовичъ.

Испыта на катихиза школъ народныхъ и выдѣловыхъ выдержавъ:

- Ч. 11.000/93 О. Тома Бородайкевичъ.

Испыта на катихизѣ школъ народныхъ выдержали ОО:

- Ч. 11.000/93 Евстахій Хоминъ, Ярославъ Лучаковскій, Петръ Петриця и Василій Томовичъ.

Свідомства кваліфікаційні на півцвѣ церковнихъ получили :

- Ч. 8520/93 Сямеонъ Івановъ,
Ч. 10.452/93 Іоаннъ Драганъ,
Ч. 225 Іоаннъ Собрига.

До бурси дяковскої при Архикатедральнѣмъ храмѣ св. ВМ. Георгія прийнятї :

- Ч. 8799/93 Николай Павликъ,
Ч. 8858/93 Теодоръ Гуцуль,
Ч. 12.496/93 Теодоръ Демчишинъ.

Некрологія.

Ч. 334 О. Юліанъ Сембратовичъ, парохъ Крылоса, померъ дня 11. Сѣчня 1894.

Душа его поручаєся молитвамъ ВЧ. Клира.

Отъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 6. Лютого 1894.

СИЛЬВЕСТЕРЪ

Митрополитъ.

Львѣвско-Архіепархіальнїй

ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1894.

Выдано дня 26. Лютого.

Ч. III.

Ч. 9.

Ч. 1375. — Въ дѣлѣ купелевого заведеня въ Любню великъмъ.

Зарядъ купелевый въ Любню великъмъ постановивъ, якъ въ попередныхъ лѣтахъ, давати бесплатно купели незаможнымъ священникамъ потребующимъ Любньскихъ купелей, если тиже щоденно въ каплицѣ купельного заведеня будутъ совершати св. Литургію. Такимъ священникамъ признаєся одинъ изъ чотырохъ сезонѣвъ купелевыхъ, то есть ътъ 20/5 до 20/6, ътъ 20/6 до 20/7, ътъ 20/7 до 20/8, и ътъ 20/8 до 20/9. По тѣй причинѣ сказаный купелевый зарядъ зымає священникѣвъ потребующихъ купелей, щобы въ найкоротшѣмъ часѣ завѣдомили о тѣмъ Дирекцію купельного заведеня въ Любню вел. для подученя позволеня тыхъ же и въ которѣмъ сезонѣ мають тамъ же явитися. Отѣмъ увѣдомляєся ВЧ. Духовенство въ интересѣ ужиткованя сказаныхъ купелей.

Отъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 19. Лютого 1894.

Ч. 10.

Ч. 182/орд. — О маючихся отбути во Львовѣ духовныхъ реколекціяхъ.

На прошеніе Выдѣлу Товариства св. Апостола Павла подаеся до вѣдомости ВЧ. Духовенства о отбути маючихъ въ часѣ великого посту духовныхъ раколекціяхъ въ слѣдующемъ порядку:

1) Въ дняхъ отъ 5. Марта н. ст. вечеромъ розпочнутся духовнѣ реколекціи для Священникѣвъ, а закѣчатся дня 9. н. ст. Марта торжественною Службою Божою. Тѣи духовнѣ реколекціи отбудутся въ домѣ капитульномъ при архикафедральной церквѣ св. Георгія во Львовѣ, где Священники знайдутъ въ комнатахъ пресвитеріальныхъ мешканье и цѣле удержанье за умѣрковану цѣну.

Хотячѣи взяти участь въ реколекціяхъ зволютъ найдалше до 3. лат. Марта зголоситися до Товариства св. Ап. Павла во Львовѣ ул. Коперника ч. 36.

2) Отъ дня 14. до 21. н. ст. Марта отбудутся въ церквѣ Пр. СС. Василіанокъ духовнѣ реколекціи для женьщинъ, — а въ кѣнци

3) Отъ дня 2. до 9. н. ст. Цвѣтна по крестопоклонной нашѣи недѣли отбудутся въ домовѣи каплицѣ духовной руской Семинаріи реколекціи для мужчинъ.

Програмы реколекцій для свѣтской интеллигенціи ad 2) и 3) оголосятся пѣзнійше.

Львовѣ, дня 18. Лютого 1894.

Товариство св. Апостола Павла.

Левъ Туркевичъ,
предсѣдатель.

Отъ Митрополитального Ординаріята.

Львовѣ, дня 21. Лютого 1894.

Ч. 11.

Ч. 1207. — Оголущуеся речинець къ рукополаганю Пресвитерѣвъ.

Для рукополаганя въ пресвитеры опредѣляеся речинець на день 20. Марта н. ст. с. р., въ котрѣмъ то дни рано желаючѣи тую св. Тайну приняти въ Митроп. Ординаріятѣ лично явитися мають.

Въ цѣли узисканя принятія до дому пресвитеріального обовязанѣи кандидаты стану духовного внести въ неприступнѣмъ речинци до 16. Марта н. ст. с. р. включно посредствомъ дотычного Уряду деканального свои поданя и тѣже слѣдующими свѣдоцтвами заосмотрити:

1) Свѣдоцтвомъ нравственности и поведеня выставленнымъ черезъ взглядый Урядъ деканальный въ запечатанѣи ковертѣ.

2) Свѣдоцтвомъ убожества подтвержденнымъ черезъ дотычне ц. к. Староство.

3) Оженившейся свѣдоцтвомъ вѣнчаня.

4) Приписомѣрнымъ посвѣдченемъ отъ ц. к. Староства, що проситель або не належитъ до стану войскового, або що ему прислуге узглядченье §. 25. закона о общѣи краевѣи оборонѣ.

Примѣчаеся, що лише тѣи кандидаты къ посвященю припущенѣи будутъ, котрѣи при попереднѣмъ испытѣ къ тому успособлеными окажутся.

Отъ Митрополитального Ординаріята.

Львовѣ, дня 21. Лютого 1894.

Ч. 12.

Ч. 1434. — Оголошене взглядомъ картъ вписовыхъ для брацтва найсв. Тайнъ; и що маеса навести при просьбѣ о установлене тѣхже брацтва при филиальныхъ церквахъ.

О карты вписовѣи для брацтва найсв. Тайнъ належитъ удаватися до Митр. Консистеріи, присылаючи отразу переказомъ почтовымъ, належитѣсть за тѣже по 1 кр. за одну або по 1 зр. за сотку.

Що же дотычить установленя брацтва найсв. Тайнъ при филиальныхъ церквахъ, треба въ дотычнѣмъ прошеню слѣдуючѣи точки навести:

1) Чи въ тѣи церквѣ переходуются Тайны св.;

2) чи и якъ часто отправляеся тамъ въ недѣлѣи и свята парохіальна Литургія, и чи тогды вже въ матричѣи церквѣ Литургіи нѣтъ;

3) чи церковь тая була давнѣйше парохіальною;

4) чи було при нѣи досѣ осѣбне брацтво;

5) чи не будобы, по докладнѣмъ розваженю рѣчи, пораднымъ, чтобы для цѣлои парохіи лише одно брацтво при парохіальнѣи церквѣ завести; и наконецъ

6) чи не естъ филиальна церковь менше нѣжъ 4 1/2 кильметрѣвъ отдалена отъ своѣи парохіальнѣи церкви, або и отъ якоиньбудь иншой парохіальной или филиальной церкви, де брацтво найсв. Тайнъ вже естъ заведено або рѣвночасно маеса завести.

Если при якѣи парохіи естъ бѣльше филиальныхъ церквей, въ котрыхъ брацтво тое малобы бути установленымъ, то розумѣеся, що повышѣи точки взглядомъ каждой зъ нихъ навести треба. Дотычне поданье належитъ внести посредствомъ Уряда деканального, и Настоятель деканата мае отъ себе совѣстне справженье и добромѣнне долучити.

Отъ Митрополитальной Консистеріи.

Львовѣ, дня 23. Лютого 1894.

Ч. 13.

Обвѣщеня конкурсовѣи.

I.

Ч. 1259. — Розписуются на конкурсѣ двѣ посады учителей религіи гр. к. обряда при школахъ народныхъ въ Теревовли.

Ц. к. окружна Рада школьна въ Теревовли оголущуе подѣ д. 21. Сѣчня с. р. Ч. 58 конкурсѣи въ цѣли сталого замѣщеня двоухъ посадѣи учителя

телѣвъ религій при 6-класовѣй школѣ мужескѣй и при 5-класовѣй школѣ женскѣй въ Теревовли для молодежи гр. кат. обряда, съ речинцемъ до дня 15. Марта 1894.

До тыхъ обохъ посадь привязана естъ рѣчна платня по 600 зр. и 10% додатокъ на помешканье. — Учитель религій при школѣ мужескѣй буде обовязаный въ тѣйже школѣ, учитель же такий при школѣ женскѣй буде обовязаный въ тѣйже школѣ и такожь въ 1-класовѣй школѣ на передмѣстю „Сады“ преподавати науку религій и держати предписаній екскорты.

Убѣгающіеся о одну изъ выше наведеныхъ посадь священники мають свои дотычнй поданя, належито удокументованій, внести до ц. к. окружной Рады школной въ Теревовли въ выше сказанѣмъ речинци.

Тое подаеся до вѣдомости Всч. Клира АЕпархіального.

Отъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 15. Лютого 1894.

II.

Ч. 1431. Розписуеся на конкурсъ посада учителя религій гр. к. обряда при 6-ти класовѣй школѣ мужескѣй въ Тернополи.

Ц. к. окружна Рада школная въ Тернополи обвѣщае пѣдъ д. 9. Лютого с. р. Ч. 307 конкурсъ въ цѣли сталого замѣщеня посады гр. кат. катихита при 6-ти класовѣй школѣ мужескѣй въ Тернополи съ рѣчною платою 700 зр. и 70 зр. додатку на помешканье

Убѣгающіеся о ту посаду священники мають свои належито одокументованій поданя внести до ц. к. окружной Рады школной найдалше до дня 18. Марта 1894.

Тое подаеся Всч. Клиру АЕпархіальному до вѣдомости.

Отъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 22. Лютого 1894.

Отъ Митрополитального Ординаріата.

Львѣвъ, дня 26. Лютого 1894.

СИЛЬВЕСТЕРЪ

Митрополитъ.

Львѣвско-Архіепархіальный

ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1894.

Выдано дня 22. Марта.

Ч. IV.

Ч. 14.

Ч. 2050. — Повѣдомляеся ВЧ. Духовенство, щобы по причинѣ що каждого четверга отбувають засѣданя Консистерскій, въ той день въ урядовыхъ дѣлахъ въ Митроп. Консистерію не являлись.

По причинѣ, що въ тутейшѣй Митроп. Консистеріи въ четверъ каждого тиждня отбувають Консистерскій засѣданя, на котрыхъ рѣшаюгся справы цѣлон Архидіецезіи, длятого завѣдомляеся ВЧ. Духовенство, щобы въ сказаный день никто такъ для получения каноничной институціи на парохіи, якъ въ иныхъ, дѣлахъ въ Митропол. Консистерію не являеся, по въ другихъ дняхъ тиждня.

Отъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 9. Марта 1894.

Ч. 15.

Ч. 2169. — Въ дѣлѣ высылки по деканатамъ шематизма Архіепархіального клира на р. 1894.

Пересылаются ВСЧ. Урядамъ деканальнымъ только примѣрники въ шематизма Архіепархіального клира на р. 1894, кѣлько есть въ деканатѣ парохій и сотрудниковъ экспонированныхъ съ порученьемъ отъ каждого квоту 1 злр. за примѣрники при дорученіи стягнути и Митропол, Консисторіи съ поименнымъ выказомъ уплатившихъ найдалше до кѣнца Цвѣтня 1894 предложити.

Отъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 9. Марта 1894.

Ч. 16.

Ч. 256/орд. — Часописъ: Österreichisch-Ungarische Revue.

Въ Вѣднѣ выходитъ вже отъ многихъ лѣтъ часописъ:

Oesterreichisch-Ungarische Revue, Monatschrift (въ сошитахъ пересѣчно 5-аркушовыхъ) für die gesammten Kulturinteressen der Monarchie, insbesondere für Verwaltung und Justiz, Cultus und Unterricht, Finanz- und Heerwesen, Gesellschaftspolitik und Hygiene, Bodenproduction und Industrie, Handel und Verkehr, Geschichte und Biographie, Länder — u Völkercunde, Philosophie und Naturwissenschaft, Literatur und Kunst.

Часописъ тая, яко въ добромъ духу редаквана, препоручаея ВСЧ. Клирови и свѣцкой интеллигенціи. Пренумерата выноситъ рѣчно 9 ар. 60 кр., квартално 2 ар. 40 кр., адресъ есть: Wien XVIII. Wildemangasse, 6.

Отъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 11. Марта 1894.

Обвѣщенія конкурсовъ.

Ч. 17.

Митрополитальна Консисторія розписуе на конкурсъ слѣдующій парохій:

а) пѣдъ днемъ 8. Марта 1894 съ речинцемъ до д. 3. Мая 1894:

- Ч. 2202. Броды съ прилучеными Фольварки великій и Фольварки малій, деканата Бродского, наданя Преосвящ. Митроп. Ординаріята,
 Ч. 2203. Станькѣвцѣ съ прилучеными Пѣдгорцѣ и Туханѣвцѣ, деканата Ходорѣвского, наданя приватного,
 Ч. 2221. Батъкѣвѣ съ прилучеными Лукавецѣ и Гявѣдава, деканата Залозецкого, наданя приватного;

б) пѣдъ д. 15. Марта 1894 съ речинцемъ до д. 25. Цвѣтня 1894:

Ч. 2483. Яленковате, деканата Скольского, наданя приватного;

в) пѣдъ д. 15. Марта 1894 съ речинцемъ до д. 10. Мая 1894.

- Ч. 2481. Гарбузѣвъ, деканата Залозецкого, наданя приватного,
 Ч. 2482. Манаевъ, деканата Залозецкого, наданя приватного;
 Ч. 2484. Илемье, деканата Перегиньского, наданя Цѣсарского,
 Ч. 2485. Церковна съ прилученою Станькѣвцѣ, деканата Болехѣвского, наданя Цѣсарского.

Отъ Митрополитальной Консисторіи.

ХРОНИКА.**ИМЕНОВАНЫЯ.**

Вицедеканомъ для Ширецкого деканата именованый:

Ч. 157/орд. — О. Максимиліанъ Струминскій парохъ Ставчанъ.

Представителемъ гр. к. обряда при ц. к. окружной Радѣ школьной въ Перемышлянахъ именованый:

Ч. 1496. Анатолій Долинскій парохъ Яхторова.

Архіерейскій грамоты похвальній съ правомъ употребленія экспозиторій крылошанскихъ получили О. О.:

- Ч. 49/орд. Іосифъ Величковскій парохъ Чертежа,
 Ч. 50/орд. Іоаннъ Каратницкій парохъ въ Долгѣмъ и настоятель Калужского деканата,
 Ч. 52/орд. Іларіа Рейтаровскій сотрудникъ парохіи Успенія П. Д. Б. во Львѣвъ,
 Ч. 60/орд. Константинъ Яримовичъ сотрудникъ парохіи Успенія П. Д. Б. во Львѣвъ,
 Ч. 156/орд. Максимиліанъ Струминскій парохъ въ Ставчанахъ,
 Ч. 162/орд. Адамъ Жуковецкій парохъ Панасѣвки,
 Ч. 178/орд. Іоаннъ Билинскій парохъ Баворова,
 Ч. 1616. Карпъ Витовнякъ парохъ Угѣшкова и Вицедеканъ Олескій.

УМѢЩЕНІЯ.

а) Завѣдательства получили ОО.:

- Ч. 187. Николай Дерлица, сотр. Заболотецъ, въ Ходовичахъ,
 Ч. 407. Людоміръ Константинъ (дв. им.) Зарицкій. сотр. Крылоса, тамже,
 Ч. 1341. Юліанъ Левинскій, завѣд. Воробіевки, въ Любши,
 Ч. 1542. Емиліанъ Боберскій, сотр. Романова, въ Шоломыѣ,
 Ч. 1634. Зеновій Гутковскій, сотр. Вербовника, въ Бѣлцѣ,
 Ч. 1900. Михайлъ Тындюкъ, завѣд. Хутара, въ Яленковатѣмъ,
 Ч. 1935. Корнилій Леонтовичъ, завѣд. Холоева, въ Половѣмъ,
 Ч. 1936. Яковъ Зробекъ, завѣд. Выбодова, въ Гарбузовѣ,
 Ч. 1937. Константинъ Чепѣль, завѣд. Любинецъ, въ Манаевѣ,

- Ч. 1938. Василій Потучко, завід. Мостища, вь Долгой,
 Ч. 2180. Теофилъ Бобикевичъ, завід. Сьвки, вь Илемью,
 Ч. 2271. Константинъ Целевичъ, завід. Берлогъ, вь Церковной.

б) Сотрудничества получили О. О.:

- Ч. 60. Михайлъ Петрушевичъ, новопост. пресвитеръ, вь Болеховъ,
 Ч. 91. Александръ Джулинскій, новопост. пресв., вь Романовъ,
 Ч. 227. Теодозій Лежогубскій, новопост. пресв., вь Заболотцахъ,
 Ч. 417. Теодоръ Кордуба, новопост. пресв., вь Боркахъ вел.,
 Ч. 418. Теодоръ Сахно, новопост. пресв., вь Гуминскахъ,
 Ч. 478. Петръ Петриця, новопост. пресв., вь Галича,
 Ч. 488. Александръ Петръ (дв. им.) Мьйскій, новопост. пресв., вь Струтинъ нжи.,
 Ч. 633. Володиміръ Нижанковскій, сотр. Струтина нжи., вь Вишенцѣ вел.,
 Ч. 815. Евгенийъ Рудницкій, новопост. пресвитеръ, вь Ляховичахъ подорожи.,
 Ч. 856. Іоаннъ Войнаровскій, новопост. пресв., вь Раковъ,
 Ч. 1406. Емиліанъ Зарицкій, новопост. пресв., вь Сорокахъ,
 Ч. 1634. Кароль Бутринскій, сотр. Підкаменя, вь Вербовчику,
 Ч. 1816. Михайлъ Скроцкій, сотр. Панаева, вь Підкамени,
 Ч. 1928. Маріанъ Литванъ, завід. Выбраньки, вь Золотникахъ,
 Ч. 1935. Александръ Любинецкій, завід. Волъ задревацков, вь Панаевъ,
 Ч. 2370. Александръ Мудрикъ, 1-ый викарій Архикатедральный именованъ сповѣдникомъ Архикатедральнымъ,
 Ч. „ Іоаннъ Бачинскій, 2-ий викарій Архикатедральный именованъ 1-имъ викаріємъ Архикатедральнымъ,
 Ч. „ Григорій Прешлякъ, префектъ закретій при Архикатедральномъ храмѣ, именованъ 2-имъ викаріємъ Архикатедральнымъ,
 Ч. „ Емиліанъ Ваньо, завід. Глѣбова, получивъ посаду префекта закретія при Архикатедральномъ храмѣ.

Въ пропозиціи умѣщенъ О. О.:

- Ч. 11.692/93. на Журбѣв: 1. Левъ Залужный, 2. Іоаннъ Тымцюракъ, 3. Іоаннъ Насальскій;
 Ч. 800. на Новосельцѣ вь териф: 1. Стефанъ Донаровичъ, 2. Іосифъ Мартинецъ, 3. Корнилій Скоморовскій — а вь списѣ: Михайлъ Форысь и Іоаннъ Насальскій;
 Ч. 802. на Петриковѣ: 1. Николай Чубатый, 2. Іоаннъ Сьрко и 3. Евгенийъ Лопатинскій;
 Ч. 803. на Куропатники: 1. Василій Курдыдикъ, 2. Григорій Дычковскій и 3. Емиліанъ Король;
 Ч. 804. на Павлѣв вь териф: 1. Матей Поповичъ, 2. Михайлъ Гаврилюкъ и 3. Яковъ Зробекъ — а вь списѣ: Романъ Красницкій;
 Ч. 805. на Верешницю вь териф: 1. Теодоръ Леонтовичъ, 2. Орестъ Коновалець, 3. Мих. Гаврилюкъ — а вь списѣ: Іоаннъ Вожейко, Володиміръ Ганицкій, Григорій Прихитко, Константинъ Целевичъ и Іоаннъ Насальскій;
 Ч. 806. на Липовцѣ вь териф: 1. Юліанъ Галькевичъ, 2. Теофилъ Щуровскій, 3. Михайлъ Форысь — а вь списѣ: Димитрій Бахталовскій и Яковъ Краснопера;
 Ч. 1859. на Лисенчи: 1. Михайлъ Гаврилюкъ и 2. Василій Курдыдикъ;
 Ч. 1860. на Звужень: 1. Михайлъ Горбачевскій, 2. Іоаннъ Сьрко и 3. Филемонъ Тарнавскій;
 Ч. 1864. на Чернихѣвцѣ вь териф: 1. Юліанъ Серочковскій, 2. Іоаннъ Федюкъ, 3. Адамъ Витвицкій — а вь списѣ: Николай Курбасъ, Корнилій Мандычевскій, Яковъ Вацкы, Василій Курдыдикъ, Аполоній Крохмалюкъ, Іосифъ Гоцкій, Ни-

- колай Кмицкевичъ, Іос. Лѣщинскій, Ксенофонтъ Сосенко, Георгій Чубатый и Евгенийъ Витошинскій;
 Ч. 1866. на Бѣлый камень вь териф: 1. Іоаннъ Щуровскій, 2. Николай Копачъ, 3. Андрей Дольницкій — а вь списѣ: Іосифъ Фолясь, Ярославъ Стѣквичъ, Іоаннъ Глодзинскій, Михайлъ Вавракъ, Димитрій Бахталовскій, Филемонъ Тарнавскій, Іоаннъ Сьрко, Николай Малый и Яковъ Зробекъ;
 Ч. 1868. на Маркову: 1. Орестъ Коновалець, 2. Юліанъ Галькевичъ и 3. Григорій Содомора.

Презенты получили ОО.:

- Ч. 609. Володиміръ Сабатъ на Помонята,
 Ч. 650. Николай Рожанскій на Мостище,
 Ч. 721. Василій Папчакъ на Волю задревацау,
 Ч. 1321. Николай Стрѣльбицкій на Великополе,
 Ч. 1595. Володиміръ Яцковскій на Волю велаку,
 Ч. 1626. Матей Поповичъ на Павлѣв,
 Ч. 1786. Григорій Прихитко на Верешницю,
 Ч. 1842. Іоаннъ Крыжановскій на Берлогъ,
 Ч. 2118. Корнилій Мандычевскій на Турбѣву,
 Ч. 2220. Володиміръ Петрушевичъ на Калушь,
 Ч. 2278. Григорій Содомора на Маркову,
 Ч. 2279. Теофилъ Щуровскій на Липовцѣ,
 Ч. 2280. Корнилій Скоморовскій на Новосельцѣ.

Вставленося до В. Президіи и. к. Намѣстничества взглядомъ институціи ОО.:

- Ч. 9609/93. Игнатія Мулька на Сьвку,
 Ч. 10.017/93. Климентія Роснецкого на Хутаръ,
 Ч. 10.397/93. Евгенийъ Павлусевича на Нобукъ,
 Ч. 10.472/93. Володиміра Подсеовского на Белзецъ,
 Ч. 10.561/93. Іоанна Стоцкого на Оглядѣв,
 Ч. 10.820/93. Сильвестра Богачевского на Любѣнцѣ,
 Ч. 11.143/93. Евгенийъ Чубатого на Деревляны,
 Ч. 11.294/93. Іосифа Терешкевича на Воробѣвку,
 Ч. 11.327/93. Іоанна Лѣвшинского на Труханѣв,
 Ч. 11.655/93. Никифора Клубокъ на Суходолы,
 Ч. 11.702/93. Стефана Петрушевича на Холошевъ,
 Ч. 11.761/93. Антонія Кунавского на Новѣтно,
 Ч. 12.112/93. Іоанна Величковского на Загоречко,
 Ч. 12.225/93. Іоанна Хавалки на Тухольку,
 Ч. 12.250/93. Евгенийъ Купчянского на Бѣлѣвцѣ,
 Ч. 12.277/93. Емиліана Брояковского на Боложинѣв,
 Ч. 12.289/93. Григорія Гбрняка на Вяивки,
 Ч. 24. Володиміра Розлуцкого на Глѣбѣв,
 Ч. 83. Петра Богачевского на Выбодѣв,
 Ч. 409. Иліи Лаголы на Дубровицю,
 Ч. 617. Володиміра Дороша на Выбраньку,
 Ч. 619. Володиміра Сабата на Помонята,
 Ч. 1321. Николая Стрѣльбицкого на Великополе,
 Ч. 1541. Николая Чубатого на Петриковѣ,
 Ч. 1595. Володиміра Яцковского на Волю вел.,
 Ч. 1616. Матеея Поповича на Павлѣв,
 Ч. 2118. Корнилія Мандычевского на Турбѣву.

В. Президія в. к. Намістництва соглашаєся на канон. інституції О. О.:

- Ч. 10.803/93. Климентія Роснецького на Хутарь,
 Ч. 10.819/93. Ігватія Мулика на Сьвку,
 Ч. 10.003/93. Григорія Алиськевича на Осташовці,
 Ч. 10.098/93. Євгенія Павлусевича на Побукь,
 Ч. 11.303/93. Корнелія Дудыкевича на Плугбь,
 Ч. 11.551/93. Сильвестра Богачевського на Любінці,
 Ч. 11.552/93. Іоанна Стоцького на Оглядбь,
 Ч. 11.573/93. Іосифа Рыбака на Насташинь,
 Ч. 11.955/93. Володимира Подсоцького на Белзець,
 Ч. 11.945/93. Євгенія Чубатого на Деревляны,
 Ч. 12.060/93. Іосифа Терешкевича на Воробіевку,
 Ч. 12.236/93. Стефана Петрушевича на Холоевь,
 Ч. 12.237/93. Никифора Клубокь на Суходолы,
 Ч. 12.274/93. Іосифа Лыцьнянського на Труханбь,
 Ч. 12.521/93. Антонія Кунинського на Повітно,
 Ч. 220. Григорія Гбрияка на Винники,
 Ч. 233. Емиліяна Брояковського на Боложинбь,
 Ч. 234. Іоанна Велічковського на Загоречко,
 Ч. 235. Євгенія Купчинського на Бьлківці,
 Ч. 289. Іоанна Хавалка на Тухольку,
 Ч. 681. Володимира Розлуцького на Гльббь,
 Ч. 1608. Петра Богачевського на Выбодбь,
 Ч. 1177. Володимира Сабата на Помонята,
 Ч. 1270. Володимира Дороша на Выбранбьку,
 Ч. 1283. Ілія Лагола на Дубровицю,
 Ч. 1541. Николая Чубатого на Петрикбь,
 Ч. 2108. Николая Стрльбьцького на Великополе.

До канон. інституції обзвани О. О.:

- Ч. 10.803/93. Климентій Роснецькій на Хутарь,
 Ч. 10.879/93. Михайль Виницькій на Новосьлку ленць,
 Ч. 10.033/93. Григорій Алиськевич на Осташовці,
 Ч. 11.056/93. Іосиф Фольс на Скнлбь,
 Ч. 11.098/93. Євгеній Павлусевич на Побукь,
 Ч. 11.303/93. Корнелій Дудыкевич на Плугбь,
 Ч. 11.551/93. Сильвестер Богачевській на Любінці,
 Ч. 11.552/93. Іоанн Стоцькій на Оглядбь,
 Ч. 11.573/93. Іосиф Рыбак на Насташинь,
 Ч. 11.731/93. Ігнатій Мулик на Сьвку,
 Ч. 11.945/93. Євгеній Чубатий на Деревляны,
 Ч. 11.955/93. Володимир Подсоцькій на Белзець,
 Ч. 12.060/93. Іосиф Терешкевич на Воробіевку,
 Ч. 12.237/93. Никифор Клубокь на Суходолы,
 Ч. 12.274/93. Іоанн Лыцьнянській на Труханбь,
 Ч. 12.521/93. Антоній Кунинській на Повітно,
 Ч. 226. Григорій Гбрияк на Винники,
 Ч. 233. Емиліан Брояковській на Боложинбь,
 Ч. 234. Іоанн Велічковській на Загоречко,
 Ч. 235. Євгеній Купчинській на Бьлківці,
 Ч. 605. Іоанн Хавалка на Тухольку,

- Ч. 1008. Петр Богачевській на Выбодбь,
 Ч. 1177. Володимир Сабат на Помонята,
 Ч. 1270. Володимир Дорош на Выбранбьку,
 Ч. 1283. Ілія Лагола на Дубровицю,
 Ч. 1842. Іоанн Крыжановській на Берлоги,
 Ч. 2108. Николай Стрльбьцькій на Великополе,
 Ч. 2370. Володимир Петрушевич на Калушь.

Канон. інституції получили О. О.:

- Ч. 8921/93. Николай Кукуруда на Баличи підгбрий,
 Ч. 9046/93. Андрей Пеленьскій на Кнйгннчч,
 Ч. 9700/93. Александер Мирович на Березовицю вел.,
 Ч. 9775/93. Григорій Рыбак на Домажирь,
 Ч. 9777/93. Петр Гаранюк на Осталович,
 Ч. 9779/93. Михайль Мосора на Поручинь,
 Ч. 9780/93. Дометій Бородайкевич на Лдзьне,
 Ч. 9791/93. Теодор Мурдак на Надвтич,
 Ч. 9792/93. Іоанн Габрусьевич на Рыбаки,
 Ч. 10.000/93. Юліан Дудык на Фирлеєвь,
 Ч. 11.560/93. Григорій Алиськевич на Осташовці,
 Ч. 11.664/93. Михайль Виницькій на Новосьлку ленць,
 Ч. 12.156/93. Іосиф Рыбак на Насташинь,
 Ч. 175. Євгеній Чубатий на Деревляны,
 Ч. 420. Григорій Гбрияк на Винники,
 Ч. 801. Емиліан Брояковській на Боложинбь,
 Ч. 843. Никифор Клубокь на Суходолы,
 Ч. 1100. Іоанн Хавалка на Тухольку,
 Ч. 1900. Климентій Роснецькій на Хутарь,
 Ч. 1901. Іосиф Терешкевич на Воробіевку,
 Ч. 1929. Володимир Дорош на Выбранбьку,
 Ч. 1929. Стефан Петрушевич на Холоевь,
 Ч. 1930. Володимир Розлуцькій на Гльббь,
 Ч. 1935. Василь Панчак на Волю задеревацику,
 Ч. 1936. Петр Богачевській на Выбодбь,
 Ч. 1937. Сильвестер Богачевській на Любінці,
 Ч. 1938. Николай Рожанскій на Мостице,
 Ч. 2140. Володимир Сабат на Помонята,
 Ч. 2180. Ігнатій Мулик на Сьвку,
 Ч. 2271. Іоанн Крыжановській на Берлоги,
 Ч. 2272. Іоанн Лыцьнянській на Труханбь,
 Ч. 2370. Володимир Петрушевич на Калушь.

Декретъ уьблєня бть испита конкурсового парохіального на протяг шести лѣтъ получили О. О.:

- Ч. 293. Григорій Кончевич парохъ Льениць,
 Ч. 730. Андрей Дольницькій парохъ Голобь,
 Ч. 1013. Іосиф Бородевич парохъ Якимова,
 Ч. 1036. Михайль Івасечко парохъ Рожискь,
 Ч. 1219. Теофил Гутковскій парохъ Ясновець,
 Ч. 1322. Іоанн Павлусевич парохъ Протесь,
 Ч. 1570. Євгеній Лотоцькій парохъ Лешнева.

Испытъ на катихизита школъ народныхъ и выдѣловыхъ выдержавъ:

Ч. 1084. О. Леонидъ Лужницкій.

Испытѣ на катихизитѣвъ школъ народныхъ выдержала ОО.:

Ч. 1084. Юліявъ Левицкій, Ярославъ Янкевичъ и Никай Романюкъ.

В. ц. к. Намѣстничество завѣдомило Митроп. Консисторію, що В. ц. к. Министерство асигновало плату зъ фонда религ. для приват. сотрудниковъ:

Ч. 1050. въ Стрѣлкахъ на 1 рѣкъ,

Ч. 1112. въ Пѣдмихайлю „ 1 „

Ч. 1881. въ Илавчу „ 1 „

Некрологія.

Ч. 1043. О. Игнатій Телшевскій, парохъ Бѣлка и высл. Деканъ Нараевскій, померъ дня 30. Сѣчня 1894;

Ч. 2049. О. Михаилъ Малиновскій, емерит. Архидіаконъ гр. к. Митроп. Капитулы и пр. померъ дня 25. Лютого 1894.

Души ихъ поручаютея молитвамъ ВЧ. Клира.

О́тъ Митрополитальнаго Ординаріята.

Львѣвъ, дня 22. Марта 1894.

СИЛЬВЕСТЕРЪ

Митрополитъ.

Львѣвско-Архіепархіальний

ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1894.

Выдано дня 20. Цвѣтня.

Ч. V.

Ч. 18.

Ч. 1819. — Роспорядженъ В. ц. к. Министерствѣ дотычно осягненія степени доктора св. Богословія.

Выс. ц. к. Министерство вѣроисповѣданъ и просвѣты выдало подъ днемъ 16. Сѣчня 1894 р. Ч. 73 дотычно осягненія степени доктора св. Богословія на католическихъ богословскихъ факультетахъ слѣдующе роспорядженъ:

Verordnung des k. k. Ministers für Cultus und Unterricht vom 16. Jänner 1894, Z. ⁷³ C. U. M.

durch welche für die theologischen Facultäten der k. k. Universitäten Wien, Prag, Graz, Innsbruck, Krakau, Leuberg und die k. k. theologischen Facultäten Olmütz und Salzburg bezüglich der Erlangung des theologischen Doctorates neue Bestimmungen erlassen werden.

Auf Grund der mit Allerhöchster Entschliessung vom 10. Jänner 1894 erhaltenen Ermächtigung erlasse ich für die obengenannten katholisch-the-

ologischen Facultäten bezüglich der Erlangung des theologischen Doctorates die nachfolgenden Bestimmungen:

§. 1.

Zur Erlangung des Doctorates der katholischen Theologie ist die Ablegung von vier strengen Prüfungen (Rigorousen) erforderlich.

Die Zulassung zu den Rigorousen ist von dem Nachweise abhängig, dass der Candidat die theologischen Studien als ordentlicher Hörer an einer theologischen Facultät ordnungsgemäss absolviert hat und den Vorschriften des §. 2 dieser Verordnung nachgekommen ist.

Den Zöglingen des Pazmaneums in Wien bleibt die Ablegung des Rigorosums aus dem Bibelstudium im vierten Jahrgange des theologischen Studiums wie bisher gestattet.

Candidaten, welche die theologischen Studien an einer gesetzmässig organisierten Diöcesan- oder Kloster- Lehranstalt absolviert haben, können an einer Universität oder theologischen Facultät nach vorläufiger Immatri- culation zu den strengen Prüfungen und zur Erlangung des Doctorgrades zugelassen werden, wenn sie in das Studium der Theologie auf Grundlage eines staatsgiltigen Maturitätszeugnisses aufgenommen worden sind.

Wenn ein Candidat an einer theologischen Facultät bereits immatri- culiert war, ist eine neuerliche Immatriculation an jener Facultät, an welcher er die Rigorousen abzulegen beabsichtigt, nicht mehr erforderlich.

§. 2.

Die vier Rigorousen umfassen folgende Prüfungsgegenstände:

1. Das gesammte Bibelstudium des alten und neuen Test- amentes.

Um zu dem betreffenden Rigorosum zugelassen zu werden, muss der Candidat die Vorlesungen über die semitischen Dialecte, nämlich Syrisch- Chaldäisch und Arabisch, sowie über die höhere Exegese des alten und neuen Testaments wenigstens durch je ein Semester mit gutem Erfolge be- sucht haben.

Von dem Besuche der ebengenannten Vorlesungen kann der Minister für Cultus und Unterricht in rücksichtswürdigen Fällen nach Einvernehmung des theologischen Professorencollegiums eine Ausnahme gestatten; in diesem Falle hat jedoch der Candidat an der theologischen Facultät, an welcher er die Rigorousen ablegen will, sich einer Prüfung aus den semitischen Dialecten, beziehungsweise aus der höheren Exegese des alten und neuen Testaments zu unterziehen.

2. Generelle und specielle Dogmatik.
3. Kirchengeschichte und Kirchenrecht.
4. Moral- und Pastoraltheologie.

§. 3.

Die vier Rigorousen können in beliebiger Reihenfolge, doch müssen sie sämmtlich an derselben Facultät abgelegt werden.

Ausnahmsweise kann die Fortsetzung der Rigorousen an einer anderen Facultät, als an der sie begonnen wurden, vom Minister für Cultus und Un- terricht nach Einvernehmen der betreffenden Professorencollegien gestattet werden.

Für die Zöglinge des höheren Priesterbildungsinstitutes zu St. Augus- tin in Wien bleiben die bestehenden besonderen Vorschriften in Geltung, wornach sie die an einer anderen theologischen Facultät begonnenen Prü- fungen zur Erlangung des Doctorates der Theologie an der Wiener Univer- sität fortsetzen dürfen.

§. 4.

Der Zutritt zu den Rigorousen steht nach Massgabe des Raumes allen Professoren, Doctoren und Doctoranden der Theologie frei und kann vom Vorsitzenden der Prüfungscommission auch anderen Personen gestattet werden.

Jedes Rigorosum dauert zwei Stunden.

§. 5.

Zwischen je zwei Rigorousen hat ein Zeitraum von mindestens drei Monaten zu verstreichen. Hat jedoch der Candidat ein Rigorosum mit sehr gutem Erfolge abgelegt, so kann ihm der Decan für das nächste Rigorosum auch einen kürzeren Termin gewähren.

§. 6.

Der Decan des Professorencollegiums führt in der Prüfungscommis- sion den Vorsitz. Im Verhinderungsfalle wird er von dem Prodecan, und wenn auch dieser verhindert ist, von dem rangältesten Professor vertreten.

Die Prüfungscommission besteht für jedes Rigorosum ausser dem Vor- sitzenden aus vier, beziehungsweise (§. 7) drei Mitgliedern, nämlich aus den betreffenden Fachprofessoren und noch zwei anderen Prüfungscommissären als Examinatoren. Letztere werden in Gemässheit des Ministerialerlasses vom 30. Juni 1850, R.-G.-Bl. Nr. 319, von den betreffenden Diöcesanbischö- fen, in deren Diöcese die Universität oder Facultät sich befindet, aus den Professoren oder Doctoren der Theologie nach Einvernehmung des theologi- schen Professorencollegiums bestellt.

In Ermangelung eines ordentlichen Professors für ein Prüfungsfach oder bei Verhinderung desselben ist der ausserordentliche Professor dieses Faches und beim Abgange eines solchen der mit der Supplirung beauftragte Docent, wenn er Doctor der Theologie ist, andernfalls der Professor des nächstverwandten Faches beizuziehen.

§. 7.

Der Vorsitzende hat immer das Recht, aber nur dann die Pflicht zu examinieren wenn er Fachprofessor eines Prüfungsgegenstandes ist. Im letzteren Falle hat die Prüfungscommission nebst dem präsidierenden Decan nur aus drei Mitgliedern zu bestehen.

§. 8.

Wird die Zahl der Examinatoren durch die im §. 6, beziehungsweise §. 7 berufenen Vertreter der Prüfungsfächer nicht erschöpft, so ist dieselbe aus der Reihe der ordentlichen Professoren zu ergänzen.

§. 9.

Jedes Mitglied der Prüfungscommission hat dem Rigorosum vom Anfange bis zum Ende beizuwohnen.

Der Abstimmung und Schlussfassung geht eine Besprechung über das Ergebnis der Prüfung voraus.

Die Abstimmung von Seite jedes einzelnen Mitgliedes erfolgt sodann mit dem Calcul eminenter oder bene, oder insufficienter.

Der Gesamtcacul ist durch die entsprechenden Beisätze auszudrücken.

§. 10.

Sämmtliche Rigorosen sind in der lateinischen Sprache abzulegen.

Von dieser Bestimmung ist nur bei der Pastoraltheologie eine Abweichung zulässig, wenn dieser Gegenstand an der betreffenden Facultät in einer anderen Sprache vorgetragen wird, und der Candidat das Ersuchen stellt, die Prüfung in der Vortragssprache ablegen zu dürfen.

§. 11.

Wird ein Candidat bei einem Rigorosum reprobiert, so kann er zu keinem weiteren Rigorosum, sondern nur zur Wiederholung desselben Rigorosums, und zwar nicht vor Ablauf von drei Monaten zugelassen werden. Wird er hiebei abermals reprobiert, so ist nur noch eine Wiederholung des Rigorosums, und zwar nicht vor Ablauf eines Jahres zulässig. Bei nochmaliger (dritter) Raprobation ist der Candidat von der Erlangung des theologischen Doctorgrades an einer theologischen Facultät der im Reichsrathe vertretenen Königreiche und Länder, wie auch von der Nostrification eines im Auslande erworbenen Doctor Diplomes für immer ausgeschlossen.

§. 12.

Für jedes Rigorosum hat der Candidat eine Taxe von 36 Gulden zu entrichten.

Der Vorsitzende erhält hievon 6 Gulden, jedes Mitglied der Commis-

sion 5 Gulden. Weiters sind dort, wo ein Kanzleifond besteht, 2 Gulden an denselben abzuführen.

Der Vorsitzende erhält, wenn er zugleich Fachexaminator ist, auch die für einen solchen entfallende Taxe.

Bei der Wiederholung eines Rigorosums ist nur die Hälfte der Taxe zu entrichten; hievon erhält jedes betheiligte Mitglied der Prüfungscommission die Hälfte des eben angegebenen Taxbetrages.

Der Betrag für den Kanzleifond entfällt bei Wiederholungen.

Der Rest aller Rigorosentaxbezüge wird unter sämmtliche ordentliche Professoren der Facultät vertheilt.

§. 13.

Die Einzeltaxbezüge haben die Natur von Präsenzgeldern und können daher auch nur für wirkliche Functionen in Anspruch genommen werden.

§. 14.

Nach Ablegung der vier Rigorosen hat der Candidat eine grössere geschriebene Abhandlung (Dissertation) vorzulegen. Das Thema, welches aus einem der dem Bereiche der theologischen Facultät angehörigen Fächer zu nehmen ist, bestimmt der Decan im Einvernehmen mit dem Professor, aus dessen Fache das Thema gewählt wird. Nach Approbation der Dissertation erfolgt die Ablegung des tridentinisch-vaticanischen Glaubensbekenntnisses vor dem Diöcesanbischof oder in Wien und Prag vor dem Kanzler der theologischen Facultät; der Candidat hat sich hierüber beim Decan des Professoren collegiums auszuweisen.

§. 15.

Die Promotion erfolgt unter dem Vorsitze des Rectors und im Beisein des Decans des Professoren collegiums, dann in Wien und Prag auch des Kanzlers der theologischen Facultät, durch einen ordentlichen Professor (per turnum) in Form der herkömmlichen Sponsionen.

Wenn der Rector nicht der katholischen Religion angehört, so hat die Promotion unter dem Vorsitze des Prorectors, beziehungsweise des Decans der Facultät, aus welcher der Rector hervorgegangen ist, oder des gesetzlichen Vertreters dieses Decans zu geschehen, und diese Functionäre haben dann auch die Diplome zu unterschreiben.

An den theologischen Facultäten Olmütz und Salzburg erfolgt die Promotion unter dem Vorsitze des Decans im Beisein des Prodecans durch einen ordentlichen Professor (per turnum).

§. 16.

Die Promotionstaxe beträgt an allen theologischen Facultäten 60 Gulden.

Hievon beziehen der Rector 15 Gulden, der Kanzler, der Decan und der Promotor je 5 Gulden; an den theologischen Facultäten Olmütz und

Salzburg beziehen der Decan 15 Gulden, der Prodecan und der Promotor je 5 Gulden. Ferner sind von dieser Taxe 5 Gulden an den Kanzleifond, wo ein solcher besteht, abzuführen, aus welchem die an den verschiedenen Universitäten bisher bestehenden Zahlungen für die Anfertigung des Diplomes und die bisherigen Bezüge des Kanzleipersonales und der Dienerschaft zu bestreiten sind.

Der Rest aller Promotionstaxbezüge wird unter sämtliche ordentliche Professoren zu gleichen Theilen vertheilt.

§. 17.

An jenen Universitäten, an welchen bisher feierliche Promotionsformen üblich waren, bleibt es dem Candidaten freigestellt, statt der einfachen diese feierliche Promotionsform gegen die hiefür üblichen Entrichtungen für sich in Auspruch zu nehmen. Doch kommt der im vorhergehenden Paragraphen bestimmte Taxbetrag auch in diesem Falle zu der dort angeordneten Verwendung und Vertheilung.

§. 18.

Diese Rigorosenordnung tritt mit Beginn des Studienjahres 1894/95 in Kraft.

Jene Candidaten, welche sich bis dahin den Rigorosen nach den bisher bestandenen Vorschriften bereits ganz oder theilweise unterzogen haben, sind auch fernerhin nach diesen Vorschriften zu behandeln.

Madeyski m. p.,

котре подаєся до вѣдомости ВЧ. Духовенства Архидієцїального.

Отъ гр. кат. Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 26. Марта 1894.

Ч. 19.

Ч. 343/орд. — Наверненьє Іеромонаха Исидора Коржиньского и здѣймлена зъ него суспенза.

Якъ ВПр. Протоигуменатъ Чина св. Василя В. тутъ донѣсь, Іеромонахъ Исидоръ Коржиньскій, который бувъ отступивъ отъ католицкои Церкви, милосердіємъ Божиимъ навернувся, и по отбутыхъ реколекціяхъ збѣставъ отъ апостазїи розрѣшенный и зновъ до Церкви католицкои принятый, при чѣмъ оголошує оны слѣдующе освѣдченъє:

Высокопреподобный и Всечестивѣйшій Отци, Возлюбленѣйшій во Христвъ Собратїя! Вызнаю всенародно и признаює, що послѣднимъ моимъ поведеньемъ ставъ я причиною не малои соблазни. Тяжко надъ тымъ болѣю и повертаю до святон едино-

спасительной католицкои Церкви. Маю крѣпку надѣю, що моимъ щиримъ покаяньемъ одержу отъ Господа моего и всѣхъ Всечестныхъ мовхъ Собратїй прощенїя. — Тисъ-меница, дня 25. Марта 1894. — смиренѣйшій: Исидоръ Коржиньскій, Іеромонахъ.

Тое подаєся до вѣдомости ВЧ. Клира, якъ такожь, що оголошена на него суспенза есть здѣймлена.

Отъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 30. Марта 1894.

Ч. 20.

Ч. 2946. — Справа католицкого всеучилища въ Зальцбургу.

Пѣсля справоздана 10-го загального собранїя товариства ко заложеню и удержаню католицкого всеучилища въ Зальцбургу (на початку 10. року истнованя свого), котре отбулося д. 28. Свчня с. р., взросло число членѣвъ того товариства отъ минушого року изъ 6878 на 7550. Маєтокъ же взрѣсь на 160.226 зр., кругло о 25.000 бѣльше. Що але дотычить ухваленого въ минушомъ роцѣ збираня пѣдписѣвъ на щорочный вносъ нѣзменше по 10 зр. черезъ протягъ хоть 10 лѣтъ, котрї маюгъ платитися ажъ отъ тогды, коли першїй свѣтскїй факультетъ отворитя, взрослые тїи кругло о 3500 зр., и пѣдписано доси рѣчню илькѣсть 14.423 зр. (на отворенъє же 2 свѣтскихъ факультетѣвъ, философи и правъ, требабы около 100.000 зр. рѣчно.)

Съ покликѣмъ отже на ч. 189 орд. изъ 1893 (Вѣдомости ч. 30 ст. 38) Митропол. Ординаріятъ припоручає поновно справу тую, для славы Божои и добра соспѣльности людскои, а спеціально державы нашої, такъ дуже важну — жертволюбїю ВЧ. Клира и Вѣрныхъ, чи то одноразовыми, що року (доки того треба) поновляемыми датками, чи особливо (если отношеня маєтковї на тоє позволяють) выше wspomненими пѣдписами хоть по 10 зр. черезъ найменше 10 лѣтъ, котрї ажъ тогды платитися маюгъ, коли вже першїй свѣтскїй факультетъ отворитя. Такъ одноразовї датки якъ и реченї пѣдписы можна черезъ Митроп. Консисторїю вносити.

Отъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 30. Марта 1894.

Ч. 21.

Ч. 3265. — Препоручаєся Товариство для выробу и торговлї ризъ церковныхъ въ Самборѣ, въ корысть вѣдѣвъ и сирѣтъ по священникахъ

Заходами гр. кат. Духовенства деканата Самборского и другихъ основалося Товариство для выробу и торговлї ризъ церковныхъ

въ Самборѣ, спѣлка зареєстрована съ ограниченою порукою, и начало дѣйствовать съ днемъ 1. Жовтня 1893. — Цѣлю того Товариства есть: а) доставляти нашимъ Церквамъ доборовый товаръ за сорозмѣрно дешеvu цѣну; б) отдавати вырѣбъ ризъ убогимъ вдовамъ и сиротамъ по священникахъ; и в) изъ евентуальныхъ зыскѣвъ удѣляти запомоги тымже вдовамъ и сиротамъ. — Рѣчный зыскъ роздѣляея ведля §. 44. статута въ сей способѣ:

10% на фондъ резервовый;

50% на дивиденду отъ удѣлѣвъ;

40% на запомога для вдѣвъ и сирѣвъ по священникахъ всѣхъ трехъ Епархій.

Одинъ удѣлъ выносить 5 злр., и 50 кр. вписове. Порука ограничена до подвійной высоты удѣла.

Предкладаючи повсѣшій дати до вѣдомости ВЧ. Кліра АЕпархіального, Митроп. Консисторія препоручае тепло, щобы ВЧ. Душпастырѣ въ тое Товариство яко свое власне и также въ корысть вдѣвъ и сирѣвъ по священникахъ основане. вписовали себе и свои Церкви або Брацтва церковній въ члены хотѣбы съ однимъ тѣлько удѣломъ; и щобы церковній ризы и бѣлье церковне въ тѣмъ Товариствѣ замавляли.

Близшу вѣдомѣсть о статутахъ и зарядѣ Товариства можна получить въ Дирекціи тогожь въ Самборѣ.

Отъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 9. Цвѣтня 1894.

Ч. 22.

Ч. 192/орд. Пригоручаея професора Юліана Насальского „Библиотека для русской молодежи.“

Бл. Г. Юліанъ Насальскій, ц. к. профессоръ гимназіальный въ Коломыѣ, поднявъ о власныхъ силахъ и засобахъ дѣло, котре дуже важне и на часѣ есть, т. е. издавництво „Библиотеки для русской молодежи“ — а им. важне зъ той причины, щобы усунути зъ рукъ молодежи книжки згубній, религіи и моральности противній, котрыхъ въ нашихъ часахъ такъ безмѣрно много есть. „Библиотека“ бо тая, якъ пише издатель, складатися буде зъ цѣлыхъ серій повѣстей и повѣстокъ, и въ формѣ легкихъ оповѣданъ мѣстити въ собѣ все, що зможе причинитися до убагородненя молодого поколѣня и розширеня его свѣтогляду, набутого чи шкѣльною чи домовою наукою. Стоячи на gruntѣ религійнѣмъ, патріотичнѣмъ и народнѣмъ, буде се издавництво симъ зеркаломъ, въ котрѣмъ ясно и понятно будутъ водѣивати чесноты горожанскій, симъ жереломъ, зъ котрого променемъ легкой науки и

працѣ будутъ розливатися лучѣ правдивой просвѣты, тымъ огнищемъ, при котрѣмъ жаромъ нѣколи не вгасаемымъ молоде сердце будутъ огортати любовью до отчины и привязанье до вѣры. Задачею сего издавництва есть образованье русской молодежи, окликомъ его „Вѣра, Надѣя и Любовь“, прапоромъ его Церковь свята и Русь-Мати; подѣ тыми знаменами вступило оно въ першій рѣкъ своей дѣятельности.

Предилата выносить рочно 1 злр. або 2 короны, за що, якъ издатель оголошуе, „дѣстануть предилатники въ першѣмъ мѣсяци каждой четвертины року почтою пять аркушѣвъ печатаныхъ, зброшурованыхъ, хорошою веньетою украшеныхъ, разомъ чотыри томикы о 20 аркушахъ печати на тревалѣмъ сатинованѣмъ папери. Повѣстей удѣйде до тыхъ томикѣвъ 4—8. Каждый томикъ буде по можности творити цѣлѣсть и въ дорожѣ передилатной стоять 25 кр.; лавочна же цѣна буде значно подвысшена.“

А понеже предложенъ тутъ 2 першій томикы той Библиотеки, мѣстачій въ собѣ повѣсти: „Повѣнь“ и „Любка“, отговѣдають програмови издавництва, длатого Митроп. Ординаріатъ припоруcae издавництво тое ВЧ. Клирови и Вѣрнымъ.

Отъ Митрополитального Ординаріата.

Львѣвъ, дня 14. Цвѣтня 1894.

Ч. 23.

Ч. 427/орд. Въ справѣ причастія СС. Таинъ католикѣвъ другихъ обрядѣвъ.

Decretum

S. Congregationis de Propaganda fide pro negotiis ritus Orientalis.

In variis catholici orbis regionibus, in quibus diversorum rituum fideles permixti inveniuntur, deplorandum sane est saepe saepius nonnullos proprii ritus Ecclesiae et sacerdotum destitutos manere. Ex quo fit ut quidam ex illis propriae devotioni satisfacere, nec non christianae vitae fervorem per Sacramentorum frequentiam conservare et augere desiderantes, ex difficultate S. Communionem sumendi in proprio ritu, a S. Sede privilegium communicandi in ritu alieno etiam extra casus a iure permisos continuo expostulent; alii vero quam plurimi propter eandem rationem inducantur potius ad diuturnam Sacramentorum incuriam cum maximo eorum vitae spiritualis detrimento.

Hiscе recursibus ac malis effectibus permota haec S. Congregatio de Propaganda fide pro negotiis ritus Orientalis per opportunum aliquod ac

salutare remedium iisdem occurrere voluit. Hinc, de consilio Emmorum Patrum praedictae S. Congregationis, SS. D. N. Leo PP. XIII, referente R. P. D. Augustino Archiep. Larissensi S. Congregationis de Prop. Fide Secretario in Audientia diei 2 Iulii anni 1893 sequens decretum edi et expediri mandavit: nimirum

Quo utilius frequentia promoveatur SS. Sacramentorum, quae efficacissima sunt media a Christo Domino instituta ad procurandam salutem animarum, et quo opportunius duplex illud praedictum inconueniens de medio tollatur, omnibus fidelibus cuiuscumque ritus, siue latini, siue orientalis, degentibus in locis, in quibus non sit ecclesia aut sacerdos proprii ritus, facultas in posterum a S. Sede conceditur SS. Communionem, non modo in articulo mortis et pro paschali praecepto adimplendo, sed etiam quovis tempore levotionis gratia, iuxta ritum Ecclesiae existentis in praedictis locis, dummodo catholica sit, recipiendi.

Rmmis Ordinariis committitur officium ut praesentis decreti notitiam ad suum quisque populum pervenire faciat.

Datum Romae ex aedibus eiusdem S. Congnis die 18 Augusti 1893.

Pro EMMO CARD. Praefecto
† F. Augustinus Archiep. Larissen.

Aloisius Veccia Secretarius.

Се подаєся до вѣдомости и застосованя ВЧ. Духовенства.

Отъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 17. Цвѣтня 1894.

Ч. 24.

Ч. 3542. — Въ справѣ выповѣдженя облигаціи пожичокъ краевыхъ зъ р. 1884, 1888 и 1889.

Въ мысль ухвалы Высокого Союму зъ дня 29. Вересня 1892 выповѣдає Выдѣл краевый королевства Галиціи и Володимиріи вразѣ съ Великимъ Княжествомъ Краковскимъ облигаціи галицкихъ пожичокъ краевыхъ зъ року 1884, 1888 и 1889 съ днемъ 1-го мая 1894 и съ тымъ днемъ, въ котрѣмъ такожъ ихъ опроцентованье дальше устает, узнаетъ тижъ за платнѣ. Галицка каса краева а взглядно каса пожичокъ краевыхъ выплачувати буде отъ 1-го мая 1894 всѣ предложенїи ей облигаціи тыхъ пожичокъ въ ихъ номинальнѣй вартости.

Выдѣл краевый звертає увагу всѣхъ властителѣвъ винкульованыхъ облигаціи пожичокъ зъ року 1884, 1888 и 1889, що въ власнѣмъ своємъ интересѣ повиннѣ якъ найвчаснѣйше постаратися у компетентныхъ властей о

зѣволенье на девинкуляцію, такъ щобы облигаціи тїи съ днемъ 1-го мая 1894 р. могли бути зреализованїи.

То подаєся до вѣдомости ВЧ. Духовенства и евентуального застосованя.

Отъ Митрополитальной Консистоїи.

Львѣвъ, дня 18. Цвѣтня 1894.

Ч. 25.

Ч. 3375. — Въ справѣ Товариства Червоного Креста.

Митроп. Ординаріятъ по́дноситъ уже частѣйше въ своихъ Одозвахъ до ВЧ. Духовенства тую взнеслу добродѣйну и высоко патриотичну задачу, яку собѣ Товариство Червоного Креста поставило и яке велике значенье тоє Товариство постѣдає, и мае повну надѣю, що ВЧ Духовенство такъ въ мысль кѣльнократныхъ оголошенъ и особливо такого зъ дня 30. Червня 1886 ч. 3904 и зъ 21. Сѣчня 1892 ч. 338 (ч. II. Льв. АЕп. Вѣд.) якъ такожъ идучи за поводомъ своихъ горячихъ, щирыхъ и выпробованыхъ патриотичныхъ чувствъ не то́лько само до згаданого Товариства приступило но такожъ и парохіянъ своихъ заможнѣйшихъ до такого приступленя заохочувати старалося и що такъ якъ ВЧ Духовенство само готово есть взяти на себе зѣобовязанье на випадокъ (не дай Боже) войны по одному або и бѣльше раненыхъ войнѣвъ у себе принять и ихъ съ всею нашему народови властивою щиростью заходити, такъ такожъ до такого принята раненыхъ войнѣвъ и парохіянъ своихъ заохотило.

Понеже але по мысли и желанью Его ц. к. Высочества Найдостойнѣйшого Архикнязя Кароля Людвига яко Заступника Покровителя Товариства Червоного Креста Австро-Угорской Монархїи Выс. Президїя краевого Товариства Червоного Креста звернулася до Митроп. Ординаріату съ прошеньемъ о пересланье выказа котрїи особы? такъ духовнїи якъ свѣтскїи, и яки зѣобовязаня чи то черезъ готовѣсть принята у себе раненыхъ чи то черезъ особисте вспѣдѣланье, т. е. приступленье въ члены реченого Товариства, причиненье ся датками и въ якѣй высоконости на тутейшїи возваня для вспомоганя цѣлей Товариства Червоного Креста причинитися готовїи суть — то поручаемъ ВЧ Настоятелямъ деканатѣвъ, щобы заразъ по отриманю сеи Одозвы скликали Соборчикъ деканальнїи и на немъ справу тую съ ВЧ Духовенствомъ деканата докладно обговорили и кожного поодинокого Душпастыря до составленя выказа выше згаданїи зѣобовязанья мѣстячого и до пересланя тогоже до ВЧ. Уряда деканального въ непроступнѣмъ речинцы до 24. Мая с. р. завозвали.

ВСЧ. же уряды декан. поскорятъ выказы отъ всѣхъ ВЧ. кондеканальныхъ Душпастырей разомъ зѣбранїи неперемѣнно до кѣнца Мая с. р. Митроп. Консистоїи на-дѣслати.

Отъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 20. Цвѣтня 1894.

Обвѣщенія конкурсовъ:

Митроп. Консисторія разписуе на конкурсѣ слѣдующія парохіи:

а) подъ днемъ 29. Марта 1894 съ речинцемъ до д. 24 Мая 1894:

- Ч. 2789. Сопоть, деканата Скольского, надана частного; и
Ч. 2914. Потокъ съ прилученою Заливье, деканата Рогатиньского, надана частного.

б) подъ днемъ 19. Цвѣтня 1894 съ речинцемъ до д. 14. Червня 1894:

- Ч. 3555. Лисеничи, деканата Львовско городского, надана конвенту Монахинь Чина св. Венедикта во Львовѣ.

Отъ Митрополитальной Консисторіи.

Ч. 292. — Дальшій отъ О. К. Селецкого пароха Жужеля надсланный выказъ складокъ на дѣмъ и захоронку Службницъ Преч. Дѣвы Маріи въ Жужелю:

О. Назаревичъ пралагъ Его Святости и парохъ въ Сорокахъ 5 зр. — Ч. Іоаннъ Гундичъ пѣвецъ въ Зарванцѣ 1 зр. — Ч. П тро Кѣтъ зъ Пшконецъ 41 кр. — Ч. Теодоръ Воронокъ зъ Сорокъ 20 кр. — Ч. Іосифъ Словецкій зъ Задарова 50 кр. — Ч. Петро Ясвицукъ зъ Бѣлобожницѣ 40 кр. — Въ Сорокахъ собрано въ часъ праздника 4 зр. 73 кр. — О. Матей Станкевичъ 5 зр. — Ч. Яковъ Стомбергъ зъ Соколова 1 зр. — Ч. Анна Димковичъ зъ Майдану 20 кр. — О. Мальчицкій складку 16 зр. 80 кр. — Зъ скарбонекъ примѣченныхъ въ торговлѣ г. Рогозньского 2 зр. 50 кр., и въ аптыцѣ г. Левицкого въ Бучачу 1 зр. 50 кр. — Монастырь Добромилскій 1 зр. 50 кр. — Вч. Бускій урядъ деканальный собранъ на соборчюку въ Хроровѣ 5 зр. — О. Т. Лавровскій зъ Янова 1 зр. — О. І. З. 70 кр. — Ч. Анна Слободня зъ Янова 70 кр. — Ч. Рубинъ Лайбъ кунецъ зъ Бучача 2 зр. — Собрано на праздникъ въ Яновѣ 10 зр. 26 кр. — Н. Н. зъ Бучача 30 кр. — О. Юстинъ Желиховскій выслуженный катихитъ гимн. въ Перемышлѣ 1 зр. — Впр. о. Войтовичъ, крылошанинъ капитулы Перемышской 1 зр. — Впр. о. Подольскій, крылошанинъ капитулы Перемышской 10 зр. — Вѣл. княгиня Савага зъ Бѣльча золотого 100 зр. — (Прод. слѣд.)

Отъ Митрополитального Ординарія.

Львовѣ, дня 20. Цвѣтня 1894.

СИЛЬВЕСТЕРЪ

Митрополитъ.

Львовско-Архіепархіальний

ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1894.

Выдано дня 18. Мая.

Ч. VI.

Ч. 27.

Ч. 281/орд. — Брѣве св. Отца о Крылошанахъ почетныхъ.

Св. Отецъ выдалъ слѣдующе Брѣве относяся до Крылошанъ почетныхъ:

LEO PP. XIII.

AD PERPETVAM REI MEMORIAM

Illud est proprium humanarum institutionum et legum, ut nihil in eis sit tam bonum atque utile, quod vel consuetudo non mutet, vel tempora non invertant, vel mores non corrumpant. Sic in militanti Ecclesia Dei, in qua cum absoluta ac perpetua immutabilitate doctrinae varietas disciplinae coniungitur, non raro evenit ut, quae olim iure meritoque in honore et in pretio habebantur, aliquando obsolescant, et quae bona in instituto erant, ea labens aetas faciat deteriora. Sub prima Ecclesiae exordia, cum sensus Christi in hominum mente arctius insidebat, Episcopos, quibus summa rerum gerendarum commissa erat, delectos Sacerdotes sibi socios addidisse

memoriae traditum est, quorum consilio et ministerio in gravioribus Ecclesiae negotiis uterentur. Hi Sacerdotes, Assessores et quasi Episcopi Senatus, Canonici dicti sunt, ex eo quia in observandis regulis Ecclesiasticis cautiores et diligentiores erant ceteris, et eam vitam vivebant, ut mensuram nominis implerent. Quamobrem pro certo habendum est ad conservandam Ecclesiasticam disciplinam, Canonicorum dignitates ab initio fuisse constitutas ita, ut qui eas obtineret, id haberet oneris, ut opera et officiis adiuveret Episcopum, et in iis quae pertinent ad cultum et ad mores, sese tamquam exemplar clericis inferioribus impertiret. At temporibus nostris nonnulli sunt, qui pristinae institutionis immemores, Canonicorum collegia tamquam honoratorum ordines esse autumant, in quibus nullum onus, sed dignitatis tantum et honoris tituli inhaereant. Ex quo fit ut, cum humanum sit onus defugere, honores et dignitates appetere, non parvus sit numerus eorum, qui studeant, saltem honoris causa, inter Canonicos cooptari. Multae quidem ac plenae querelarum datae sunt ad nos litterae ab Episcopis, qui aegre ferunt honoribus et dignitatibus inhiare eos, qui sacerdotio aucti, deberent «aemulari charismata meliora, terrena despiciere, et nonnisi in Cruce Domini Nostri Iesu Christi gloriari.» Sacerdotes autem huiusmodi, plerique iuniores, qui parum vel nihil in Ecclesiae bonum contulerunt, tamquam tirones gloriosi veteranorum insignia atque ornamenta virtutis praemia appetentes, externos circumeunt Antistites, ut ab iis honoris insignia titulosque, a suis negatos, extorqueant. Nos, qui dignitatis insignibus eos potissimum honestandos censuimus Sacrorum administros, qui pietatis et doctrinae laudibus ceteros antecellunt, deque re christiana egregie sunt meriti, hanc super rem admonitiones Apostolicas atque instructiones, nominatim die decimo sexto mensis Septembris anno MDCCCLXXXIV per Sacram Congregationem Tridentini Concilii interpretem ac vindicem dedimus. Quum vero hisce diebus complures Sacrorum Antistites gravius conquesti sint eiusmodi honores, qui merentibus praemio, ceteris incitamento virtutis esse debent, non raro ipsis Ordinariis inseciis, atque interdum haud dignioribus conferri; Nos, quo in posterum quilibet in tali re abusus auferatur, rogata Sacrorum Rituum Congregationis sententia, suprema Auctoritate Nostra statuimus, decrevimus: I. Episcopus, seu Ordinarius, ecclesiasticum quempiam virum alienae dioeceseos Canonicum ad honorem nominaturus, praeter Capituli sui consensum, Ordinarii, cui nominandus subiicitur, notitiam et votum obtineat, eundemque Ordinarium insignia edoceat ac privilegia, quorum usus nominando tribueretur. II. Canonici ad honorem extra dioecesim in qua nominati sunt, degentes, numero sint tertia parte minores cunctis Canonicis a Pontificiis Constitutionibus respectivae Basilicae, sive Ecclesiae Metropolitanae, aut Cathedrali, vel Collegiatae adsignatis. III. Canonici ad honorem alicuius minoris Basilicae, vel Ecclesiae Collegiatae almae Urbis nominati, privilegii et insignibus uti possunt tantum intra respectivae Basilicae vel Collegiatae, eiusque Filialium Ecclesiarum ambitum, ubi Canonici de numero iisdem fruuntur. Qui vero alicuius Metropolitanae, vel Cathedralis, aut Collegiatae Ecclesiae, seu Basilicae minoris extra Urbem Canonici sunt ad honorem,

privilegiis et insignibus tantum utantur in Dioecesi ubi nominati sunt, nullo modo extra illius territorium. IV. Haec omnia serventur quoque a Canonici ad honorem usque ad hanc diem nominatis. Ita volumus, edicimus, decernentes has litteras Nostras firmas sertasque, uti sunt, ita in posterum permanere: irritum vero et inane futurum decernentes si quid super his a quoquam contigerit attentari: non obstantibus Nostris et Cancellariae Apostolicae regulis de iure quaesito non tollendo, et quibusvis specialibus vel generalibus Apostolicis Constitutionibus ac Privilegiis, gratiis et indultis, etiam confirmatione Apostolica, vel quavis alia firmitate roboratis, et Litteris Apostolicis sub quibuscumque tenoribus ac formis, et cum quibusvis clausulis et decretis quibusvis Capitulis, Collegiis ac etiam peculiaribus personis quacumque ecclesiastica dignitate pollutibus, quocumque tempore etiam per Nos concessis, nec non quibusvis consuetudinibus, etiam immemorabilibus, latissime et plenissime, ac specialiter et expresse de Apostolicae potestatis plenitudine derogando, ac derogatum esse volumus, ceterisque in contrarium quomodolibet facientibus quibuscumque.

Datum Romae apud S. Petrum sub Annulo Piscatoris die XXIX Ianuarii MDCCCXCIV. Pontificatus Nostri Anno Decimosexto.

M. Card. RAMPOLLA.

Тоє ВЧ. Клиру Архієпархіи оголошуєся.

Отъ Митрополитального Ординарія.

Львѣвъ, дня 21. Цвѣтня 1894.

Ч. 28.

Ч. 3820. — Повторне завовање ко донесеню, кѣлько примѣрникѣвъ письма св. въ деканатахъ жаданъ будутъ.

Односьно до ч. 10.155 изъ 1892 (Вѣдомости ч. 95 ст. 167) взываются ВЧ. Настоятелѣвъ деканатѣвъ, котрѣ доси ще не донесли, кѣлько примѣрникѣвъ письма св. въ ихъ деканатахъ жаданъ будутъ — повторно ко донесеню по найблизшѣмъ соборчику деканальнѣмъ.

Отъ Митрополитального Ординарія.

Львѣвъ, дня 25. Цвѣтня 1894.

Ч. 29.

Ч. 3682. — Справозданье касове фонда Архієпархіального вдовичо-сиротинського съ днемъ 31. Марта 1894.

Ведля желаня и постановленя Отпоручникѣвъ ВЧ. Клира Архієпархіального, одобреного Митропол. Ординаріятѣмъ, подаеся нынѣшнымъ до вѣдомости слѣдующе:

Справозданье касове фонда вдовичо-сиротинського по гр.-кат. священникахъ Архієпархіи Львѣвской съ днемъ 31. Марта 1894.

А. Фондъ коренный.			
I. Ефекта винкульовані.		зр.	кр.
1. 4% Листы заст. Гал. зем. кред. Товар. Серія П. ЧЧ. 1909, 1910, 1911, 1912, 1913, 1914, 1915, 1916, 1917, 1918, 1920, 1921, 1922, а 10.000 коронъ ном. вартости	140.000		
Сер. III. ЧЧ. 21008, 21009 а 2000 кор. ном. вартости	4.000		
Сер. IV. Ч. 10856 а 1000 кор. ном. вартости	1.000		
Сер. V. ЧЧ. 19132, 19133, 19134 а 200 кор. ном. вартости	600		
коронъ	145.600	72.800	
2. 4% Листы заст. Гал. зем. кред. Товариства Сер. II. ЧЧ. 23, 60, 61. 107 а 5000 зр. ном. вартости	20.000		
Сер. III. ЧЧ. 545, 574, 711, 1078, 1079, 1129, 1355 а 1000 зр. ном. вартости	7.000		
Сер. IV. Ч. 247 а 500 зр. ном. вартости	500		
Сер. V. ЧЧ. 127, 991 а 100 " "	200		
		27.700	
3. 4 1/2 % Листы заст. Банку краєвого. Сер. III. Ч. 01252 а 500 зр. ном. вартости	500		
Сер. IV. Ч. 03597 а 100 " " "	100		
		600	

		зр.	кр.
4% Сер. II. ЧЧ. 372, 373, 374 а 200 кор. ном. вартости	600		
Сер. III. ЧЧ. 663, 664, 665 а 1000 кор. ном. вартости	3.000		
коронъ	3.600	1.800	*)
Винкульов. ефектами		102.900	
II. Ипотеки.			
1. Дѣвоче воспиталище	6.000		
2. Д-ра Рознера реальность	4.000		
3. Якова Зісмана "	1.050		
4. О. Теофиля Билиньского реальность	3.200		
5. Гаврышѣвъ реальность	64	41	
итого		14.314	41
		117.214	41
III. Книжки щадничі винк.			
1. Гал. Щадницѣ Ч. 14 809	1.055	23	
2. " " " 44.564	2.000	**	
3. " " " 44.569	2.000		
Итого		5.055	23
IV. Камениця.			
Вѣрительность перенята зъ Общ. рольн. кред. Заведенія.		45.000	

*) Листы заст. Банку краєвого. Сер. II. ЧЧ. 372, 373, 374, Сер. III. ЧЧ. 663, 664, 665 въ номин. вартости 1800 зр. закуплено по зреализованю книжки щад. Банку краєвого Ч. 7081 на 1783 зр. 20 кр. за цѣну 1764 зр. 10 кр. а в., а дифференцію вложено на книжку Гал. Щадницѣ Ч. 14.809.

**) Коренный фондъ зрѣсть черезъ перенесенье 4.000 зр., по приказу Всв. и ВПр. Митроп. Консистеріи зъ дня 20. Сѣчня 1894 Ч. 12687 изъ фонда до розпорядимости и 35 зр. 90 кр. ав. дифференціи межи вартостію номинальною а уплаченою при закупнѣ Листѣвъ заст. Банку кр. выше згаданныхъ.

	зр.	кр.	зр.	кр.
Сплачені раты I	345	27		
" " II.	353	22		
" " III.	361	34		
" " IV.	369	66		
" " V.	378	17		
" " VI.	386	88		
" " VII.	395	78		
			2.590	32
V. Податокъ скарбовый звернутися маючий			7.744	83
Цѣлый фондъ коренный выносить			177.604	79
" " торбочный			173.568	89
" " побольшився о			4.035	90
В. Фондъ до розпорядимости				
съ концемъ Марта 1894.				
Умѣщено на книжкахъ Гал. Щадницѣ винкульованныхъ:				
Ч. 17749	2.002	59		
" 22318	2.000	—		
" 25200	397	24		
" 26489	2.000	—		
" 39052	900	07		
" 81135	75	80		
" 81137	71	92		
" 94901	223	23		
въ касѣ готѣвкою	123	02		
Вносить фондъ до розпорядженя			7.796	77
Именно приходу було въ р. 1894.				
I. Зъ деканатѣвъ	1.782	49		
при институтѣ	610			
за увѣльнене ѣтъ испиту конкурсового	300			
" припущене до "	15			
" приняты до АЕпархіи	350			
поодинокі особы	60			
пресвитеры при ординаціи	140			
" оженившіся у мірскихъ	375			

	зр.	кр.	зр.	кр.
Продажъ друкѣвъ		28		
Процента	375	42		
Решта касова зъ 1893 р.	20.825	85		
			24.834	04
Розходу було:				
Звычайній запомаги до деканатѣвъ	11.275	26		
" " впростъ зъ касы	2.854	37		
Предатками	26	—		
Администрація	326	56		
На помножене фонда коренного	4.000	—		
Есконтъ	9	86		
			18.492	05
Оттягнувши розхѣдъ ѣтъ приходу зѣстае до переносу $\frac{1}{4}$ 1894			6.341	99
II. Доходу зъ каменницѣ було:				
Въ Сѣчнѣ	1.067	34		
" Лютомѣ	457	67		
" Мартѣ	585	78		
	2.110	79		
Розходу було:				
1. Ассекюрація	44	47		
2. Податокъ за I. четверть року	611	54		
	656	01		
Частый доходъ зъ каменницѣ			1.454	78
Цѣлый фондъ до розпорядимости съ днемъ 31. Марта 1894 выносить			7.796	77
П о д р ѣ б н о:				
	Приходъ		Розходъ	
ВЧ. Уряды деканальній.				
Бережанскій	—	—	1.210	68
Бобрецкій	141	10	50	41
"	15	—	—	—

	зр.	кр.	зр.	кр.
Болехівскій	124	—	430	83
"	7	—	—	—
Бродскій	61	90	697	65
Бускій	68	90	150	—
Галицькій	—	—	50	—
Городецькій	—	—	312	10
Журавенський	15	—	200	—
"	15	—	—	—
Залозецькій	15	—	300	—
"	80	—	—	—
Збаражскій	42	78	350	—
"	42	—	—	—
Зборівскій	55	80	50	—
Золочівскій	148	05	400	—
Калушкій	88	28	375	55
Львівско-городскій	14	—	—	—
Львівско-загородскій	—	—	180	—
Нараєвскій	—	—	344	02
Олескій	22	77	160	—
Перегинський	5	—	250	—
Підгаєцькій	—	—	238	88
Рогатинський	—	—	639	86
Роздольскій	—	—	150	—
Скалатскій	6	23	200	—
"	15	—	—	—
Скольскій	142	68	100	—
Стрийскій	25	80	350	—
"	15	—	—	—
Тернопільскій	108	—	543	—
"	35	—	—	—
Теребовельскій	15	—	700	—
Унівскій	76	95	130	—
Ходорівскій	229	75	150	—
Холовскій	60	—	150	—
Щарецькій	69	—	150	—
"	22	50	—	—
АЕпархія Перемыска	—	—	540	—
" Станиславівска	—	—	1.722	18
	1.782	49	11.275	26

	зр.	кр.	зр.	кр.
При інституції зложили:				
ВЧ. ОО. Чубатий Євгеній часть	30	—	—	—
Гбрюняк Григорій	30	—	—	—
Брояковскій Ємиліанъ	30	—	—	—
Клубокъ Никифоръ часть	20	—	—	—
Хавалка Іоаннъ	30	—	—	—
Гутковскій Теофілъ	10	—	—	—
Бандыра Іосифъ	15	—	—	—
Роснецькій Климентій часть	10	—	—	—
Петрушевичъ Стефанъ часть	10	—	—	—
Дорошъ Володимиръ	10	—	—	—
Богачевскій Сильвестръ	10	—	—	—
Рожанський Николай	10	—	—	—
Муликъ Ігнатій	30	—	—	—
Льциньскій Іоаннъ часть	15	—	—	—
Крыжановскій Іоаннъ	30	—	—	—
Стоцькій Іоаннъ	30	—	—	—
Павлусевичъ Євгеній часть	20	—	—	—
Величковскій Іоаннъ	15	—	—	—
Подонський Володимиръ	60	—	—	—
Лагола Ілія часть	25	—	—	—
Чубатий Николай	30	—	—	—
Стрѣльбицькій Николай	30	—	—	—
Кобрынскій Александръ	30	—	—	—
	610	—	—	—
За увільненсьє отъ испыту. конкурс.				
ВЧ. ОО. Чировскій Іоаннъ	60	—	—	—
Медвецькій Іосифъ	20	—	—	—
Дольницькій Андрей	60	—	—	—
Івасъечко Михайлъ	30	—	—	—
Бородієвичъ Іосифъ	60	—	—	—
Малиновскій Іоаннъ	10	—	—	—
Гутковскій Теофілъ	60	—	—	—
	—	—	—	—
За припущенсьє до испыту конкурс.				
ВЧ. О. Бачинський Іоаннъ	15	—	—	—

За прийняте до АЕпархіи:

	зр.	кр.	зр.	кр.
ВЧ. ОО. Левицькій Левъ	50	—		
Яворскій Алексей	100	—		
Гаврышо Емиліянтъ	100	—		
Рудавскій Володиміръ	100	—		
	350	—		

Поодинокі особи:

ВЧ. ОО. Стоцькій Александръ	45	—		
Варывода Антоній	10	—		
Дудыкъ Павелъ	5	—		
	60	—		

Пресвитеры при рукополаганю:

ВЧ. ОО. Гаврышо Емиліянтъ	20	—		
Лагола Ковдратъ	20	—		
Гумецькій Юліанъ	20	—		
Стисловскій Николай	20	—		
Пиндусъ Теодоръ	20	—		
Рудавскій Володиміръ	20	—		
Копертыньскій Изидоръ	20	—		
	140	—		

Оженившіся у мірскихъ:

ВЧ. ОО. Николай Демчинскій	75	—		
Изидоръ Копертыньскій	150	—		
Володиміръ Престашевскій	150	—		
	375	—		

Львѳвъ дня 31. Марта 1894.

А. Бълецкій,

Предсѣдатель комисіи управ. фонд. вѣд. свр. АЕп. Львѳвскою.

Гр. Пренцлякъ,
касієръ.М. Туписъ,
контрольоръ.

Отъ Митрополитальнаго Ординаріята.

Львѳвъ, дня 25. Цвѣтня 1894.

Ч. 30.

Ч. 581 орд. — Розпоряджаєся въ жовтні с. р. жертвувати дары при однімъ акафистѣ на храмъ пресв. Дѣвы при затоцѣ Льепантскѳй.

Черезъ славну побѣду христіанъ въ битвѣ морскѳй при затоцѣ Льепантскѳй надъ фльотою турецкою зѣстала сила Турціи зломана и обава за владѣнія Туркѳвъ надъ христіанською Еуропою усунена. Щобъ отже оказати вдячність пресв. Матери Божѳй, за котрої возваньемъ побѣда сія стала ся, и щобъ оразъ тымъ скорше удостоитися всемогучо Еї заступленія въ теперѣшнихъ для Церквїи и соспѣльности людскої небезпечныхъ часахъ: постановлено за одобреньемъ и благословеніемъ св. Отца и за иниціативою и предсѣдательствомъ Его Еминенціи Кардинала-Викарія Его Святости, побудовати въ Патрахъ коло затоки Льепантскої храмъ пресв. Дѣвы, яко оѳѣру вспѣльну всѣхъ христіанъ.

Длятого Митр. Ординаріята розпоряджає, щобъ всѣ ВЧ. Парохи и За вѣдатель парохій дары складанїи при однімъ, въ мѣсяці Жовтня приписанімъ акафистѣ сего року, на тую цѣль призначили, рѣчь тую напередъ народи оголосили, и потому збранїи грошѣ тутъ прислали.

Отъ Митрополитальнаго Ординаріята.

Львѳвъ, дня 12. Мая 1894.

Ч. 31.

Ч. 4366. — Въ справѣ пѳдручника Вп. сов. Лѳеопольда Шабля.

Съ покликомъ на тут. розпорядженє зъ дня 15-го Сѣчня 1894 Ч. 22 орд. (Вѣсти. Архієп. Ч. I. 3.) завываєся Всєч. уряды парохіальнїи, котрї доси не надослали ещє предплаты на Пѳдручникъ Вп. совѣтника Лѳеопольда Шабля надѣслати туюже найдальше до кѳнця Мая с. р. а то тымъ бѳльше, що цѣна тогоже пѳдручника буде потомъ въ книжкѣй давцѣ стояти 1 зр. 80 кр. черезъ що О. Настоятель парохій паразилибы скарбону церковну на бѳльшїи выдатокъ. Пѳдручникъ сей яко необходимый до точного и правильного ведєня уряду парохіальнаго особенно въ справахъ супружескихъ довженъ находитися въ кожѳдѳй парохіальнѳй библіотецѣ, а при испытѣ конкурсовѣмъ парохіальнѳмъ буде вымагатися точне знанье уставъ въ томъ Пѳдручнику збранныхъ.

Отъ Митрополитальнаго Консїсторїи.

Львѳвъ, дня 14. Мая 1894.

Ч. 32.

Ч. к. 4421. — О захованю всякою осторожности при подтвержденю свѣдоцтвъ маетковъ для хорыхъ, лѣченыхъ въ загалныхъ шпиталяхъ.

В. Выдѣлъ краевый надѣславъ тутъ слѣдуючу Одозву:

„Анкета для справы управильненя правныхъ ѡдносинъ шпиталѣвъ загалныхъ и публичныхъ, скликана Выдѣломъ краевымъ въ мѣсяци Цвѣтня с. р., поручила межи иншими яко зарадче средство противъ безмѣрному зростови цифры коштовъ лѣченя убогихъ, плаченыхъ зъ фонду краевого, — такожь необходимо потребу пѣддати точной контроли свѣдоцтва убожества, выставлюванй зверхностями громадскими. Бо, — якъ то стверджено численными прикладами, уряды громадскй при выдаваню такихъ свѣдоцтвъ допускаются занадто часто надужить на шкоду фонду краевого, котрый лише въ рѣдкихъ случаяхъ можъ ѡтмыскати несправедливо заплаченй кошты, чи то въ наслѣдокъ додатковыхъ розслѣдѣвъ, чи навѣтъ въ дорозѣ судово-карныхъ процесѣвъ. Але пореважне число надужить того рода зъ природы рѣчи усуваеся зъ пѣдѣ контролѣ Выдѣлу краевого, и въ загалѣ зъ пѣдѣ можности ихъ сконстатованя.

Подѣляючи въ цѣлости поглядъ анкеты, що тѣя надужитя суть одною зъ найважнѣйшихъ причинъ зросту выдаткѣвъ въ тѣй рубрицѣ фонду краевого, Выдѣлъ краевый удаеся до Высокопреподобной и Пресвѣтлѣйшой Митрополичой Консистории съ уклонною просьбою о ласкаве выданье ѡбѣжника до Урядѣвъ парохіальныхъ, чтобы они стаючи въ оборонѣ фонду краевого, звѣдрили пѣддавати точному розслѣдову предкладанй собѣ до подтвержденя свѣдоцтва маетковой хорыхъ, лѣченыхъ въ загалныхъ шпиталяхъ, именно пѣдѣ взглядомъ вѣродостойности подрѣбностей, наведеныхъ въ тыхъ свѣдоцтвахъ. Бо, якъ досвѣдъ поучивъ, выставлюваньемъ такихъ свѣдоцтвъ занимаются дуже часто писарѣ громадскй, надуживаючи навѣтъ пѣдпису и печатки Уряду громадского.

Удаючися до Пресвѣтлѣйшой и Высокопреподобной Митрополичой Консистории о ласкаве посередництво и попертьѣ въ тѣмъ взглядѣ, Выдѣлъ краевый робить тое въ тѣмъ пересвѣдченю, що дѣяльностъ и прихильна контроля изъ стороны Урядѣвъ парохіальныхъ зможутъ якъ найуспѣшнѣйше вилынути на совѣтне и згѣдне съ обовязующими приписами поступованье громадскихъ органѣвъ при выдаваню свѣдоцтвъ, а тымъ самымъ охоронять фондъ краевый ѡтъ несправедливыхъ выдаткѣвъ. У Львовѣ д. 17. Жовтня 1893.“

Тое подаеся Вч. Духовенству до вѣдомости и точного застосованя.

Ѡтъ Митрополитальной Консистории.

Львовѣ, дня 15. Мая 1894.

Ч. 33.

Ч. 4422. — О консервованю старожитныхъ звонѣвъ.

Митрополитальный Ординариятъ получивъ ѡтъ ц. в. центральной Комисии для штукъ и историчныхъ памятникѣвъ слѣдуюче письмо:

Die k. k. Central-Commission für Kunst- und historische Denkmale hat bereits wiederholt ihre Aufmerksamkeit den für die katholischen Kirchen so wichtigen Thurmglöcken zugewendet und wird in neuerer Zeit durch die allenthalben in gesteigerter Anzahl vorkommenden Umgüsse alter Glöcken auf diesen Gegenstand insbesondere aufmerksam gemacht.

Weit entfernt, der Frage der Umgüsse hindernd in den Weg zu treten, scheinen der Central-Commission zunächst zwei Hauptmomente doch einer Würdigung wichtig. Dahin gehört zunächst das Einschmelzen von Glöcken, die in ihrer Form und Aus schmückung, wegen ihres hohen Alters oder wegen des Meisters, der sie gegossen hat, von Wichtigkeit sind. Bei solchen selbstverständlich nur in hervorragendem Masse bestehenden Besonderheiten wäre die Central-Commission der Meinung, es werde vom Umgüsse abgesehen, und die Glocke sei, wenn sie gebrochen, an ein Museum abzugeben. Der zweite Umstand ist die Ornamentation der Glocke. Die Ornamente und Figuren sowie die Inschriften an den alten Glöcken sind nicht selten von grossem künstlerischen und typologischen, ja selbst literarischen Interesse; der Name des Giessers und seines Wohnortes ist jedenfalls von localgeschichtlicher Bedeutung und für die Entwicklung dieses bestimmten Zweiges der Kunstindustrie in unseren Ländern sehr wichtig. Wenn daher alte Glöcken aus irgendwelchen zwingenden Gründen, weil sie geborsten sind oder sonst welchen Schaden gelitten haben, oder etwa weil sie zu vorhandenem Geläute absolut nicht stimmen, umgegossen werden müssen, so würde die Central-Commission meinen, dass es sich empfehlen würde, die Erinnerung an die alte Form und Zier zu erhalten; eine blasse Beschreibung oder die Herstellung einer Zeichnung der alten Glocke vor dem Umgüsse wäre wohl für obige wissenschaftliche Zwecke nicht genügend, weil solche Nachrichten allzuleicht verloren werden. Wohl aber könnten auf den neuen Glöcken die Darstellungen und Inschriften der alten Glöcken in Facsimile-Abguss wieder angebracht und an geeigneter Stelle durch eine kurze die Daten des Umgusses enthaltende Inschrift vermehrt werden.

Die Central-Commission erlaubt sich, das hochwürdigste ezbischöfliche Ordinariat von dieser ihrer Anschauung in wohlgeneigte Kenntniss zu setzen und zu ersuchen, auf die Pfarren und Klöster einen massgebenden Einfluss in dieser Richtung nehmen zu wollen. Wien, am 19. September 1893.

Тое подаєся Вч. Духовенству до вѣдомости и можливого за-
стозованя.

Отъ Митрополитального Ординарія.

Львѣвъ, дня 15. Мая 1894.

Ч. 31.

Ч. к. 4423 — О увольненіи отъ податку до фонда религійнаго душпаствей управленякъ до по-
бору доповеня конгрук.

Выс. ц. к. Намѣстниство заудѣлило тутъ слѣдующе распорядженъе
В. ц. к. Министерства вѣр. и проsv. зъ дня 14. Листопада 1893. — Ч. 21.345,
выстосоване до Его Ексцеленціи П. Намѣстника:

Ich finde mich bestimmt, im Einvernehmen mit dem k. k. Finanz-
Ministerium anzuordnen, dass bei jenen Pfründen deren Inhaber auch ohne
Rücksichtnahme auf eine Ausgabepost für den Religionsfondsbeitrag einen
Auspruch auf eine Congruaergänzung im Sinne des Gesetzes vom 19. April
1885 R. G. Bl. Nr. 47 nach ihren zuletzt adjustierten Fassionen haben wür-
den, von der Bemessung der Religionsbeitrages für das laufende Dezennium
insolange, als nicht solche Veränderungen in dem Vermögen oder in dem
Einkommen der fraglichen Pfründen eintreten, welche einen Congrua-Ueber-
schuss zur Folge haben Umgang genommen werde. In allen übrigen Fällen
ist der Beitrag zu bemessen und kann nur dort, wo derselbe höher als der
Congrua-Ueberschuss erscheint, auf die Höhe des letzteren reduziert werden.

Hiebei beehre ich mich Euere Excellenz ausdrücklich aufmerksam zu
machen, dass in solchen Fällen, wo die Congruaergänzung bisher der als
Religionsfondsbeitrag bezahlte Betrag inbegriffen war, in Hinkunft selbsver-
ständlich nur eine um diesen Beitrag verminderte Congruaergänzung anzu-
weisen sein wird.

Sollte jedoch in einzelnen Fällen der Beitrag schon bemessen bezie-
hungsweise schon eingezahlt sein, so ist es nicht nothwendig, hieran nach-
träglich für die Vergangenheit etwas zu ändern — Wien am 14. Novem-
ber 1893.

Тое подаєся до вѣдомости Вч. Духовенства.

Отъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 15. Мая 1894.

Ч. 35.

Ч. 4418. — Въ справѣ увольненя в. ц. к. Министерствомъ финансовъ, Общества помощи АЕпарх.
свящ. вдовъ и сирѣтъ отъ уплаты правнои належитости.

Ц. к. Урядъ вымѣру правныхъ належитостей во Львѣвъ п. д. 14. Цвѣ-
тня с. р. Ч. 7635/205 1894 надѣславъ Комисіи управляючѣй фондомъ Архіе-
пархіальнымъ свящ. вдовъ и сирѣтъ повѣдомленъе и завозанъе слѣдующого
дословного содержания:

Das Hohe kk. Finanz-Ministerium hat mit dem Erlasse vom 18. Fe-
bruar 1894 Zl. 49597/93 dem Unterstützungsinstitute für priesterliche Wittwen
und Waisen der Lemberger griech. kath. Metropolitan Diözese in Lemberg
die in der Anmerkung zur T. p. 57 E. und F. des Gesetzes vom 13ten De-
zember 1862 statuirte Gebührenfreiheit gegen dem zuerkannt,
dass das neue Statut vom Jahre 1893 wofern es nicht gehörig
gestempelt wurde, der Gebühr nach T. p. 55 Abs. A. des citir-
ten Gesetzes, respektive §. 3 der Vorerrinnerungen zum Ta-
rife desselben Gesetzes zu unterziehen ist. Hievon wird das
geehrte Unterstützungs Institut mit der Einladung verständigt, durch Vor-
lage des mit der Genehmigungsklausel der k. k. Statthalte-
rei versehenen Original-Exemplars des neuen Statuts, die
gehörige Stempelung derselben nachweisen zu wollen. Kk. Ge-
bürenbemessungsamt. Lemberg am 14 April 1894.

Подаючи тое до вѣдомости Вч. Клира Архіепископального, заявляе
рѣвночасно Митроп. Консистерія, що ведля заподаного тутъ доноса п. д.
23/4 1894 Ч. 391 Комисія фондомъ вдовичо-сиротиньскимъ управляюча, вы-
повнила дане собѣ условіе и переслала уже выше наведеному ц. к. Уря-
дови требованый оригинальный примѣрникъ нового Статута Общества изъ
року 1893.

Отъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 16. Мая 1894.

Ч. 36.

Ч. 4648. — Въ дѣль отпустовъ и зашеговъ до брацтва найсв. Таинъ.

По поводу запытаня зо стороны одного Уряда парохіального, чи члены
брацтва найсв. Таинъ, установленого при филиальной церквѣ, позыскають
отпустъ, если суть притомнй на процесіи брацкѣй церкви матричнои — со-
общаєся тутъ дотичный дословный текстъ оригинального наданя.

1) що до процесіи брацкои въ празникъ Евхаристіи або въ иншій день попраздєнства:

... qui... processioni SS. Sacramenti, quae peragi solet singulis annis, interfuerint, illudque associaverint orantes pro pace, et christianorum principum concordia, haeresum exstirpatione ac s. Matris Ecclesiae exaltatione; и

2) що до процесіи брацкои въ третю недѣлю мѣсяця и въ празникъ св. Евхаристіи.

... qui... processioni in Dominica tertia cujuslibet mensis et feria quinta in Coena Domini fieri solitae interfuerint, et aliquam ecclesiam seu publicum oratorium visitaverint, ibique per aliquod temporis spatium juxta mentem Sanctitatis Suae pie oraverint.

Понеже отже ту не кажеся „processioni in ecclesia Confraternitatis“; а передовсѣмъ понеже пѣдъ 2) не жадаєся одвѣдженя брацкои (своеи) церкви, але выразно якоинебудь церкви („aliquam ecclesiam seu publicum oratorium“): то можна съ достаточновъ певностевъ прийати, що члєны брацтва достапають ѓтпусть, если суть притомній на брацкѣй процесіи хотьбы въ пѣлкѣмъ чужѣй церквѣ.

Окрѣмъ того додаєся тутъ тоє практичне замѣчаніє, що межи добрыми дѣлами, за котрѣ якїнебудь членамъ брацтва наданый ѓдпустъ 100 дней, выразно наводиться также присутствіє на сесіяхъ брацтва;

100 dierum, quotiescunque congregationibus publicis vel privatis Confraternitatis ubivis faciendis interfuerint.

Взглядомъ записѣвъ до брацтва найсв. Таинъ примѣчаєся, що пѣсля Статута членами брацтва найсв. Таинъ, при якѣйсь церквѣ канонно установленого, могутъ бути всѣ христіане католики, отже не лише парохіане тои цєкви, але и чужѣй. И якъ вже въ Архіерейскѣмъ посланію пѣдъ ч. орд. 390 изъ 1893 сказано, Настоятель брацтва, одержавшій власть до правосильного прійманя членѣвъ, може и себе правосильно до брацтва вписати, и черезъ тоє также ѓтпусты брацтва позысковати (отже и пр. и ѓтпустъ 100 дней при кожѣй сесіи брацтва).

Препоручаєся ВЧ. Парохамъ, щобы головне содержанье сего оголошеня въ „Примѣчаніяхъ для Парохѣвъ“ примѣтили, съ покликѣмъ на рѣкъ, число и сторону Вѣдомостей.

Отъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 17. Мая 1894.

Ч. 37.

Ч. 4724. — Въ справѣ маючогося ѓбути на дняхъ 26. и 27. нов. ст. Червня с. р. испита конкурсового парохіального.

Испитъ конкурсовый парохіальный дотично наукъ ѓтбудєся на дняхъ 26. и 27. нов. ст. Червня с. р.

Получившій позволенье приступити до того испиту мають о $\frac{1}{2}$ 8 год. рано дня 26. Червня с. р. въ Церквѣ Архикатедральной въ цѣли выслуханя Службы Божой „о призванье помочи св. Духа“ явится, потѣмъ въ сали за сѣданъ конситорскихъ зѣбратися, где на приготовленѣмъ до того листѣ вписуть свои имена и выкажутся позволеньемъ до приступленя къ тому испиту. Дальшій порядокъ обвѣстится устно передъ испитомъ.

Отъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 17. Мая 1894.

Ч. 38.

Обвѣщеня конкурсовы:

I.

Митрополитальна Консистерія розписує на конкурсъ съ речинцемъ до дня 12. Липня 1894 слѣдуючій парохіи:

- Ч. 4415. Покровцѣ, деканата Стрыйского, наданя приватного;
 Ч. 4417. Ясенѣвъ съ прудученою Жаркѣвъ, деканата Бродского, наданя приватного;
 Ч. 4659. Буцыки съ прилученою Лежанѣвка, деканата Скалатского, наданя приватного;
 Ч. 4681. Куровичи съ прилучеными Соловія и Альфредѣвка, деканата Уневского, наданя приватного.

Отъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 17. Мая 1894.

б) на св. гробъ въ Палестинѣ:

Дня 20/12 1893. — ВЧ. Урядъ парох. въ Терпалбвицѣ	1 зр. — кр.
" 30/1 1894. — " " " въ Бродахъ	1 " — "
" 13/2 " — " " " въ Ремизбвцяхъ	6 " — "
" 6/3 " — " " " въ Золочевѣ	2 " — "
Разомъ	10 зр. — кр.
а съ попередними	178 " 48 "
загальна квота	188 зр. 48 кр.

в) на церкви при Народномъ Домѣ:

Дня 13/2 1894. — ВЧ. О. Іоаннъ Залуцкій, деканъ и парохъ въ Тербовли	1 зр. — кр.
" " " — ВЧ. О. Антоній Копретинскій сотруду. въ Зарваници	1 " — "
Разомъ	2 зр. — кр.

г) на миси въ Азіи и Африцѣ:

Дня 13/2 1894. — ВЧ. Урядъ парох. въ Ремизбвцяхъ	2 зр. 34 кр.
" 6/3 " — " " " въ Золочевѣ	2 " — "
" 21/4 " — " О. Іоахимъ Федюкъ	— " 50 "
Разомъ	4 зр. 84 кр.
а съ попередними	2 " 50 "
загальна квота	7 зр. 34 кр.

д) на змесье неволѣ въ Африцѣ:

Дня 19/1 1894. — ВЧ. Урядъ парох. въ Чанижи	2 зр. 35 кр.
" 20/1 " — " " " въ Наварин	— " 75 "
" " " — " " " въ Долгобмѣ	2 " 60 "
" " " — " " " въ Невидяхъ	2 " 21 "
" " " — " " " въ Фразѣ	— " 91 "
" 23/1 " — " " " въ Завидовичахъ	2 " 40 "
" " " — " " " въ Стрѣлкахъ	1 " 30 "
" " " — " " " въ Зашковѣ	1 " 28 "
" " " — " " " въ Кривобмѣ	1 " — "
" " " — " " " въ Глиннахъ-Заставю	1 " — "
" " " — " " " въ Кабарбвцяхъ	— " 45 "
" " " — " " " въ Рокитнѣ	1 " — "
" " " — " " " въ Богутинѣ	1 " — "
" " " — " " " въ Пойлѣ	1 " 10 "
" 24/1 " — " " " въ Клещбвнѣ	— " 60 "
" 16/1 " — " " " въ Бруховичахъ	1 " — "
" " " — " " " въ Познанцѣ гнилбѣ	— " 90 "

Дня 29/1 1894. — ВЧ. Урядъ парох. въ Гаяхъ	1 " — "
" 1/2 " — " " " въ Турю (дек. Олеск.)	1 " 50 "
" 2/2 " — " " " въ Хмелискахъ	— " 50 "
" 3/2 " — " " " въ Микудинцахъ	3 " 55 "
" " " — " " " въ Пѣдгородю	3 " 40 "
" 4/2 " — " " " въ Остаббвцяхъ	1 " — "
" " " — " " " въ Вертелцѣ	1 " 20 "
" 6/2 " — " " " въ Страдчу	1 " 50 "
" " " — " " " въ Вишенцѣ вел.	— " 66 "
" " " — " " " въ Повитнѣ	— " 55 "
" 7/2 " — " " " въ Дараховѣ	— " 50 "
" " " — " " " въ Иловѣ	1 " — "
" 8/2 " — " " " въ Выровѣ	1 " — "
" " " — " " " въ Стрыганцахъ	1 " 20 "
" " " — " " " въ Синевбдску выжн.	2 " 30 "
" 13/2 " — " " " въ Ремизбвцяхъ	1 " 30 "
" 20/2 " — " " " въ Скорокахъ	— " 51 "
" 27/2 " — " " " въ Шляхтинцахъ	1 " 50 "
" 6/3 " — " " " въ Золочевѣ	2 " — "
" 13/3 " — " " " въ Станимирѣ	1 " 50 "
" 31/3 " — " " " въ Лютовискахъ	2 " — "
" 21/4 " — " О. Іоахимъ Федюкъ	— " 50 "
" 28/4 " — " Урядъ парох. въ Дулибахъ	4 " — "
отсотеи	— " 12 "
Разомъ	56 зр. 14 кр.
а съ попередними	24 " 66 "
загальна квота	80 зр. 80 кр.

е) на катоц. всеучилище въ Австріи:

Дня 6/3 1894. — ВЧ. Урядъ парох. въ Золочевѣ	1 зр. — кр.
" 4/4 " — ВПр. О. Пралатъ Кобылячскій	1 " — "
Разомъ	2 зр. — кр.
а съ попередними	4 " — "
загальна квота	6 зр. — кр.

ж) на Товариство св. Ап. Павла:

Дня 6/12 1893. — ВЧ. О. Іоаннъ Любовичъ пар. Острова	2 зр. — кр.
" 21/2 1894. — " О. Іосифъ Кернякевичъ деканъ и парохъ въ Черневі	3 зр. — кр.

з) на дѣвоцѣ воспиталище:

Дня 19/12 1893. — ВЧ. О. Корчинскій пар. въ Торкахъ	5 зр. — кр.
" 13/2 1894. — " О. Іоаннъ Залуцкій деканъ и парохъ Тербовли	1 " — "
" " " — " О. Ант. Копретинскій сотр. Зарваници	1 " — "
" " " — " О. Григ. Гбриякъ пар. Винникъ	8 зр. — кр.

II.

Ч. 38II, — Розписуєся на конкурсѣ посада учителя религіи гр. к. обряда при 5-ти класовыхъ школахъ мужеской и женской въ Бббрцѣ.

Ц. к. окружна Рада шкѣльна въ Бббрцѣ обявляє пѣдѣ д. 15. Цвѣтня с. р. ч. 907 конкурсѣ на посаду сталого учителя религіи гр. кат. обряда при 5-ти класовыхъ школахъ мужеской и женской въ Бббрцѣ съ рѣчною платою 450 злр. и 10% додаткомъ на помешканье.

Священники убѣгающіеся о тую посаду мають дотичній поданя внести до ц. к. окружной Рады шкѣльной найдалше до 25. Мая 1894.

Тое подаєся ВЧ. Клиру Архієпархіальному до вѣдомости.

Отъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 13. Мая 1894.

Ч. 4.368. — Выказъ всѣхъ жертвъ впынувшихъ бѣгъ I. Студня 1893 до кѣнца Цвѣтня 1894 до канцеляріи Митроп. Консистеріи:

а) на потреби Святѣйшого Отца:

Дня 23/12	1893.	ВЧ. Урядъ парох.	въ Наваріи	1	злр.	12	кр.
" 24/12	"	"	въ Островѣ	1	"	30	"
"	"	"	въ Загоречку	3	"	50	"
"	"	"	въ Фразѣ	1	"	—	"
"	"	"	въ Пбдгородю	3	"	—	"
" 25/12	"	"	въ Воли вел.	1	"	—	"
"	"	"	въ Долбмѣ	1	"	50	"
" 29/12	"	"	въ Глинянахъ-Заставлю	1	"	—	"
"	"	"	въ Кабарѣвцяхъ	—	"	50	"
"	"	"	въ Пбйлѣ	1	"	78	"
"	"	"	въ Курникахъ	2	"	50	"
" 2/1	1894.	"	въ Микулянцяхъ	1	"	60	"
"	"	"	въ Годдовичахъ	1	"	50	"
"	"	"	въ Хмелєскахъ	1	"	40	"
"	"	"	въ Скорикахъ	—	"	60	"
"	"	"	въ Ольхѣвци (дек. Береж.)	1	"	—	"
" 4/1	"	"	въ Повѣтнѣ	—	"	77	"
"	"	"	въ Шляхтинцяхъ	2	"	—	"
"	"	"	въ Лагодовѣ	5	"	—	"
" 10/1	"	"	въ Выспѣ	2	"	—	"
"	"	"	въ Иловѣ	1	"	—	"
" 12/1	"	"	въ Стрѣлкахъ	—	"	80	"
" 16/1	"	"	въ Сѣвцѣ	1	"	02	"
" 17/1	"	"	въ Доброводахъ	1	"	20	"
" 19/1	"	"	въ Вишенцѣ вел.	1	"	—	"
"	"	"	въ Лопушанахъ	1	"	50	"
" 23/1	"	"	въ Завидовичахъ	1	"	70	"
" 26/1	"	"	въ Бруховичахъ	1	"	—	"
"	"	"	въ Познанцѣ гнѣлбй	—	"	80	"
" 1/2	"	"	въ Турю (дек. Олеск.)	1	"	50	"
" 3/2	"	"	въ Вишневецку (дек. Терѣб)	1	"	—	"
" 4/2	"	"	въ Дубравцѣ	1	"	—	"
" 7/2	"	"	въ Заловцяхъ нов.	1	"	40	"
"	"	"	въ Дараховѣ	—	"	36	"
" 8/2	"	"	въ Выровѣ	1	"	—	"
"	"	"	въ Жуличахъ	2	"	—	"
" 13/2	"	"	въ Ремизѣвцяхъ	1	"	16	"
" 20/2	"	"	въ Росточкахъ	1	"	—	"
" 6/3	"	"	въ Золочевѣ	2	"	—	"
" 10/3	"	зѣ пушки въ церквѣ ОО. Василіантѣ во Львѣвѣ		10	"	—	"
" 12/3	"	ВЧ. Урядъ парох. въ Кропивнику		1	"	40	"
" 21/3	"	"	въ Лютовискахъ	"	2	—	"
" 21/4	"	"	О. Іоакимъ Федюкъ	"	1	—	"
				Разомъ		69	злр. 91 кр.
				а съ попередними		5	" 40 "
				загальна квота		75	злр. 31 кр.

и) на дѣмъ Служебницъ Пресв. Дѣвы Маріи въ Жужелю:

Дня 2/2 1894.	ВПр. О. Пралатъ Кобыляньскій	1 зр.	— кр.
" 10/4 "	ВЧ. О. Черепашиньскій пар. Керницѣ	1 "	35 "

и) на сѣменища духовнѣ въ Индіяхъ восточныхъ:

Дня 15/12 1893.	ВЧ. Урядъ парох. въ Дмитрю	1 зр.	— кр.
" 4/2 1894.	" " " въ Остаховцахъ	— "	50 "
" 13/12 "	" " " " въ Кобыловологахъ	1 "	70 "
" 20/2 "	" " " " въ Кереличахъ	2 "	— "
" 6/3 "	" " " " въ Золочевѣ	1 "	— "
	Разомъ	6 "	20 кр.
	а съ попередними	136 "	66 "
	загальна квота	142 зр.	86 кр.

к) на фондъ будовы церквей:

дня 30/1 1894.	ВЧ. Урядъ парох. въ Бродахъ	2 зр.	— кр.
----------------	-----------------------------	-------	-------

л) на потерпѣвшихъ отъ повели:

дня 12/12 1893.	ВЧ. Урядъ парох. въ Пѣдборцахъ	31 зр.	59 кр.
" 2/1 1894.	" " " " въ Микулиняхъ	9 "	41 "
" 17/1 "	" " " " въ Доброводахъ	1 "	— "
" 30/1 "	" " " " въ Бродахъ	4 "	— кр.
	Разомъ	46 зр.	— кр.
	а съ попередними	229 "	39 "
	загальна квота	275 зр.	39 кр.

м) на фондъ неофитѣвъ:

Дня 2/12 1893.	Ч. Янишевскій зъ Зборова	1 зр.	— кр.
" " "	ВЧ. Урядъ парох. въ Высиѣ	2 "	— "
" 25/12 "	" " " " въ Бортковѣ	1 "	— "
" 26/22 "	" " " " въ Малковичахъ	1 "	— "
" 29/12 "	" " " " въ Глиннахъ-Заставью	1 "	29 "
" 21 1894.	" " " " въ Микулиняхъ	1 "	39 "
" 4/1 "	" " " " въ Ольховцѣ	1 "	— "

дня 17/1 1894.	ВЧ. Урядъ парох. въ Стрыганцахъ	1 "	20 "
" " "	" " " " въ Доброводахъ	— "	80 "
" 27/1 "	" " " " въ Бруховичахъ	1 "	— "
" " "	" " " " въ Познанцѣ гнилѣй	— "	70 "
" " "	" " " " въ Бродахъ	2 "	— "
" 8/2 "	" " " " въ Выровѣ	1 "	— "
" 13/2 "	" " " " въ Ремѣзовцахъ	3 "	40 "
" 21/2 "	" " " " въ Дубравцѣ	1 "	80 "
" 6/3 "	" " " " въ Золочевѣ	2 "	— "
" 21/4 "	" " " О. Іоаннъ Федюкъ	— "	50 "
	Разомъ	23 зр.	08 кр.

Ч. 292. — Дальшій отъ О. К. Селецкого пароха Жужеля надѣсланный выказъ складокъ на дѣмъ и захоронку Служебницъ Преч. Дѣвы Маріи въ Жужелю:

ВЧ. ОО. Левицкій деканъ Бучацькій, Олесницькій зъ Переволоки, М. Совецькій зъ Волоснева, Обухевичъ зъ Потока, Ковальскій зъ Зубря, Заткаликъ зъ Соколова, Зофійскій зъ Барна, Теляковскій зъ Бучача, Фицаловичъ зъ Швайкова, Пѣдлаещекій зъ Монастырнекъ, Збудовскій зъ Новосѣлки, Лукашевичъ зъ Космирна и Стефанчукъ зъ Бучача зложили 7 зр. 60 кр. — Михайлъ Котовичъ ученикъ 1 тими. класы въ Бучачу 1 зр. — М. В. въ Бучачу 60 кр. — Ч. Доміцеля Турчаньска зъ Бучача 1 зр. — Ч. Петро Василюкъ зъ Сорокъ 1 зр. — Вѣл. Лѣтаньска вѣдательска Вербичъ 5 сягѣвъ березовыхъ дровъ на опалѣ. — На рука О. Мальчиньского зъ Бучача зложили: О. М. 1 зр. — Ч. Олекса Коваль зъ Жижомира 20 кр. — Ч. Катарина Слюзаръ зъ Ковальки 2 зр. — Ч. Павло Івасечко, зъ Вортникъ 50 кр. — О. Іосифъ Черкавскій лат. сотрудникъ зъ Монастырнекъ 3 зр. — Собрано въ церквѣ св. Покрова въ Бучачу 6 зр. 40 кр. — М. В. 22 кр. — Всеч. Урядъ деканальній Залозецкій 1 зр. 50 кр. — Всесв. Д-ръ Мильницкій, вицеректоръ семинаріи дух. во Львовѣ 3 зр. — Монастырь СС. Норбертанокъ на Звѣрицѣ пѣдъ Краковомъ 10 зр. — Жовковскій урядъ деканальній переславъ 12 зр. 50 кр., а то отъ ОО., Михаила Грушкевича 1 зр., Василя Породка 50 кр., Володимира Подольського 1 зр., Растваецкого 50 кр., Трохумовича 1 зр., Крайчика 1 зр., Коссовоцкого 1 зр., Алексея Саноцкого 1 зр., Савчака 1 зр., Олещука 1 зр., Виханьского 1 зр., Радецкого 50 кр., в Дрималика 50 кр. — Высокопреосвящ. Митрополитъ Сильвестеръ 50 зр. — Всесв. Д-ръ Сарницкій провинціалъ ОО. ВВ. 10 зр. — Н. Н. 1 зр. — Н. Н. 1 зр. — Н. Н. 5 зр. 45 кр. — О. Александръ Желеховскій, деканъ Бирчанскій, отъ себе 1 зр., отъ О. Володимира Калужняцкого 50 кр., — О. Іоанна Бирецкого 50 кр., — О. Юрія Вербницкого 50 кр., — О. Іоанна Жарского 50 кр. — О. Юстинъ Желеховскій зъ Перемышля 1 зр., — О. Антоній Желеховскій зъ Козьовой 1 зр., Вл. Марія Ревачовичъ, почтмистринъ зъ Козьовой 1 зр. — О. Л. зъ Б. 28 зр. собранъ въ часѣ коляды въ домахъ О. Козоровского въ Городницѣ и О. Теодоровича въ Трибуховцахъ. О. Александръ Сембратовичъ, деканъ Любачевскій и парохъ въ Новѣмъ селѣ жертвовавъ отъ себе 1 зр. 20 кр., отъ О. Пирожиньского 1 зр., отъ О. Скѣбьельского 1 зр., отъ О. Герасовского 1 зр., отъ О. Лотушки 1 зр., отъ О. Отто 60 кр., отъ О. Гривецкого 50 кр., отъ О. Долшницкого 50 кр., отъ О. Жука 50 кр., отъ О. Данилова 50 кр., отъ О. Райнеровского 50 кр., отъ О. Киприяна 50 кр., отъ О. Рыбачевского 50 кр., отъ о. Пѣдлаещекого 50 кр., отъ О. Осъмака 20 кр. — СС. Уршуляки зъ Кракова 5 зр. — О. Збудовскій зъ Новосѣлки 2 зр. 70 кр. зъ пушки примѣщенной въ церквѣ. — Ч. Василь Голикъ зъ Трибуховець 20 кр. — Ч. Семень Муканъ зъ Бучача 1 зр. 10 кр. — Ч. Василь Серафинъ зъ Зарванцѣ 1 зр. — Ч. Василь Дикѣвъ зъ О.

зерянъ 20 кр. — Ч. Шапіра, торговельникъ зъ Бучача 1 зр. — Ч. Анастасія Чорна зъ Бучача 1 зр. 30 кр. — Зъ пушки примѣшеной въ церквѣ св. Покрова въ Бучачу 2 зр. 4 кр. — Зъ пушки примѣшеной въ церквѣ св. Николая въ Бучачу 1 зр. 35 кр. Н. Н. зъ Бучача 36 кр. — М. Т. зб Львова 1 зр. — Бл. Жарска властителька реальности въ Львовѣ 10 зр. — Ви. И. Ч. св. ВВ. зъ Жолкви 30 зр. на дерево опалове. О. Юліанъ Левицкій парохъ Жизномира 12 зр., а то: бѣтъ парохіянъ Жизномира 7 зр., бѣтъ парохіянъ Велеснева 4 зр., бѣтъ парохіянъ Ковалѣвка 1 зр. — Блгр. Ковнацка зъ Жужеля 1 корецъ пшениць. — Всев. Д-ръ Сарницкій при нагодѣ посвѣщенія новіціату 10 зр. — Зъ пушки въ торговль Г. Рогозаньского въ Бучачу 4 зр. 34 кр. — Зъ пушки находячоной въ церквѣ ОО. Василянъ въ Бучачу 53 кр. — Зъ Службъ Б. отправленыхъ для СС. Службницъ 22 зр. 63 кр. — О Л. 2 зр. 34 кр. — И. Ч. св. В.В. въ Бучачу 10 зр. — Ч. Семень Мукаць 2 зр.

ОТЪ Митрополитальнаго Ординаріята.

Львѣвъ, дня 18. Мая 1894.

СИЛВЕСТЕРЪ

Митрополитъ.

Львѣвско-Архіепархіальний

ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1894.

Выдано дня 28. Червня.

Ч. VII.

Ч. 39.

Ч. 615/орд.—О утвореню 5 мѣстць для кандидатѣвъ стану духовного въ колегій св. Атаназія въ Римѣ.

Зъ рокомъ школьнымъ 1894/5 збстануть въ колегій св. Атаназія въ Римѣ (Семинарія для греч. обряда) пять мѣстць для кандидатѣвъ стану духовного зъ Львѣвскои Митроп. Архидіецезіи, котрій окбичили науки гимназіальній и выдержали испытъ зрѣлости або щонайменше окбичили 8 класъ гимназіальныхъ съ добрымъ успѣхомъ, отвореній.

Хотячій отримати одно зъ тыхъ мѣстць мають до дня 1. Вересня 1894 свои поданя до Митроп. Ординаріята предложити и до нихъ слѣдуючій свѣдоцтва долучити:

1) Свѣдоцтво взгляднаго уряду парохіальнаго, що проситель есть сынномъ законно вѣнчаныхъ родителѣвъ гр. к. обряду и въ тѣмже обрядѣ окрещенный и муропомазанный и чи родичѣ живють, або чи померли.

2) Свѣдоцтво убожества отъ взгляднаго уряду парохіальнаго выдане, а ц. к. Староствомъ потверджене.

3) Свѣдоцтва зъ всѣхъ пѣвочій наукъ гимназіальныхъ а взглядно и съ залученіемъ свѣдоцтва зрѣлости, а если проситель про слабѣсть або яку иншу причину въ теченію наукъ пѣвочіе або довшіе школы бувъ залишивъ, то має свѣдоцтвомъ отъ dotyчного уряду деканального и отъ ц. к. Староства выданнымъ доказати, где въ тѣмъ часѣ перебувавъ и чимъ занимався.

4) Свѣдоцтво нравственности отъ взглядного уряду деканального ствержене, въ котрѣмъ кромѣ поведенія просителя и то выраженымъ бути має, чи тойже есть безженнымъ.

5) Свѣдоцтво лѣкарске о здоровью просителя и о отбугдѣ природной или шепленой оспѣ посвѣдчаюче.

6) Посвѣдченіе dotyчно связи войсковои.

Прошеніе и свѣдоцтва мають бути приписанными марками стемплевими заосмотреніи.

Такожь мають кандидаты стану духовного на тѣ мѣстця рефлѣктующей д. 12. Вересня с. р. лично въ Митроп. Ординаріатѣ явитися.

Отъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 4. Мая 1894.

Ч. 40.

Ч. 3573. — Въ справѣ стягненія належитости за розбѣланій статута Товариства дяківского.

На прошеніе Выдѣлу Товариства вз. помочи дяківъ Архіепископіи Львѣвской зоставъ статутъ тогожь Товариства выпечатанный и съ Вѣдомостями Архіеп. ВЧ. Урядамъ парохіальнымъ розбѣланный съ препорученіемъ, належитѣсть отъ примѣрника по 5 кр. отъ дяківъ стягнути и Митроп. Консистоіи переслати. Позаякъ однакъже вже болше якъ пѣвъ року отъ часу розбѣлання згаданого Статута минуло а лишь дуже скудна квота, бо заледво 6 зр. 70 кр. до канцеляріи Митроп. Консистоіи за сей Статутъ вплынула, то поручається ВЧ. Урядамъ деканальнымъ, чтобы збраньемъ тыхъ належитостей за посредничствомъ ВЧ. ОО. Душпастьрей занялися и збрану квоту до канцеляріи Митроп. Консистоіи переслали.

Отъ Митрополитальной Консистоіи.

Львѣвъ, дня 22. Мая 1894.

Ч. 41.

Ч. 676. орд. — Въ дѣлѣ отпустѣвъ брацтва насв. Таниъ.

Св. Конгрегация Пропаганды въ справахъ обрядѣвъ восточныхъ обряда въ дѣлѣ отпустѣвъ для брацтѣвъ найсв. Таниъ подъ ч. 2135 изъ 11. Мая

с. р., що трета недѣля мѣсяца для тыхже брацтѣвъ при нашихъ церквахъ мається числити (такъ якъ тое въ розбѣланомъ Статутѣ сказано) пѣсля нашего церковного мѣсяцослова. А понеже тое взагалѣ для брацтѣвъ при нашихъ церквахъ одобрено, то и если бы були члены лат. обряда при брацтѣвъ нашей церкви, тѣя въ тѣ самѣ недѣлѣ пѣсля нашего мѣсяцослова отпустѣвъ достапуають.

Отпусты на празникъ найсв. Евхаристіи наданіи, достапуаються у насъ въ 2-гу недѣлю по Сошествію св. Духа. При тѣмъ для усуненія возможныхъ сомнѣній тымже письмомъ св. Конгрегации дозволено, чтобы предъидущій четверть взглядомъ отпустѣвъ уважався такъ какъ всѣ дни попраздѣнства. — А понеже въ слѣдующую субботу есть попраздѣнство и у насъ оразъ навечеріе праздника, то можна въ тую субботу всѣмъ Вѣрнымъ частный отпустѣвъ и попраздѣнства и навечерія при одной сповѣди позвоскати.

Тое що до отпустѣвъ праздника и попраздѣнства найсв. Евхаристіи примѣтять ВЧ. Душпастьрѣ въ „Примѣчаніяхъ для Парохѣвъ.“

Отъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 28. Мая 1894.

Ч. 42.

Ч. 4955. — Завзымаються въ ВЧ. Парохи и Завѣдатель парохій, чтобы пересвѣдчилися, на кого церкви и будѣвлѣ парохіальныи суть записаны въ книгахъ грунтовыхъ, и чтобы въ даномъ разѣ словодовали исправленіе запису.

Всѣ ВЧ. Парохи и Завѣдатель парохій завзымаються, чтобы пересвѣдчилися на кого яко властителѣ, церковь, взглядно церкви ихъ парохій, и будѣвлѣ парохіальныи въ книгахъ грунтовыхъ на dotyчныхъ листахъ власности суть записаны. Може бо выдартися, що запись власности мыльно здѣланымъ зоставъ н. пр. на громаду церковну або парохіальну, на конкуренцію парохіальну, або може на фондъ религіиный и т. п. А въ самѣмъ дѣлѣ має бути власность церкви записана на: „гр. к. церковь въ...“; а власность будѣвлѣ парохіальныхъ на: „гр. к. парохію въ...“ Що иного бо есть обовязокъ, котрый громада парохіальна або фондъ религіиный взглядомъ поставленія и удержованія церквей и будынкѣвъ парохіальныхъ має; а шо иного власность тыхже, котра не иначе, якъ лишь на „церковь“ (матричну или дочерну) або на „парохію“ має бути записаною, позаякъ церковь сама, и такъ само парохія, становятъ передъ закономъ юридичный субъектъ, котрому права власности принадлежати могутъ, и законы весьма часто о маетку „церкви“ и „парохіи“ говорятъ, противно же, ніякій законъ власность церкви громадѣ не приписуе.

Если отже покажется, що власность церкви або будѣвлѣ парохіальныхъ въ книгахъ грунтовыхъ мыльно записаною есть, то належить споводо-

вати исправлене запису. И то насампередъ въ дорожѣ добровольного порозумленія съ громадою, если тая яко властителька записана; представляючи такъ слушность зміны запису, якъ и тую увагу, щоби оминати трудности и кошта процесу, евентуально въ кількохъ инстанціяхъ. Въ той справѣ треба предложити начальникови громады: що при заложено новыхъ книгъ грунтовыхъ збстала громада яко властителька вписана безъ особного правного на тоє титулу; що записъ самъ въ собѣ ще не надає права (якъ тоє и найвысшій трибуналь судовый 2. Листопада 1887 ч. 1183 рѣшивъ); що громада и теперъ бракує всякій правный титулъ на власність; и що противно церковь (або парохія) ътъ найдавнѣйшихъ часѣвъ (розумѣся хоть ътъ 40 лѣтъ) неустанне и выключне уживанье на свои цѣли за собовъ має, отже и право власности черезъ засидженье. И въ цѣли добровольного исправленя запису має громада выставити актъ табулярный правосильно такъ, якъ того жадає устава громадска, и съ приписанымъ подтвержденьемъ высшихъ властей, котрый то актъ, не перенослячій власність, але лишь збзволяючій на исправлене запису въ табулѣ, потребує стемпля 50 кр.

Если же въ добровольной дорожѣ рѣчь не дасться залагодити (що впрочѣмъ не повинно бы наступити), то повстає до исправленя запису лише дорога процесу, на пѣдставѣ засидженья, котрый процесъ за помочию ц. к. Прокураторіи скаргу вести треба. Впрочѣмъ наводится тутъ, що въ одномъ такѣмъ процесѣ церкви съ громадою, где обѣ стороны на засидженье покляковалися, найвысшій трибуналь (oberster Gerichtshof) 27. червня 1882 ч. 6833 справу що до власности будынку церковного вразѣ съ цминтаремъ въ корысть церкви рѣшивъ.

Отъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 28. Мая 1894.

Ч. 43

Ч. 5866. — Въ справѣ загалныхъ зборѣвъ Товариства взаимной помочи дяковъ церковныхъ.

На прошенье Товариства взаимной помочи дяковъ церковныхъ Архіепархіи Львѣвской подаєся до вѣдомости ВЧ. Духовенства, що загалный зборъ тогожъ Товариства по мысли §. 43 дотычного статута (розделаного роспорядженьемъ зъ дня 19. Липня 1893 ч. 5523 ч. XIV Архіепар. Вѣдом.), ѡтбудутся дня 3. н. ст. Липня с. р. т. е. въ вторникъ въ забудованыхъ св. ВМ. Георгія въ Львовѣ. Порядокъ буде слѣдуючій:

- 1) о 8 год. Богослуженье въ Церквѣ Архикатедральной,
- 2) ѡтворенье зббраня черезъ предсѣдателя Товариства,
- 3) справозданье секретаря за часъ ътъ послѣднихъ загалныхъ зборѣвъ до теперъ,

- 4) справозданье касіера за той часъ,
- 5) выбѣръ выдѣлу Товариства (съ мѣстцемъ перебуваня въ Львовѣ),
- 6) принятіе до вѣдомости выбору Предсѣдателя и его заступника именованныхъ черезъ Митроп. Ординаріятъ по мысли §. 34 статута,
- 7) внесеня членѣвъ.

Взымаєся протое ВЧ. Душпаствей, щоби своимъ пѣвцямъ церковнымъ о томъ безприволочно оголосили и до участи въ томъ зббраню захоптили а то тымъ бѣльше, щоби Священство о индеферентизмъ що до справы дяковской неспосуджено. Надто поручаєся ВЧ. ОО. Настоятелямъ деканатѣвъ, щоби справою дяковскою горячо занялися и о заложенье агентуръ Товариства дяковского въ своихъ деканатахъ постаралися, по мысли §. 27 статута и то або лично або черезъ делегованого Священника. О сдѣлазѣмъ предложатъ ВЧ. ОО. Настоятелѣ деканатѣвъ въ своимъ часѣ Митроп. Консистеріи справозданье — и завѣдомлятъ такожъ Выдѣлъ Товариства взаим. помочи дяковъ.

Отъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 18. Червня 1894.

Ч. 44.

Ч. 5327. — Повѣдомленье, що Товариство асекураціе „Дифтеръ“ пожертвовало на фондъ вдов.-сир. Архіепархіи Львѣвской квоту 200 зр. а. в.

„Дифтеръ“ Товариство тутейше асекураціе доставило Комисіи фонда Архіепархіального свящ. вдовѣ и сирѣтъ на запомоги надзвычайній въ томъ роцѣ дописею зъ д. 7. Мая т. р. Ч. 1707 значительну квоту въ дарѣ 200 зр. а. в.

Подяковавши за даръ сей реченому Товариству, подаєся о томъ такожъ до вѣдомости ВЧ. Духовенства Архіепархіального.

Отъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 19. Червня 1894.

Ч. 45.

Ч. 1320. — Ѡдозва головного заряда Товариства: „Кружкѣвъ рѣльничихъ“ во Львовѣ.

Ѡ Д О З В А.

Отъ десяти лѣтъ истнує въ нашѣмъ краю Товариство „Кружкѣвъ рѣльничихъ“ которого намѣреньемъ єсть праця надъ пѣднесенемъ доброты, просвѣты и моральности нашего народа.

Во всѣхъ окрестностяхъ краю суть вже по селахъ та мѣсточкахъ основаній „Кружки рѣльничі“: Есть ихъ до 1000, а загалъне число ихъ членѣвъ перевысшае 43.000

Тѣ „Кружки рѣльничі“ розвивають пѣдѣ кождымъ взглядомъ хосенну дѣяльнѣсть а именно, заохочують до поправки господарства, запроваджують лучшій роды насѣнья, поправній знаряды рѣльничі, впроваджують управу цѣнныхъ рослинъ пашныхъ, годѣвлю поправныхъ расѣ худобы и дрѣбного инвентару домашнього, допомагають до закладаня садѣвъ, пасѣкъ, хмѣльницѣвъ, корыстно вилывають на оживленье домового промыслу, ширять звичай обезпечованя ѳтъ шкѣдѣ ельментарныхъ и пр.

По „Кружкахъ“ ѳтбуваються науки господарскій, такъ зовымій „люстраціи господарскій“ черезъ платныхъ зѣ фондѣвъ краевыхъ и державныхъ люстраторѣвъ, котрыми суть ученій та досвѣдченій господарѣ. Оглядаючи гавдѣвства и пѣзнавши ихъ добрій и слабій стороны, поручають поступованье, яке наука и досвѣдъ яко найкорыстнѣйше подають.

Важну галузь дѣяльности „Кружкѣвъ рѣльничихъ“ становять крамницѣ християнскій. Кружки рѣльничі заложили вже такихъ крамницѣ около 600, а повстае ихъ щоразъ бѣльше; они отвираютъ нашимъ селянамъ просторе поле до працѣ зарѣбковои, а хосенной зарѣбно для тыхъ, що берутся до ней, якъ такожь и для загалного добра. За посредствомъ заряду головного можна на основанье и пѣддержанье крамницѣ кружковыхъ иолучити зѣ Выдѣлу краевого безпроцентовой позички.

Кождому „Кружкови рѣльничому“ прислугуе якъ наибѣльша свобода въ веденю своихъ дѣлъ.

Кружокъ кождый обераетъ собѣ самъ пѣсля своихъ мѣсцевыхъ потребъ и пѣсля власной волѣ цѣль та способы своей дѣяльности для суспѣльного добра. Где отжежь Поляки входятъ въ составъ „Кружка“ тамъ ѳнѣсть польскимъ, а где таковой основують Русины, тамъ ѳнѣтъ буде рускимъ. Дѣяльнѣсть Кружкѣвъ есть самостѣйна и независима позаякъ Заряды повѣтові и Зарядъ головной мають ихъ лишь пѣдпирати и бути помѣчными до осягненя успѣху.

Зарядъ головной стараеся о грошѣ и товары для крамницѣ кружковыхъ, о насѣнье, машины и снаряды господарскій по цѣнахъ зниженихъ для членѣвъ „Кружкѣвъ“, помагае имъ въ осягненю концесій на трафики съ тюнономъ, на продажѣ соли, до арендованя корчемъ, щобы ихъ переробляти на гостинницѣ християнскій — и въ всякихъ прочихъ ихъ потребахъ иде имъ на руку.

Въ загалѣ Зарядъ головной зобовязуеся нести помѣчь цѣлкомъ безпарціально Кружкамъ зарѣбно рускимъ якъ и польскимъ, на пѣдставѣ статута основанымъ.

Въ складѣ головного Заряду входятъ крѣмъ ѳсьмнадцати членѣвъ, выбираныхъ черезъ загалній зборы, надто высланики (дельгаты) всѣхъ ка-

толицкихъ Консистерій, Выдѣлу краевого, Рады шкѣльной краевой, Товариствъ рѣльничихъ краевыхъ а въ кѣнци Товариства взаимныхъ обезпеченій въ Краковѣ.

Той складѣ Заряду головного дае поруку ревного, поважного и безсторонного веденя дѣлъ Товариства. Въ Товариствѣ „Кружкѣвъ рѣльничихъ“ есть выключена всяка политика, а Зарядъ головной якъ найточнѣйше того перестерѣгае. Свобода але особистыхъ пересвѣдченъ національныхъ кожного члена такъ Русина якъ и Поляка принадлежностею до Кружка рѣльничого въ ничимъ ограниченою бути не може.

Запрошуемъ отжежь кожного, кто мае добру волю до працѣ надъ пѣднесенемъ добробыту, просвѣты и моральности нашего народа, нехай вступаетъ въ члены Товариства „Кружкѣвъ рѣльничихъ“, и нехай основуе Кружокъ где лишь може.

Центральна канцелярія Товариства „Кружкѣвъ рѣльничихъ“ есть въ Львовѣ, при улицѣ Костюшки ч. 7. на долѣ, где всякій письма адресовати належитъ. Тамъ такожь нехай зголошуеся кождый, кто желеа якихъ небудь информаций въ справѣ „Кружкѣвъ“ способу ихъ основаня, статутѣвъ Товариства и пр. — а можна писати въ языкѣ польскѣмъ и рускѣмъ, на рускій письма ѳтповѣдаеся по руски, и посылаеся на жаданье рускій статута.

Въ Львовѣ дня 31. Сѣчня 1894.

Зарядъ головной Товариства „Кружкѣвъ рѣльничихъ.“

Зарядъ головной.

Предсѣдатель:

Августыновичъ Болеславъ.

Мѣстопродсѣдатель I:

Мандычевскій Теофиль
емер. ц. в. Совѣтникъ Намѣст.

Мѣстопродсѣдатель II:

Дрѣ Скалковскій Тадей
Посоль на Соймъ краевой.

Секретарь:

Дрѣ Дульемба Брониславъ.

Скарбникъ:

О. Дрѣ Заблоцкій Феликсъ
Инфулатъ Капитулы Митроп. обр. рим. к.

Ч л е н ы :

Бенешекъ Евгений,
ц. к. Староста ем.

Дръ Бернадзиковскій Симеонъ,
лѣкаръ въ Бжеску.

О. Дръ Бильчевскій Юсифъ,
Профессоръ Университету въ Львовѣ яко
отпоручникъ Консистоіи Княжо-Епископской въ Краковѣ.

О. Крыл. Билинскій Емилианъ,
яко отпор. Консистоіи Митроп. обр. гр. к.

Брыкчинскій Станиславъ,
Посоль на Соймъ краевый.

Вилчинскій Альбертъ,
Секретаръ Выдѣлу краевского.

Дворскій Емануиль,
Инспекторъ школъ краевыхъ.

Гноинскій Винкентій,
яко делегатъ Тов. взаимн. ubezpieчень
въ Краковѣ.

О. Деканъ Колинскій Антоній,
Парохъ въ Рымановѣ — делегатъ Кон-
систоіи Епископской обр. рим. кат. въ
Перемышля.

О. Дръ Копицинскій Адамъ,
Посоль до Думы державной — делег.
Консистоіи Епископской обр. рим. кат.
въ Тарновѣ.

Дръ Кульчицкій Романъ,
Директоръ Касы хорыхъ въ Львовѣ.

Дръ Лео Юліанъ,
Проф. Университету въ Краковѣ — де-
легатъ Комитету ц. к. Товариства рѣльни-
чного въ Краковѣ.

Мандыбуръ Тимотей,
ем. инспекторъ краевый школъ народ.

О. Мрыць Михаилъ,
Мѣсто-Ректоръ духовной семинаріи въ
Львовѣ отпор. Консистоіи Епископ-
ской обр. гр. кат. въ Перемышля.

Онышкевичъ Мячиславъ,
Посоль на Соймъ краевый, делегатъ
Комитету ц. к. Товариства господарско-
го во Львовѣ.

О. Овоць Войтѣхъ,
сотрудникъ въ Весолой.

О. Петрушевичъ Володиміръ,
Сповѣдникъ катедр. обр. гр. кат. въ Льво-
вѣ — отпор. Консистоіи Епископской
обр. гр. кат. въ Станиславовѣ.

Гр. Потоцкій Іоаннъ зъ Рыманова.

Дръ Пражмовскій Адамъ,
Директоръ Звизку торговельного Круж-
ковъ рѣльн. въ Краковѣ.

Романовичъ Тадей,
Членъ Выдѣлу краев. — делегатъ Выдѣ-
лу краев.

Сеньковскій Стефанъ,
Посоль на Соймъ краевый.

Сикорскій Іоанъ Щасный,
Проф. вышней школы рѣльничой въ
Дублянахъ.

Дръ Фр. Стечковскій Іоаннъ,
Адвокатъ краевый въ Львовѣ.

Дръ Фр. Стефчикъ,
Проф. вышней школы рѣльничой и ди-
ректоръ селянского Товариства пожич-
ково-щадничого въ Черниховѣ.

О. Каноникъ Шимоновичъ Іоаннъ,
отпор. Консистоіи обряда ормян-
ского кт.

О. Крылош. Мазуракъ Андрей,
отп. Консистоіи митроп. обр. рим. кат.
во Львовѣ.

Целецкій-Заремба Артуръ.

Меруновичъ Теофиль,
Посоль на Соймъ краевый — делегатъ
Выдѣлу краевского.

Дръ Чечъ Кароль,
посоль до Думы державной.

Що на прошеніе головного Заряду Товариства „Кружковъ рѣльни-
чныхъ“ въ Львовѣ съ препорученьемъ ВЧ. Духовенству до вѣдомости по-
даеся.

Отъ Митрополитального Ординаріята.

Львовѣ, дня 23. Червня 1894.

Ч. 46.

Ч. 3933. — Поручаеся собирање жертвъ на погорѣльцѣвъ въ Новѣмъ Сончу.

Комитетъ обывательскій въ Новѣмъ Сончу завязавшійся въ цѣли не-
сеня помочи тамшнимъ погорѣльцямъ надѣславъ тутъ подѣ д. 19. Цвѣтня
1894 слѣдуючу Одозву:

„Дня 17. Цвѣтня с. р. навѣстивъ мѣсто наше страшный пожаръ,
котрый зничивъ въ протягу кѣлькохъ годинъ вслѣдствіе сприяющихъ дуже
условій т. е. надвычайной посухи отъ кѣлькохъ педѣлъ треваючої и силь-
ного вѣтру, маестокъ такъ маестившихъ якъ и убожшихъ мешканцѣвъ мѣста.

Надѣ 130 домѣвъ бѣльшихъ и меньшихъ лежить днесъ въ руинахъ;
— кѣлька сотъ родинъ не мае хлѣба ани даху. Всеуды розлягаются стоны
бѣлю и розпуки.

На разѣ такъ мѣстцевъ мешканцѣвъ мѣста якъ такожь и обывателѣ
зъ окрестности — поспѣшили съ доставленьемъ першой живности — но по-
мѣчь та есть хвилева и невыстарчаюча.

Въ цѣли запевненія бѣльше тревалои помочи погорѣльцямъ зая-
зався подѣ предѣдательствомъ бурмистра д-ра Кароля Слявика комитетъ
обывательскій, котрый подѣлвившися на секціи розѣбравъ мѣжь себе найваж-
нѣйшій чинности.

Въ имени несчастныхъ погорѣльцѣвъ, звертаеся Комитетъ до всехъ
Институцій, до Администрацій всехъ дневникѣвъ краевыхъ, до особѣ вся-
кого стану — съ горячимъ прошеньемъ о ласкаве надсыланье и посередниц-
тво въ збираню датковъ такъ въ грошахъ якъ и въ натурадіяхъ.

Всеякій датки въ грошахъ упрашаемъ надсылати подѣ адресою
Комитету обывательского впрость до касы мѣйской въ Новѣмъ Сончу —

латки же въ натураляхъ на руки предсѣдателя Комитету д-ра Кароля Слявика, бурмистра мѣста Нового Сончу. — Пересылка натураливъ подѣ адресою Комитету вѣльна есть отъ оплаты за перевозъ желѣзницею.“

Тое подаеся до вѣдомости ВЧ. Духовенства съ препорученьемъ занятиися собираемъ жертвъ на повышеу цѣль и пересылати тѣже подѣ адресою Комитета обывательского впростъ до касы мѣйской въ Новѣмъ Сончу.

Отъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 23. Червня 1894.

Ч. 47.

Ч. 3545 Въ дѣлѣ рестацій къ фонду вдов.-сиротиньскому.

Понеже всюда по деканатахъ изъ року въ рѣкъ, нагромаджуются декуда значительнѣй рестацій къ фонду свящ. вѣд. и сир., а способы стягания тыхъ же дотеперь практикованѣй не доводятъ до успѣшного результата, постановила Митроп. Консистерія ужити средства отповѣднѣйшого, состоящего въ подаю до вѣдомости всего ВЧ. Клира Митроп. сен Архіепархіи имени тыхъ Душпаstryей, который помимо завозанъ къ уплатѣ а часто даже по тѣмъ причинѣмъ даныхъ и писемныхъ деклараций, такой неуплачуять, що довжнѣй къ реченому фонду, и недбаючи о жаднѣй взгляды, а будьто и нелякаючи жадныхъ упрековъ и загроженъ изъ стороны Митроп. Консистеріи, часто густо даютъ своимъ того рода довгамъ возрастати до квоты кѣлька сотъ злр. а в., котору потѣмъ уже въ самѣй рѣчи тяжко приходитъ стягнути, а въ декоторыхъ случаяхъ, по смерти довжнѣйковъ, такой яко неповоротну отнѣсати.

Въ тѣмъ цѣли приказуеся веѣмъ ВЧ. Урядамъ деканальнымъ съ кѣнцемъ каждого року точнѣй предкладати Выказы, а то именно такихъ ноторичныхъ рестаціонерѣвъ, котрѣй довжнѣй бѣльшѣй квоты грошей къ фонду вдов.-сир., булибы въ состоянію хотя въ ратахъ сплачувати, а мимо того завзялися такой неслухати и не повинуватися, чи то упоминаемъ и завозанямъ деканальнымъ чи то и самымъ приказамъ Консистерекимъ, або еще и такихъ довжнѣйковъ, который будьто повинующися, выразну вправдѣ зложили декларацию, къ уплатѣ, а не здержують такой даного въ ней торжественного приреченя.

Отъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 25. Червня 1894.

Ч. 48.

Обвѣщенія конкурсовѣй.

Митрополитальная Консистерія розписуе на конкурсъ слѣдуючѣй парохіи:

а) подѣ д. 21. Мая 1894 съ речинцемъ до д. 16. Липня 1894.

Ч. 4872. Бакѣвцѣ съ прилучеными Репехѣвъ, Любешка, Жабокруки и Требухѣвцѣ, деканата Бобрецкого, наданя приватного (симъ продолжяеся речинець уже розписаной разѣ на конкурсъ сеи парохіи).

б) подѣ д. 8. Червня съ речинцемъ до д. 3. Серпня 1894:

Ч. 5330. Збоиска, деканата Львѣвско-гор., наданя приватного;

Ч. 5352. Любша съ прилучеными Смухѣвъ и Мазурѣвка, деканата Журавельского, наданя приватного;

Ч. 5353. Долга съ прилученою Перекосы, деканата Журавельского, наданя приватного;

Ч. 5356. Полове съ прилученою Волька сушиньска, деканата Холоевского, наданя приватного.

Отъ Митрополитальной Консистеріи.

ХРОНИКА

ИМЕНОВАНІЯ.

Найвысшимъ постановленьемъ Его цѣс. и кор. Апост. Величества зѣ дня 25. Лютого 1894 зѣстали заименованѣй:

Ч. 276/орд. ВПр. О. Андрей Бѣлецкѣй, Схолястикъ Митроп. Капитулы, Деканомъ;
Ч. " ВПр. О. Юсифъ Кобѣлянскѣй, Канцлеръ Митроп. Капитулы, Схолястикомъ;
Ч. " ВПр. О. Левъ Туркевичъ, Крылошанинъ соборнѣй Митроп. Капитулы, Канцлеромъ; и
Ч. " ВПр. О. Теодоръ Пюрко, тят. Совѣтникъ Митроп. Консистеріи и Сотрудникъ парохіи св. Варвары въ Вѣдни, Крылошаниномъ соборнѣй Митроп. Капитулы.

Совѣтникомъ и Референтомъ Митроп. Консистеріи именованѣй:

Ч. 2977. ВПр. О. Теодоръ Пюрко Крылошанинъ Митроп. Капитулы.

Вицедеканомъ для Буского деканата именованѣй:

Ч. 826/орд. ВЧ. О. Михаилъ Цегельскѣй парохъ въ Каменѣ струм.

Умѣщеня.*Завѣдательства получили ОО.:*

- Ч. 1777. Петръ Петрицкій, завѣд. Дубровицѣ, въ Дашавѣ,
 Ч. 2729. Володиміръ Чепѣль, завѣд. Любѣнецѣ, въ Лукавицѣ,
 Ч. 2750. Емиліанъ Билинскевичъ, сотр. Лопянки, тамже,
 Ч. 2781. Іоаннъ Насальскій, завѣд. Оглядова, въ Станковцахъ,
 Ч. 2782. Северинъ Наконечный, завѣд. Станковецѣ, въ Зболокахъ,
 Ч. 2931. Николай Демчянскій, завѣд. Липовецѣ, въ Манасѣвѣ,
 Ч. 3065. Людомиръ Константинъ (дв. им.) Зарицкій, завѣд. Крылоса, въ Цѣнезой,
 Ч. 3066. Михаилъ Яцковичъ, завѣд. Великополя, въ Яновѣ,
 Ч. 3067. Александръ Любѣнецкій, завѣд. Волѣ задеревяцкой, въ Сливкахъ,
 Ч. 3406. Маріанъ Литванъ, завѣд. Выбрановкѣ, въ Бѣщанахъ,
 Ч. 3420. Іоаннъ Войнаровскій, сотр. Ракова, тамже,
 Ч. 4280. Яковъ Сироѣдовъ, завѣд. Гаѣвъ старобродскихъ, въ Куровичахъ,
 Ч. 4286. Корнилій Слюзаръ, сотр. Будчикъ, тамже,
 Ч. 4607. Іоаннъ Березинскій, сотр. Ольшанищѣ, въ Переволочнѣй,
 Ч. 4658. Николай Стисловскій, новопост. пресвитеръ, въ Годовѣ.

Сотрудничества получили ОО.:

- Ч. 855. Іосифъ Дакѣвъ, новопост. пресвитеръ, въ Городку,
 Ч. 2920. Онуфрій Чубатый, завѣд. Петрикова, въ Кобыловолкахъ,
 Ч. 2944. Богданъ Конягачакъ, завѣд. Сашилова, въ приват. сотрудн. въ Збаражи,
 Ч. 2958. Теофіяль Конягачакъ, прив. сотр. въ Збаражи, въ сист. сотр. тамже,
 Ч. 2976. Володиміръ Садовскій сотр. въ Збаражи, въ сотр. парохіи св. Варвары въ
 Вѣдни (провизорачно),
 Ч. 2990. Евгенийъ Свистунъ, новопост. пресвитеръ, въ Нарасѣвѣ,
 Ч. 3419. Елифаній Роздольскій, завѣд. Новоселце, въ Золотникахъ,
 Ч. 3511. Емиліанъ Гаврышо, новопост. пресвитеръ, въ Синевѣдеку выжи,
 Ч. 3889. Володиміръ Присташевскій, новопост. пресв., въ Оравѣ,
 Ч. 4310. Вас. Левчикъ, новопост. пресв., въ Струсовѣ (тымчасово),
 Ч. 829. Изидоръ Конертинскій, новопост. пресв. въ Зарваницѣ,
 Ч. 5129. Николай Герасимовичъ сотр. Стрѣлискѣ въ Корсовѣ,
 Ч. 5129. Емиліанъ Билинскій, сотр. Корсова, въ Стрѣликахъ,
 Ч. 5835. Николай Романюкъ, новопост. пресв., въ Ольшаницѣ.

Въ пропозиціи умѣщеній ОО.:

- Ч. 2507. На Перепельники въ тернѣ: 1. Михаилъ Ваврикъ, 2. Маріанъ Забончковскій,
 3. Володиміръ Чайковскій — а въ синѣ: Димитрій Бахталовскій и Яковъ
 Зробекъ;
 Ч. 2785. на Кутковѣ въ тернѣ: 1. Петръ Гуляй, 2. Емиліанъ Дольницкій, 3. Григорій
 Концевичъ — а въ синѣ: Юліанъ Твардєвичъ, Александръ Стоцкій, Яро-
 славъ Стежкєвичъ, Володиміръ Ганицкій, Корнилій Бачинскій, Маріанъ
 Забончковскій, Юстинъ Сухаровскій и Константинъ Целевичъ;
 Ч. 4700. на Яленковатѣ: 1. Михаилъ Тындокъ, 2. Стефанъ Цытлякъ и 3. Михаилъ
 Бачинскій;
 Ч. 4761. на Батьковѣ: 1. Адамъ Витвицкій и 2. Михаилъ Лиховскій;
 Ч. 4793. на Гарбузовѣ: 1. Филмонъ Тарнаевскій и 2. Яковъ Зробекъ;
 Ч. 4832. на Станковцѣ: 1. Микаялъ Форысъ и 2. Іоаннъ Насальскій.

Презенты получили ОО.:

- Ч. 2502. Александръ Кобринскій на Крылосѣ,
 Ч. 2620. Николай Копачъ на Бѣлый камень,
 Ч. 2776. Михаилъ Гарбачевскій на Звыженѣ,
 Ч. 3160. Корнилій Бачинскій на Куткорѣ,
 Ч. 3192. Корнилій Монцѣбовичъ на Калагарѣвкѣ,
 Ч. 3204. Корнилій Мосєевичъ на Гаѣ старобродскій,
 Ч. 3563. Василій Курдыдикъ на Чернихѣвцѣ,
 Ч. 3586. Димитрій Бахталовскій на Перепельники,
 Ч. 4386. Емиліанъ Король на Куропатники,
 Ч. 5276. Іоаннъ Насальскій на Станковцѣ,
 Ч. 5650. Адамъ Витвицкій на Батьковѣ.

Вставлено до В. Президіи ц. к. Намѣстничества взглядомъ институціи ОО.:

- Ч. 2277. Григорія Содоморы на Маркову,
 Ч. 2278. Теофія Шуровского на Липовцѣ,
 Ч. 2502. Александра Кобринского на Крылосѣ,
 Ч. 2620. Николая Копача на Бѣлый Камень,
 Ч. 2776. Михаила Гарбачевского на Звыженѣ,
 Ч. 2780. Корнилія Скоморовского на Новосельцѣ,
 Ч. 3160. Корнилія Бачинского на Куткорѣ,
 Ч. 3092. Корнилія Монцѣбовича на Калагарѣвкѣ,
 Ч. 3204. Корнилія Мосєевича на Гаѣ старобродскій,
 Ч. 3686. Димитрія Бахталовского на Перепельники,
 Ч. 4386. Емиліана Короля на Куропатники,
 Ч. 5276. Іоанна Насальского на Станковцѣ,
 Ч. 5650. Адама Витвицкого на Батьковѣ.

В. Президія ц. к. Намѣстничества соглашаєся на канон. институціи ОО.:

- Ч. 2604. Володиміра Яцковского на Волю вел.,
 Ч. 2748. Григорія Прихитка на Верещицю,
 Ч. 2979. Корнилія Мандычевского на Турѣвкѣ,
 Ч. 3029. Александра Кобринского на Крылосѣ,
 Ч. 3095. Теофія Шуровского на Липовцѣ,
 Ч. 3203. Григорія Содоморы на Маркову,
 Ч. 3260. Михаила Гарбачевского на Звыженѣ,
 Ч. 3755. Корнилія Мосєевича на Гаѣ старобродскій,
 Ч. 3763. Корнилія Бачинского на Куткорѣ,
 Ч. 4048. Димитрія Бахталовского на Перепельники,
 Ч. 4073. Василія Курдыдика на Чернихѣвцѣ,
 Ч. 4093. Корнилія Монцѣбовича на Калагарѣвкѣ,
 Ч. 5649. Емиліана Короля на Куропатники.

До институціи возваніи ОО.:

- Ч. 2607. Володиміръ Яцковскій на Волю вел.,
 Ч. 2748. Григорій Прихитко на Верещицю,
 Ч. 2979. Корнилій Мандычевскій на Турѣвкѣ,
 Ч. 3029. Александръ Кобринскій на Крылосѣ,
 Ч. 3095. Теофіяль Шуровскій на Липовцѣ,

- Ч. 3203. Григорій Содомора на Маркову,
 Ч. 4260. Михайль Гарбачевскій на Звыжень на м. Вересень 1894,
 Ч. 3755. Корнилій Мосевичъ на Гаѣ старобродскій,
 Ч. 3763. Корнилій Бачинскій на Куткорѣ,
 Ч. 4093. Корнилій Монцѣбовичъ на Калагорѣвку на м. Вересень 1894,
 Ч. 5649. Емиліявъ Король на Куропатники.

Канон. институції получили ОО.:

- Ч. 2715. Евгений Павлусевичъ на Побукъ,
 Ч. 2716. Иоаннъ Велачковскій на Загоречко,
 Ч. 2717. Иоаннъ Стоцкій на Оглядовъ,
 Ч. 2718. Юсефъ Фолисъ на Скилѣвъ,
 Ч. 2787. Володиміръ Подсеовскій на Белзецъ,
 Ч. 2886. Илія Лагола на Дубровицю,
 Ч. 2920. Николай Чубатый на Петряковъ,
 Ч. 3065. Александръ Кобринскій на Крылосъ,
 Ч. 3066. Николай Стрѣльбицкій на Великополе,
 Ч. 3067. Корнилій Скоморовскій на Ново-сельцѣ,
 Ч. 3068. Володиміръ Яцковскій на Волю велику,
 Ч. 3070. Матей Поповичъ на Павлѣвъ,
 Ч. 3175. Теофилъ Щуровскій на Липовцѣ,
 Ч. 3308. Григорій Прихитко на Верешацю,
 Ч. 3309. Николай Копачъ на Бѣлый камень,
 Ч. 3601. Корнилій Мандычевскій на Турѣзку,
 Ч. 3800. Евгений Купчинскій на Бѣлѣвцѣ,
 Ч. 4091. Григорій Содомора на Маркову,
 Ч. 4202. Иоаннъ Левицкій на Нове село,
 Ч. 4280. Корнилій Мосевичъ на Гаѣ старобродскій,
 Ч. 4760. Корнилій Бачинскій на Куткорѣ,
 Ч. 5806. Емиліявъ Король на Куропатники.

Власть двѣ Службы Божей въ недѣлѣ и свята правити получили ОО.:

- Ч. 2556. О. Иоаннъ Гургалъ, сотр. Золочева, до кѣнца Марта 1895.
 Ч. 4390. О. Завѣдатель и оба Сотрудники парохіа въ Тернополи до кѣнца Мая 1895,
 Ч. 5655. О. Николай Сеншинъ, пар. Березовець, до кѣнца Червня 1895,
 Ч. 5947. О. Володиміръ Кововалець, пар. Малехова, до кѣнца Липня 1895.

Престолъ уприсильований на 7 лѣтъ одержали парохіальнѣ церкви въ мѣстцевостяхъ:

- Ч. 4207. въ Калуши,
 Ч. 4587. въ Иванѣвцѣ,
 Ч. 5870. въ Стояновѣ.

Митроп. Ординаріатъ вставился до Святѣйшого Отца о наданьє посылкѣ отпусковъ для церквей:

- Ч. 2359. въ Книгвинцахъ въ свято Рождества Пресв. Богородицѣ,
 Ч. " въ Бенькѣвцахъ о продовженъє отпуста въ день праздника Успенія Пресв. Богородицѣ, якъ такожъ въ слѣдуючій день и слѣдуючу недѣлю,

- Ч. 2359. при Архикатедральнѣй церквѣ св. ВМ. Георгія во Львовѣ, кромѣ наданыхъ въ праздники св. ВМ. Георгія и Покровы такожъ о продовженъє на слѣдуючій день и слѣдуючу недѣлю по тыхъ праздникахъ,
 Ч. 6007. въ Пойлѣ въ праздникъ св. АА. Петра и Павла и праздникъ храмовый Введенія въ храмъ Пресв. Дѣвы Маріи.

Митроп. Ординаріатъ удѣлилъ власть благоволенія церкви:

- Ч. 5325. въ Новосѣлкахъ дѣскыхъ.

Братства найсе. Таиль збстали канонно установленъ при церквахъ:

- Ч. 460/орд. при церквѣ парох. Рождества Пресв. Богородицѣ въ Солонцѣ,
 Ч. 461/орд. " " св. Иоанна Златоустого въ Полянѣ,
 Ч. 291. при церквѣ парох. Покрова П. Д. въ Покровцяхъ,
 Ч. 788. " " св. О. Николая въ Пльѣнянахъ,
 Ч. 789. " " св. Муч. Параскевы въ Плуговѣ,
 Ч. 854. " " св. О. Николая въ Гарбузовѣ,
 Ч. 945. " " св. Иоанна Крестителя въ Ольхѣвци (дек. Берез.),
 Ч. 1271. " " Воскресенія Г. І. Х. въ Глѣбовѣ,
 Ч. 1438. " " св. О. Николая въ Стрѣльковѣ,
 Ч. 1615. " " св. Муч. Параскевы въ Стояновѣ,
 Ч. 1678. " " св. Арх. Михайла въ Оглядовѣ,
 Ч. 2160. " " Входа въ храмъ П. Д. М. въ Выбранѣвцѣ,
 Ч. 2246. " " св. Ап. и Ев. Иоанна Богослова въ Боложиновѣ,
 Ч. 2246. " " филиальн. Рождества П. Б. въ Столпнѣ,
 Ч. 2332. " " парохъ. св. Иоанна Крестителя въ Иванѣвцѣ,
 Ч. 2333. " " св. О. Николая въ Смильнѣвцѣ,
 Ч. 2361. " " Стрѣтенія Госп. въ Милатнѣ,
 Ч. 2842. " " Воскресенія Госп. въ Золотникахъ,
 Ч. 2842. " " филиальн. Преображенія Госп. въ Буркановѣ,
 Ч. 2867. " " парох. Рождества Хр. въ Стрѣлькахъ,
 Ч. 2867. " " филиальн. Пресв. Троицѣ въ Стокахъ,
 Ч. 2891. " " парох. св. Арх. Михайла въ Качанѣвцѣ,
 Ч. 2947. " " " Сомесвѣнія св. Духа въ Пѣдгѣрцахъ,
 Ч. 2947. " " филиальн. св. Арх. Михайла въ Верганахъ,
 Ч. 3058. " " парох. св. О. Николая въ Божиковѣ,
 Ч. 3058. " " филиальн. св. Муч. Параскевы въ Волощинѣ,
 Ч. 3399. " " парох. Богоявленія Госп. въ Юнашковѣ,
 Ч. 3487. " " св. О. Николая въ Млынакахъ,
 Ч. 3488. " " св. Арх. Михайла въ Калуши,
 Ч. 3566. " " Преп. Мат. Параскевы въ Бужку,
 Ч. 3806. " " св. Муч. Параскевы въ Соколовѣ,
 Ч. 4184. " " Благовѣщенія Пресв. Д. М. въ Пѣдмонастири,
 Ч. 4184. " " филиальн. Воздвиженія Ч. Креста въ Будковѣ,
 Ч. 4586. " " парох. Покрова П. Б. въ Суходолѣ,
 Ч. 4588. " " Собора Пр. Бог. въ Боркахъ малыхъ,
 Ч. 4953. " " св. ВМ. Дмитрія въ Городиславнцахъ,
 Ч. 4954. " " св. О. Николая въ Звенигородѣ,
 Ч. 5094. " " св. Арх. Михайла въ Пѣдлинцяхъ,
 Ч. 5648. " " Успенія Пресв. Б. въ Струтинѣ дек. Золоч.,
 Ч. 5684. " " Пресв. Троицѣ въ Шляхтинцахъ,
 Ч. 5726. " " св. ВМ. Дмитрія въ Колодѣвцѣ,

Ч. 5727.	при церквѣ парох.	св. ВМ. Георгія въ Рудѣ селецкой,
Ч. 5872.	»	св. Прор. Іліа въ Шоломы,
Ч. 5944.	»	Рождества Христова въ Тернополи,
Ч. 5945.	»	св. О. Николая въ Пѣдборцахъ,
Ч. 5948.	»	Воведенія въ храмъ П. В. въ Пѣйлѣ,
Ч. 6011.	»	св. Архан. Михаїла въ Островѣ,
Ч. 6122.	»	Воскресенія Хр. въ Бѣлѣмъ,
Ч. 6124.	»	Успенія Пресв. Бог. въ Добривѣ.

Отъ Митрополитальнаго Ординаріата.

Львѣвъ, дня 28. Червня 1894.

Сильвестеръ
Митрополитъ.

Львѣвско-Архіепархіальнй

ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1894.

Выдано дня 24. Серпня.

Ч. VIII.

Ч. 49.

Ч. 880орд. — Въ справѣ прїѣзду и повитаня Его цѣс. и кор. Апост. Величества.

О Б Ѣ Ж Н И К Ѣ.

Якъ вѣдомо зближаеся тая торжественна и радѣстна хвиля коли Его цѣс. и кор. Апостольске Величество Наймилостивѣйшій нашъ Цѣсарь и Король Францъ Іосифъ I. зволить завити до нашего краю и до престольнаго мѣста Львова.

Прїѣздъ Найяснѣйшого Пана наступитъ дня 7. Вересня с. р. передъ полуднемъ до Львова о год. 106й мин. 35.

Памятнй на тѣ безчисленнй и превеликй добродѣйства, якй наша св. Церковь, нашъ обрядъ, ВЧ. наше Духовенство и нашъ народъ отъ Наймилостивѣйшого нашего Монарха и Его Августѣйшой Династіи Габсбургской всегда отримовали и отримують ожидаемъ всѣ съ найщиршою вдячношью съ найтеплѣйшимъ еердцемъ и найгорячѣйшою сыновскою любовію того щасливаго прибута Его цѣс. и кор. Апост. Величества до насъ, щобы дати выразъ найщирнимъ нашимъ чувствамъ непохитной вѣрности, найгорячѣйшой любви, цѣлковитой преданности и сыновнаго привязаня до Его Найдостойнѣйшой Особы и Его Всеславной Династіи.

Есѣмо въ повнѣ переконанѣ, що наше ВЧ. Духовенство и возлюбленнѣи во Христѣ вѣрнѣи такими то що ино высказаными чувствами перенятѣ съ готовостью поспѣшати радо всюды, где будутъ мати способнѣость Его цѣс. и кор. Апост. Величество вѣтити.

Прото поручаемъ ВЧ. Урядамъ парохіальнымъ, чтобы въ ближайшу недѣлю по получено сего поручена въ частъ торжественной Службы Божией вѣрныхъ о томъ радѣстнымъ и такъ горячо ожиданѣмъ прїѣздъ Найяснѣйшого Пана повѣдомили и обозначивши попереднѣе якъ найдокладнѣе съ урядоо оголошеною програмою сего прїѣзду запросили ихъ, чтобы пѣдъ ихъ проводомъ и то Священники въ свѣтлыхъ що найлѣпшихъ фелонахъ, вѣрнѣи же въ святочныхъ одежахъ съ процесіями и хоругвами зѣбралися на стациахъ ближайшой желѣзной дороги, пѣсля сказовокъ дотычного ц. к. Старства, куда Наймилостивѣйшій Монарха переѣзджати буде.

При вѣѣздѣ до стациа якъ и при ѣтѣздѣ зѣ тойже повитають Душпастырѣ и вѣрнѣи Найяснѣйшого Пана ѣтповѣднымъ поклономъ головы и внесеньемъ многолѣтствія брацтва же церковнѣи трикратнымъ похильеньемъ хоругвовъ.

Въ суботу дня 8. Вересня передъ полуднемъ благоволятъ Его цѣс. и кор. Апост. Величество ласкавѣе завѣтити до нашой духовной Семинаріи. Велика то честь и ласка для всего нашего руского Духовенства — протое не сомнѣваемся, що ВЧ. Душпастырѣ, которымъ лишь буде возможно, незалишатъ якъ найчисленнѣе зѣбратися въ туетшѣи нашѣи Семинаріи абы тымъ заявити свою найглубшу вдячнѣость за наймилостивѣе призоленъе поставлена того вѣкопомного и великолѣпного будынку для выхованя нашого Клиру, котрый во многѣ лѣта и въ найдалѣшій поколѣнѣи буде служити яко найвымовнѣе свѣдоцтво ѣтцѣвской любви и печаливости Наймилостивѣйшого нашего Цѣсаря Францъ Іосифа I. и неперестане всегда побуждовати всѣхъ Русинѣвъ до найгорячѣишой молитвы ко Всемогущому Богу Дателю всего ѣ крѣпке здорѣе, довголѣтство и благодѣнство Его цѣс. и кор. Апост. Величества.

Ѡтъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 22. Серпня 1894.

Ч. 50.

Ч. 789орд. — Книги запрещенѣи.

Подаеся до вѣдомости ВЧ. Клира слѣдующій декретъ книгъ запрещенныхъ:

DECRETUM Feria VI. die 8 Iunii 1894.

Sacra Congregatio Eminentissimorum ac Reverendissimorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium a SANCTISSIMO DOMINO NOSTRO LEONE PAPA XIII Sanctaque Sede Apostolica Indici librorum pravae doctrinae, eorumdemque proscriptioni, expurgationi ac permissioni in universa christiana Republica praepositorum et delegatorum, habita in Palatio Apostolico Vaticano die 8 Iunii 1894, damnavit et damnat, proscripsit proscribitque, vel alias damnata atque proscripta in Indicem librorum prohibitorum referri mandavit et mandat quae sequuntur Opera:

Calamassi Luigi. — L'Italia nell'età di mezzo, — divisa in due volumi — Vol. I.° dall' Evo antico al medio. — Il dominio barbarico in Italia. — Cristianesimo e Papato. — Vol. 2.° Il feudalismo. — L'impero Romano-Germanico e il Papato. — I Comuni e le Crociate. — Città di Castello, S. Lapi Tipografo Editore, 1890 e 1891.

Calamassi Luigi. — Il Compendio della Storia d'Italia — interamente rifatto — II. et III. tantum idest — Il medio Evo. — I tempi moderni. — Operetta che risponde ai Programmi delle Scuole ginnasiali e tecniche, utilissima, come riassunto storico, nelle Scuole Normali. — G. B. Paravia e comp. 1893 e 1894. — Torino, Roma, Milano, Firenze, Napoli.

Mantegazza Paolo. — L'arte di prender marito — per far seguito a l'Arte di prender moglie, — Milano, Fratelli Treves Editori, 1894.

Pieraccini Abbé Ant. Curé au diocèse d'Ajaccio. — Au delà de la vie. — Fragments philosophico-théologiques sur les mystères d'outretombe. — Saint Amand. — (Cher) Société anonyme de l'imprimerie Saint-Joseph, 1892.

Chabauty E. A. Chanoine à Mirébeau-du-Poiton (Vienne). — Résumé du système de la Renovation. — Poitiers, Typographie Oudin et comp. — Juillet, Août, 1892.

Sabatier Paul. — Vie de S. François d'Assise. — Paris, Librairie Fischbacher, 1894.

Renan Ernest. — Histoire du peuple d'Israël. — Tome Quatrième — Tome Cinquième. — Paris, Colmaan Lévy Editeur, 1893-1894.

Martinez Caveno Agostin Abogado. — La Revolucion en el Derecho. — Madrid, Imprenta de los hijos de M. G. Hernandez, 1893.

Aimer et Souffrir ou Vie de la Rnde Mère Sainte-Thérèse de Jésus, Abbessé du Monastère de Sainte Claire (de Lavour) écrite par elle même mise en ordre et annotée Par M. l'Abbé Roques, Archiprêtre de Lavour. — Appendice sur la vie et la mort de M. l'Abbé Roques. — Tom. I. Troisième Edition. — Toulouse Ed. Privat libraire, 45 rue des Tourneurs. — Lavour, Monastère de Sainte Claire, 1886. — Tom. II, (ut supra) — Dec. S. O. Fer. IV. 15 Decembris 1893.

Vues sur le Sacerdoce et l'Oeuvre sacerdotale (cum hacce epigrapha: Le prêtre est un autre Christ). — Extrait de la Vie de la R. Mère Sainte Thérèse de Jésus, Abbessé du Monastère de Sainte Claire (Lavour). Troisième Edition — Publiée avec autorisation de l'Ordinaire (Toulouse et Lavour, ut supra) 1886 — Decr. eodem.

Itaque nemo cuiuscumque gradus et conditionis praedicta Opera damnata atque proscripta, quocumque loco et quocumque idioma, aut in posterum edere, aut edita legere vel retinere audeat, sed locorum Ordinariis, aut haereticae pravitatis Inquisitoribus ea tradere teneatur, sub poenis in Indice librorum vetitorum indictis.

Quibus SANCTISSIMO DOMINO NOSTRO LEONI PAPAЕ XIII per me infrascriptum S. I. C. a Secretis relatis, SANCTITAS SUA Decretum probavit, et promulgari praecepit. In quorum fidem etc.

Datum Romae die 9 Iunii 1894.

Marchese Virginio. — La Riforma del Clero secondo il Concilio di Trento. — Torino, 1884.

Id. — Difesa del libro: La Riforma del Clero secondo il Concilio di Trento. — Torino, 1884.

Id. — La Conversione dei Protestanti per mezzo del Concilio di Trento. — Torino, 1885.

Id. — Il Diaconato Cattolico e la Questione Sociale. — Torino, 1891. — Proscr. Decr. S. Officii 9 Martii 1892. — Auctor laudabiliter se subiecit et opuscula reprobavit.

Mivart St. George. — Happiness in Hell. (Nineteenth Century). — London, December 1892. — et The Happiness in Hell, ibidem, Feb. 1893. — et Last Words on the Happiness in Hell, ibidem, Apr. 1893. — Proscr. Decr. S. Off. 19 Iulii 1893. — Auctor laudabiliter se subiecit et opuscula reprobavit.

† SERAPHINUS Episcopus TUSCULANUS Card. VANNUTELLI Praefectus.

Fr. Marcolinus Cicognani, Proc. Gen. O. P. a Secretis.

Loco ⊕ Sigilli.

Die 12 Iunii 1894: ego infrascriptus Mag. Cursorum testor supradictum Decretum affixum et publicatum fuisse in Urbe.

Vincentius Benaglia Mag. Curs.

Отъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 10. Липня 1894.

Ч. 51.

Ч. 7078. — О підвищеній платѣ експонованыхъ сотрудниковъ.

Выс. ц. к. Намѣстництво п. д. 15. Липня 1894 Ч. 55642 подае до вѣдомости слѣдующе: Уставоу зъ 7. Сѣчня 1894 Д. У. Д. Ч. 16 підвищено експонованымъ сотрудникамъ плату зъ 400 зр. на 460 зр. ав. рѣчно. Выкопуючи ту уставу высигновало ц. к. Намѣстництво підвишену дотацию 460 зр. тымъ експонованымъ сотрудникамъ, котрї побирали дотеперь изъ фонду религіяного будь то цѣлковиту плату — будь тѣлько доповненье до цѣлковитой платы. — Еслибы однакожь въ тамошнїй Епархіи находився якїй системизованый экспозитъ — ограниченный тѣлько на локальный доходъ — а той доходъ переревышае підвишену плату 460 зр. ав. рѣчно, — на тогды возве Митроп. Консисторія такого экспозита, абы тойже предложивъ найдалше до 15. Вересня с. р. посредствомъ Высокопреп. Митроп. Консисторії выявленье доходѣвъ и розходѣвъ экспозитуры, — въ цѣли отриманя припадающого доповненя платы.

Отъ Митрополитальной Консисторії.

Львѣвъ, дня 30. Липня 1894.

Ч. 52.

Ч. 7302. — Въ справѣ облигацій гал. фонду пропинаційного.

Высоке ц. к. Намѣстництво п. д. 17. Липня 1894 Ч. 5093 Д. ф. п. надѣслало ту слѣдующе: До Высокопреподобной гр. к. Митр. Консисторії во Львѣвъ. „По мысли §. 20 устава зъ дня 22. Цвѣтня 1883 Ч. 30 дней зак. и роспор. краев. мае распочати тутейша ц. к. головна каса краева яко

каса фонда пропинаційного съ днемъ 1. Сѣчня 1895 вымѣну облигацій писаныхъ на 4% печатанїи облигацій гал. фонда пропинаційного въ облигаціяхъ писаныхъ поименованїи.

Зъ уваги, що передъ выданьемъ облигацій печатаныхъ обнѣтыхъ облигаціями писаными выставленными на рѣчь особѣ моральныхъ, доконати муситъ названа каса тыхже завинкульованье и выставити аркуши платничїи на побѣръ ѳтсоткѣвъ, упрашаея, чтобы тїи облигаціи писанїи по замѣщено на послѣднїй т. е. на 46їи сторонѣ потвердження ѳдобраня облигацій друкованыхъ въ облигаціи писанїи поименованыхъ съ вылученьемъ однакъ вычлосованыхъ и вже сплаченыхъ облигацій печатаныхъ зѣстали сложений починаючи ѳтъ 1. Вересня 1894 въ тут. ц. к. головнїи краснѣй касѣ яко касѣ гал. фонда пропинаційного, котра въ замѣнѣ за облигаціи писанїи выдасть ѳтповѣднїи завинкульованїи облигаціи печатанїи вразѣ съ аркушоу платничимъ на побѣръ ѳтсоткѣвъ.

Що подаея до вѣдомости и застосованя Всеч. Духовенства.

Отъ Митрополитальной Консисторії.

Львѣвъ, дня 7. Серпня 1894.

Ч. 53.

Ч. 7682. — Обвѣщенье конкурсове о принатїе до Львѣвской духовной Семинаріи кандидатѣвъ стану духовного.

Кандидаты стану духовного желающїи до тутейшой гр. к. Семинаріи зъ Львѣвской Митроп. Архіепархіи бути принятыми, мають до 20го Вересня 1894 свои прошеня Митроп. Консисторії предложити и до нихъ слѣдующїи свѣдоцтва долучити:

1) Свѣдоцтво взгляднаго уряду парохїяльного, що проситель есть сынѣмъ законно вѣнчаныхъ родителейъ гр. к. обряду и въ тѣмже обрядѣ окрещеный и муропомазаный.

2) Свѣдоцтво убожества ѳтъ взгляднаго уряду парохїяльного выдане, а ц. к. Староствомъ потверджене.

3) Свѣдоцтва зъ всѣхъ пѣвочїи наукъ гимназіяльныхъ съ залученьемъ свѣдоцтва зрѣлости, а если проситель про слабѣть або яку иншу причину въ теченїи наукъ пѣвочье або довше школы бувъ залишивъ, то мае свѣдоцтвомъ ѳтъ дотычного уряду деканального и ѳтъ ц. к. Староста выданымъ доказати где въ тѣмъ часѣ перебувавъ и чимъ занимався.

4) Свѣдоцтво нравственности ѳтъ взгляднаго уряду деканального стверджене, въ котрѣмъ кромѣ поведения просителя и то выраженымъ бути мае, чи тойже есть безженнымъ.

5) Свѣдоцтво лѣкарске о здоровью пресителя и о ѳтбутїи природнїи або щепленїи оспѣ посвѣдчающе.

6) Посвѣдченье дотычно связи войсковой.

Прошеня и свѣдоцтва мають бути приписанными марками штемплевыми заосмотренїи. Такожъ увѣдомляють я кандидаты стану духовного, що дня

29. Вересня 1894 мають передь 8ою годиною рано къ Архикатедральній церквѣ св. Георгія явитися, тамже выслухати съ набожностію св. Литургію, котра о 8бій годинѣ для нихъ отправится, а по св. Литургію въ сали до того назначитися маючій поддатися испытюви изъ пѣнія церковного и началъ вѣры христіаньскои. При тѣмъ примѣчаеся, що знаючі пѣніе гармонійне при рѣвнихъ прочихъ условіяхъ будуть скорше увзгляднені при принятію до заведеня, но за тое будуть обовязані дальше въ гармонійнѣмъ пѣнію упражнятися, и на кожде завѣзанье Всч. Ректорату Семинаріи въ тѣмже пѣнію безусловно участь брати. Дальше въ дни ѓтъ Всч. Ректората Семинаріи выначеніомъ мають назначені къ принятію поддатися осмотру лѣкаря заведеня що до стану здоровья.

Наконецъ має кождый кандидатъ стану духовного при принятію до Семинаріи выказатися власнымъ молитвословомъ іерейскимъ и изборникомъ службъ церковныхъ. Тая послѣднѣя точка обовязуе такожъ тыхъ кандидатѣвъ стану духовного, котрі уже суть питомцами Семинаріи.

Отъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 14. Серпня 1894.

Ч. 54.

Ч. 7773. — Поручаея духовенству Архiepархіальному Письмо: „Correspondenzblatt für den kathol. Clerus Oesterreichs“ Wien XIII Hitzing, Pfarrhof.

Вже XIII рѣвъ выходитъ въ Вѣднѣ накладомъ знаной и около литературы духовной дуже заслуженой книгарни Carl Fromme знакомито редакване двомѣсячне Письмо: „Correspondenzblatt für den katholischen Clerus Oesterreichs“ съ додаткомъ Листа Пасторального обговорючого справы душпастврства подъ титуломъ: „Hirtentasche“ и Листа Литературного подаючого всѣ найновѣйшія творы на поли литературы духовной разомъ съ рецензію тыхже. Слѣдуютъ ѓтакъ вѣсти особисті изъ всѣхъ діецезій Австріи и адресы найлѣпшихъ христіаньскихъ фирмъ съ рѣвчями и приборами церковными а наконецъ рубрика подъ загол. „Intentionen Cassa,“ въ котрій выказані имена тыхъ священникѣвъ, часто и рускихъ зъ Галичины, котрі дѣстали ѓтъ Редакціи стипендіи, а котрыхъ въ кождѣмъ числѣ выказано всегда майже до сто. Кожде число того цѣнного Письма обймае цѣлый аркушь печати въ великѣй чвертцѣ и мѣститя въ особнѣмъ листѣ подъ загл. „Beiblatt zum Correspondenzblatt“, въ котрѣмъ по при всѣлякѣ для священника важні анонсы находится по лѣвѣй руцѣ подъ заголовкомъ: „kurze Erledigungen“ такъ званый у насъ часами ящия редакціонный, дуже интересно ба класично редакваный. На доказъ — одна пробка. Подъ написію: Antonio читаемъ въ числѣ 15 с. р. таку ѓповѣдь:

Demuth und liebenswürdiges Zuorkommen sind sehr empfehlenswerth. Kriechen u. Staub vor den Füßen l. passt für uns Priester gar nicht: In einem Orte mit Eisenbahnstation fanden sich einst mehrere Confratres zu einer Namenstagsfeier zusammen. Zufällig wurde ihnen gemeldet, dass am selben Tage eine bekannte hohe Persönlichkeit auf der Station aussteigen werde. Da dieselbe im Geruche grossen Conservatorismus stand, beantragte einer von der geistlichen

Tafelrunde, sie zu empfangen. Gesagt, gethan. Die hochw. Herrn bilden Spalier u. einer hielt in der bekannten Rechtwinkelform eine Anrede. Der Gefeierte dankte. Im Fortgehen sagte er aber zu seinen Begleitern: „Diese Pf. kann man nirgends vermeiden. Der Pfarrherr, der die Worte zufällig gehört hat, lebt heute noch und ist bereit, sie jedem zu verbürgen. Ein anderer Fall. Irgend wo avancirte der nicht clerusfreundliche Bezirkshauptmann. Dem Nachfolger ging — mit Recht — der gegenheilige Ruf voraus. Der Ortsclerus und ein Theil aus der Umgebung glaubte etwas recht Gutes zu thun und begab sich zum Empfang des neuen politischen Oberhauptes auf den Bahnhof. „Aber meine hochw. Herren, Sie blamiren mich gleich beim Antritte“, sagte dasselbe zu den hoch. Herren, die es so gut gemeint hatten. Der gute alte Dechant, der seither begraben worden, konnte sich niemals über diese Niederlage trösten. Es ist jedenfalls gut, die Pudelseligkeit nicht zu weit zu treiben. Man blamirt sonst sich selbst, was übrigens jeder selbst auf sich nehmen mag, oder man blamirt auch den Stand und die Sache. Das jedoch ist nicht so leicht zu nehmen. Еще одна пробка: Casimir Perier wurde von den Anarchisten für den 25 Juli der Tod angekündigt. Nun, sehr fürchten wird er sich nicht. Mit dem angesagten Attentate ist es wie mit der angesagten Revolution. Diejenigen, so es ernst meinen, sagen es nicht; die es aber sagen, meinen es nicht ernst.

Съ такою вервою и въ такъ класичный способъ редакване есть цѣле Письмо, въ котрѣмъ особливо теперѣшній около справы Божои много заслуженый Редакторъ о. Roman Himmelbauer заступае съ успѣхомъ не тѣлько интересы духовенства католицкого въ загалѣ но и справы церкви и духовенства руского въ особенности и принимае съ вдячностію всякѣ дописи и артикулы въ тѣмъ взглядѣ.

Зъ тыхъ поводѣвъ отже якъ и зъ уваги, що редакція не тѣлько дае реченый Correspondenzblatt священникамъ на интенціи но и заосмотряе своихъ абонентѣвъ такими же интенціями въ готѣвцѣ — Митрополитальна Консистерія поручае реченый Correspondenzblatt АЕпархіальному духовенству якъ найгорячѣйше надѣючись, що оно въ власнѣмъ своѣмъ интересѣ буде нетѣлько абововати и читати, но и попирати та поддержовати то такъ цѣнне и знакомито редакване Письмо. Рѣчна предплата: 2 зр. 50 кр.

Отъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 17. Серпня 1894.

Ч. 55.

Ч. 7931. — Въ справѣ маючогося ѓбутти на дняхъ 9. и 10. нов. ст. Жовтня с. р. испытѣ конкурсно-парохіального.

Испытѣ конкурсовый парохіальный дотично наукъ ѓтбудеся на дняхъ 9. и 10. нов. ст. Жовтня с. р.

Получивші позволение приступити до того испытю мають о $\frac{1}{2}$ 8 год. рано дня 9. Жовтня с. р. въ Церквѣ Архикатедральній въ цѣли выслуханя Службы Божои „о призванье помочи св. Духа“ явитися, потѣмъ въ сали засѣданъ консистерскихъ зѣратися, где на пригтовленѣмъ до того листѣ впишуть свои имена и выкажутя позволеньемъ до приступленя къ тому испытю. Дальшій порядокъ обвѣститя устно передъ испытюмъ.

Отъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 23. Серпня 1894.

Обвѣщенія конкурсовъ.

Митрополитальна Консисторія розписує на конкурсъ съ речинцемъ до дня 17. Жовтня 1894 слѣдуючій парохіи:

- Ч. 7821. Переволочна съ прилученою Бачка, деканата Олеского, надана приватного;
 Ч. 7909. Дашава съ прилученою Юсиптичи, деканата Стрыйского, надана приватного;
 Ч. 7910. Хащованье, деканата Скольского, надана приватного;
 Ч. 7911. Годбѣвъ, съ прилученою Юсифѣвка, деканата Золочѣвского, надана приватного;
 Ч. 7912. Цѣнева, деканата Перегиньского, надана фундаціи Станислава графа Скарбка;
 Ч. 7913. Плетеничи съ прилученою Полюхѣвъ малый, деканата Нараевского, надана Пресв. Митропол. Ординарія;
 Ч. 7914. Рабѣвъ съ прилученою Надѣвъ, деканата Перегиньского, надана Цѣсарского;
 Ч. 7915. Бѣлка съ прилученою Костенѣвъ, деканата Нараевского, надана Института „Народный Дѣмъ“ во Львовѣ;
 Ч. 7916. Ходовичи съ прилучеными Стрыганцѣ и Татарско, деканата Стрыйского, надана пароха Стрыйского обр. лат.;
 Ч. 7917. Дубце съ прилученою Комарѣвка, деканата Бережаньского, надана приватного;
 Ч. 7918. Лопянка съ прилученою Грабѣвъ, деканата Перегиньского, надана Цѣсарского;
 Ч. 7919. Яибѣвъ съ прилучеными Люлихѣвка и Залѣсье, деканата Городецкого, надана приватного;
 Ч. 7920. Сливки, деканата Перегиньского, надана Цѣсарского;
 Ч. 7921. Бѣбщаны съ прилученою Нестюки, деканата Золочѣвского надана приватного;
 Ч. 7922. Журѣвъ съ прилученою Нѣдмихайлѣвцѣ, деканата Журавеньского надана приватного;
 Ч. 7933. Прошова съ прилучеными Смолянка, Скомерохи, Магдалѣвка и Теклѣвка, деканата Теревельского, надана приватного;
 Ч. 7934. Стрѣлиса съ прилучеными Стрѣлиса старій и Киѣседо, деканата Бобрецкого, надана приватного;
 Ч. 7935. Кадлубиска съ прилучеными Гайшелестѣвъ и Стѣгния, деканата Бродского, надана приватного;
 Ч. 7936. Скорики съ прилученою Просѣвцѣ, деканата Збаражского, надана приватного.

Отъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 22. Серпня 1894.

ХРОНИКА.**Умѣщенія.***а) Завѣдательства получили ОО.:*

- Ч. 6811. Емиліанъ Билиньскій, сотр. Стрѣльскѣ, тамже,
 Ч. 6900. Володиміръ Престашевскій, сотр. Оравы, въ Хащованю,
 Ч. 7568. Евгеній Гарасимовичъ, сотр. Прошовой, тамже.

б) Сотрудничество получили:

- Ч. 7349. О. Несторъ Дмитрѣвъ, новопост. пресвптеръ, въ Оравѣ.

Въ пропозиціи умѣщенія ОО.:

- Ч. 5890. на Шлемье: 1. Николай Курбасъ 2. Юсифъ Бабѣй и 3. Михаилъ Гаврылюкъ;
 Ч. 6338. на Шоломью въ терѣ: 1. Александръ Танчаковскій, 2. Юліанъ Мандычевскій, 3. Іоаннъ Бачинскій — а въ списѣ: Корнелій Соловскій, Іоаннъ Ярымовичъ, Іеронъ Кмицкевичъ, Василій Навроцкій и Михаилъ Сосенко;
 Ч. 6345. на Церковну: 1. Юсифъ Бабѣй, 2. Левъ Залужный и 3. Константинъ Целевичъ;
 Ч. 6534. на Гарбузѣвъ: 1. Маріанъ Забончковскій, 2. Филемонъ Тарнавскій и 3. Яковъ Зробекъ;
 Ч. 6594. на Иванѣвку въ терѣ: 1. Юліанъ Серончковскій, 2. Теодозій Стрѣцкій, 3. Николай Курбасъ — а въ списѣ: Юсифъ Краснопера, Николай Кмицкевичъ, Теодозій Кинасевичъ, Евгеній Витошинскій, Левъ Бачинскій, Іоаннъ Стрѣко, Григорій Комарянскій и Константинъ Целевичъ;
 Ч. 6628. на Бережницю: 1. Маріанъ Забончковскій, 2. Володиміръ Чепѣль и 3. Григорій Комарянскій;
 Ч. 6629. на Потокъ въ терѣ: 1. Юсифъ Терлецкій, 2. Левъ Залужный, 3. Володиміръ Лотоцкій — а въ списѣ: Михаилъ Форысъ.
 Ч. 6786. на Куровичи въ терѣ: 1. Іоаннъ Бачинскій, 2. Корнелій Соловскій, 3. Григорій Концевичъ — а въ списѣ: Георгій Концевичъ, Александръ Стоцкій, Яковъ Сырофѣдовъ и Стефанъ Высочанскій.
 Ч. 6841. на Лѣсеничи: 1. Георгій Концевичъ, 2. Стефанъ Донаровичъ и 3. Іоаннъ Баковичъ;
 Ч. 6842. на Манаевъ: 1. Яковъ Зробекъ и 2. Филемонъ Тарнавскій;
 Ч. 7102. на Буцки: 1. Корнелій Слюзаръ и 2. Григорій Комарянскій;
 Ч. 7263. на Ясенѣвъ: 1. Петръ Гулай, 2. Теофілъ Гутковскій, и 3. Николай Малый;
 Ч. 7590. на Бабѣвъ въ терѣ: 1. Айталь Билинкевичъ, 2. Александръ Темняцкій, 3. Юсифъ Сохопкій — а въ списѣ: Маріанъ Забончковскій, Левъ Курмановичъ, Теодозій Кинасевичъ, Константинъ Целевичъ и Левъ Левицкій.

Презиты получили ОО.:

- Ч. 6119. Анатолій Долинскій на Броды,
 Ч. 7163. Александръ Стоцкій на Куровичи,
 Ч. 7184. Іоаннъ Ярымовичъ на Шоломью,
 Ч. 7451. Корнелій Слюзаръ на Буцки,
 Ч. 7496. Маріанъ Забончковскій на Гарбузѣвъ,
 Ч. 7497. Іоаннъ Баковичъ на Лѣсеничи,
 Ч. 7538. Левъ Залужный на Потокъ,
 Ч. 7564. Михаилъ Гвидюкъ на Яленковате.

Вставленося до В. Президіи ц. к. Намѣстництва взглядомъ институціи ОО.:

- Ч. 6119. Анатолія Долинского на Броды,
 Ч. 7163. Александра Стоцкого на Куровичи,
 Ч. 7184. Иоанна Ярымовича на Шоломью.

- Ч. 7451. Корнелія Слюзара на Буцки,
 Ч. 7496. Маріяна Заюнчковского на Гарбузбъвъ,
 Ч. 7497. Іоанна Баковича на Лѣсеничъ,
 Ч. 7538. Льва Задужного на Потокъ,
 Ч. 7564. Михаила Твидюка на Яленковате.

В. Президія и. к. Намѣстництва соглашаєся на каюн. институцію ОО.:

- Ч. 6192. Адама Витвицкого на Батькбъвъ,
 Ч. 6798. Анатолія Долинського на Броды,
 Ч. 7611. Іоанна Насальского на Станькбъвъ,
 Ч. 7940. Іоанна Ярымовича на Шоломыю.

До институціи возвані ОО.:

- Ч. 6192. Адамъ Витвицкій на Батькбъвъ,
 Ч. 6798. Анатолій Долинскій на Броды на м. Вересень с. р.

Канон. институцію получилъ:

- Ч. 7050. О. Адамъ Витвицкій на Батькбъвъ.

Декретъ увольняетъ отъ испята конкурсового парохіального на протягъ шести лѣтъ получили ОО.:

- Ч. 3165. Юліанъ Бачнянскій парохъ Володимирецъ,
 Ч. 3305. Іоаннъ Проскурницькій парохъ Лопатина,
 Ч. 3425. Юліанъ Галькевичъ парохъ Стрѣлкова,
 Ч. 4590. Яковъ Краснопера парохъ Боршова.

Испята конкурсовый парохіальный выдержали ОО.:

- Ч. 6462. Іоаннъ Барановскій, Іоаннъ Березинскій, Емиліанъ Боберскій, Володимиръ Борысевичъ, Кароль Бутринскій, Володимиръ Винярскій, Стефанъ Высочанскій, Евгенийъ Гошовскій, Григорій Даконъ, Любоміръ Константанъ (дв. им.) Зарицкій, Володимиръ Кальба, Василій Кузьмичъ, Юліанъ Левинскій, Левъ Левацкій, Корнелій Леонтовичъ, Ярославъ Лучаковскій, Теофиль Любинецкій, Емиліанъ Мальчинскій, Северинъ Наконечный, Володимиръ Потучко, Іоаннъ Райтеровскій, Казимиръ Савицкій и Петръ Чумаць.

Митропол. Консисторія надала стипендія:

- Ч. 1843. изъ фундаціи св. Георгія въ рѣчной квотѣ 100 зр.: Теофилю Конястянскому слушателю II. року правъ,
 Ч. 3395. изъ фундаціи Іліи и Розы Горецкихъ въ рѣчной квотѣ 110 зр.: Володиміру Зарицкому слушателю III. р. правъ,
 Ч. 4208. изъ фундаціи Михаила Попеля въ рѣчной квотѣ 80 зр.: Маркелю Попелю ученику II. класу школы народнои въ Горожанцѣ.

Митроп. Консисторія вставилась до в. ц. к. Намѣстництва:

а) о плату зъ фонда религ. для прив. сотрудниковъ.

- Ч. 3970 въ Стрыевцѣ,
 Ч. 4007 въ Токахъ,
 Ч. 4395. въ Станиславчику,
 Ч. 4429. въ Доброводахъ,
 Ч. 5337. въ Заболотцяхъ,
 Ч. 5379. въ Колтовѣ,
 Ч. 5729. въ Познанцѣ,
 Ч. 5875. въ Добраевѣ,
 Ч. 5909. въ Вербовчику,

- Ч. 6377. въ Боратинѣ,
 Ч. 6708. въ Печевѣи
 Ч. 6773. въ Скварявѣ,
 Ч. 7080. въ Волосянцѣ,
 Ч. 7771. въ Кошлякахъ;

б) о запомогу зъ фонда религійного для ОО.:

- Ч. 4848. Григорія Дякона сотр. Роздола,
 Ч. 4981. Северина Наконечного завѣд. Збонскъ,
 Ч. 5080. Теофиля Корчиньского пароха Виткова,
 Ч. 5418. Іоанна Сологуба пароха Неслухова.

в) о дарѣ лѣски для свящ. вдовъ:

- Ч. 5674. Софін Миговичъ,
 Ч. 5828. Юліи Гаврысевичъ,
 Ч. 6111. Емиліи Пleshкевичъ,
 Ч. 7115. Викторіи Тылявскои.

В. и. к. Намѣстництво завѣдомило Митроп. Консисторію, що В. и. к. Министерство асигнувало плату зъ фонда религійного для приват. сотрудниковъ:

- Ч. 2874. въ Сасовѣ,
 Ч. 3630. въ Струтинѣ,
 Ч. 4080. въ Ратвицѣ,
 Ч. 5057. въ Сорокахъ,
 Ч. 5063. въ Подгородію.

Отпущены отъ св. Престола Римского на всегда получили Церкви:

- Ч. 320/орд. Воскресенія Господняго въ Розвадовѣ въ праздникъ Состраданія Пресв. Богородицѣ,
 Ч. 506/орд. Воскресенія Христоваго въ Кивгиничахъ въ праздникъ Рождества Пресв. Богородицѣ,
 Ч. 507/орд. св. Архангела Михаила въ Бенькбвцяхъ въ праздникъ Успенія П. Б. и въ слѣдующій день и недѣлю по празднику,
 Ч. 677/орд. св. Іоанна Крестителя въ Нуцу въ день Зачатія св. Іоанна Крестителя,
 Ч. 804/орд. Входа въ храмъ П. Д. М. въ Пойлѣ въ день Введенія П. Б. и на праздникъ св. АА. Петра и Павла.

Власть двѣ Службы Божей въ недѣлѣ и свята правити получилъ:

- Ч. 7299. О. Іосифъ Ганкевичъ парохъ въ Краснбѣ до кѣнца Серпня 1895 р.

Престолъ упривильгований на 7 лѣтъ одержали церкви въ мѣстцевостяхъ:

- Ч. 6199. въ Курянахъ,
 Ч. 6768. въ Сѣвцѣ ad Пойло,
 Ч. 7034. въ Дунаевѣ,
 Ч. 7612. въ Выспѣ,
 Ч. " въ Мелнѣ ad Выспа,
 Ч. " въ Любши " "
 Ч. 7814. въ Николаевѣ.

Братства найсв. Таинъ зѣстали канонно установленіи при церквахъ:

- Ч. 6123. при церквѣ парох. св. Параскевіи въ Курянахъ,
 Ч. 6231. " " " св. О. Николая въ Долгбѣмъ дек. Стрыйского,
 Ч. 6231. " " филияльн. Покрова П. Б. въ Моршинѣ,
 Ч. 6254. " " парох. пресв. Тройцѣ въ Ольхѣвци дек. Бобр.,

- Ч. 6254. при церквѣ филиальн. Воскресенія Господняго въ Лопушнѣ,
 Ч. " " " Вознесенія Христоваго въ Волошинѣ.
 Ч. 6489. " " парох. Воздвиженія Ч. Креста въ Саранчукахъ,
 Ч. 6493. " " св. Арх. Михаила въ Тростянци дек. Подгаецкого,
 Ч. 6611. " " парох. Воздвиженія Ч. Креста въ Выспѣ,
 Ч. " " " филиальн. Покрова П. Б. въ Любишѣ,
 Ч. " " " св. Арх. Михаила въ Мелѣшѣ,
 Ч. 6904. " " парох. Воздвиженія Ч. Креста въ Отыневичахъ,
 Ч. " " " филиальн. Покрова П. Б. въ Городыщи корол.
 Ч. " " " св. Арх. Михаила въ Городыщи цетнарскѣмъ,
 Ч. 7033. " " парох. Рождества П. Б. въ Дунаевѣ,
 Ч. " " " филиальн. Перенесенія Мощ. св. Николая въ Поточанахъ,
 Ч. 7051. " " парох. св. ВМ. Дмитрія въ Выискахъ,
 Ч. 7168. " " св. Арх. Михаила въ Хутарѣ,
 Ч. " " " филиальн. св. Арх. Михаила въ Кальнѣмъ,
 Ч. 7463. " " парох. Соб. Пресв. Бог. въ Хороснѣ,
 Ч. 8566. " " " Успенія П. Б. въ Ярычовѣ нов.

Митропол. Ординаріатъ соглашаеся на принятіе въ позиціяхъ Ч. св. В. В.:

Ч. 6982. Никиты Романюка.

Переслані дары.

- Ч. 6827. Товариство кат. всеучилища въ Зальцбургу выказуе межи дарами въ мѣсяци
 Червню 6 зр. 11 кр. 6тъ гр. к. Митроп. Консисторіи.
 Ч. 6828. О. Кариль Селецкій подтверждае одержанье 47 зр. 82 кр., и въ имени Сестръ
 Служебницъ П. Д. Высокопочтеннымъ Дателямъ сердечне благодареніе
 заявляе.

Неклорогія.

- Ч. 2551. О. Михайль Бородайкевичъ, дефиціентъ, померъ дня 9. Марта 1894;
 Ч. 2749. О. Іосифъ Заячковскій, парохъ Дошанки, померъ дня 14. Марта 1894;
 Ч. 3428. О. Петръ Войнаровскій, парохъ Ракова, померъ дня 7. Цвѣтня 1894;
 Ч. 4584. О. Никифоръ Соловскій, парохъ Переволочной, померъ дня 9. Мая 1894;
 Ч. 4668. О. Теодоръ Луцкѣ, парохъ Годова, померъ дня 11. Мая 1894;
 Ч. 6070. О. Михайль Лихновскій, завѣдатель Хащована, померъ дня 15. Червня 1894;
 Ч. 6355. О. Володиміръ Павликовскій, парохъ Кадлубекъ, померъ дня 21. Червня 1894;
 Ч. 6871. О. Теофилъ Виливскій, парохъ Стрѣльскъ, померъ дня 9. Липня 1894;
 Ч. 7559. О. Іоаннъ Стрѣльбицкій, парохъ Скорникъ, померъ дня 3. Серпя 1894;
 Ч. 7561. О. Іосифъ Варапучинскій, парохъ Прешовой, померъ дня 2. Серпя 1894.

Души ихъ поручаются молитвамъ Всч. Клира.

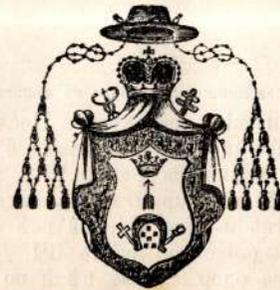
Отъ Митрополитальнаго Ординаріата.

Львѣвъ, дня 24. Серпя 1894.

Сильвестеръ

Митрополитъ.

Накладомъ Митр. Ординаріата. Изъ типографіи Ставропигійской подъ управ. П. Пухира.

Львѣвско-Архіепархіальнй

ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1894.

Выдано дня 28. Вересня.

Ч. IX.

Ч. 57.

Ч. 868орд. — Розрѣшеніе брацтва найсв. Таинъ также въ филиальныхъ церквахъ що до отдалена церквей.

Загальнымъ правиломъ церковнымъ не дозволено брацтва того самого имени установляти при церквахъ, котрй менше нѣжь 3 италіанскій милѣ або 4½ кильметроувъ отъ себе отдалені суть. Деякі але брацтва суть отъ того правила вынятї и межи ними брацтва найсв. Таинъ въ парохіальныхъ церквахъ впровадженї. Но на прошеніе Митроп. Ординаріата св. Конгрегація Пропаганды въ дѣлахъ обрядѣвъ восточныхъ рѣшила подѣ Ч. 2454 изъ 26. Липня с. р., що тое розрѣшеніе може въ АЕпархіи застосоватися также до филиальныхъ церквей, въ котрыхъ Тайны св. постоянно переходуются и Литургія парохіальна если не частше, то хоть що 4ои недѣль отпривляеся

Тое подаеся ВЧ. Душпастьрямъ до вѣдомости съ тымъ, що при до-тчныхъ поданяхъ взглядомъ филиальныхъ церквей всегда належить доносити все тое, що подѣ Ч. 1434 (Вѣдомости ч. 12. ст. 19) наведено.

Отъ Митрополитальнаго Ординаріата.

Львѣвъ, дня 26. Серпя 1894.

Ч. 58.

Ч. 7997. — Препоручаєся книжочка мисійна съ молитвами и катихизмомъ.

ВЧ. О. Левъ Джулинскій, редакторъ Посланника, выдавъ на дняхъ новый накладъ книжочки мисійной съ молитвами и катихизмомъ и съ додаткомъ стихирь: „За всѣхъ молишися Благая.“ А понеже книжочка тая мае въ душпастырствѣ якъ наибольшу практичну важность, такъ про щоденнй молитвы, якъ и про коротко и ясно збраній всѣхъ найважнѣйшй науки вѣры св. длятого препоручаєся выданье тое всѣмъ ВЧ. Душпастырямъ.

Книжочку тую можна одержати въ цѣнѣ по 3 кр. одна, пѣдъ адресою: Редакція Посланника, Лапшинъ п. Березаны. Почту при высылцѣ оплачуе Редакція, однакожь менше ътъ 5 примѣриковъ не высылае.

Отъ Митрополитальнаго Ординаріята.

Львѣвъ, дня 28. Серпня 1894.

Ч. 59.

Ч. 872орд. — Поручаєся зарядженье складки въ цѣлѣй АЕпархіи на докѣнченье церкви св. Іоакима въ Римѣ.

Якъ вѣдомо, минушого року мала бути ѡтдана церковь св. Іоакима въ Римѣ святому Огцу яко даръ юбилейный всѣхъ Вѣрныхъ Христовыхъ всего католицкого свѣта; а заразомъ мае церковь тая не лише служити заспокою конечныхъ потребъ религійныхъ новозабудованныхъ, дуже обширныхъ и палатъ Папскѣй сусѣднихъ сторбъ Рима, котрѣ доси жадной церкви не мали — но и мае она такожь бути средоточіемъ стоваришеня, которо цѣлюе есть ѡтдавати честь задосытъчиненя Господеви утаеному въ найсв. Тайнахъ и то въ имени всѣхъ народѣвъ католицкихъ.

Но дѣло тое ще недовершено и ѡтданье церкви Его Святости не могло ще доси послѣдовати, позаякъ, хоть и будынокъ взагалѣ поставлений, однакожь всѣ дотеперѣшій на тую церковь жертвованй дары вже зъупотребленй а бракуе ще копулы, довершена фронту, выложена пѣдлоги мрамуромъ и поставлена престолѣвъ, и даже за самъ пляцъ и за третю часть совершеной вже будовы кошта ще не выплаченй. Дюперва коли все тое довершится до чого ще дворочна помѣчь діецевѣй католицкихъ необходимо потрѣбною оказуєся — буде можна церковь тую св. Отцу ѡтдати; и тогда рѣчею Его Святости буде, проче до богослуженія конечно справити якъ: ризы, бѣлье и сосуды и тымъ подобне, якъ такожь все на щоденнй выдатки потрѣбне по-давати.

Якъ важнымъ есть дѣло се для религійности Риму и то власне въ сусѣдствѣ Ватикану, видно зъ того, що вже доси въ тѣмъ взглядѣ сдѣлано. Сего бо вже року ѡтъ недѣлѣ цвѣтної до провѣднѣи въ тѣй церквѣ около три тысячѣ Вѣрныхъ причащалися, въ часѣ празничнѣмъ найсв. Евхаристіи три торжественнй процесіи съ участіемъ около двадцать тысячъ осѣб ѡтбу-лися; численно посѣщанй були набоженства маевй и червцевй; и щоденъ священники, до службы той церкви назначенй, рано ѡтъ години пятой до

десятой Вѣрныхъ сповѣдають. Кромѣ того мають они не лише публичнй науки христіянскѣй давати, але и пять различныхъ институтѣвъ и шкѣлъ для дѣтей и молодѣжи религію обслуговати, также одно товариство добродѣ-тельне для убогихъ, и товариство вынадгороджающей чести найсв. Тайнамъ въ имени соединеныхъ діецевѣй католицкихъ. Тымъ способомъ дѣсея, що де-сять тысячъ родинъ, котрѣ недавно пѣдъ впливомъ сектъ, вѣрѣ ворожихъ були, теперъ религію провадятся и святому Отцу преданй суть.

Щобы ѡтже дѣло тое довершити, котре такъ дуже важне есть для вѣры святой въ самѣмъ средоточію Церкви Христовой и оразѣ мае бути средоточіемъ чести вынадгороджающей Господеви межѣ нами въ найсв. Тайнѣ Евхаристіи ѡтдаванѣи, и щобы даръ той юбилейный ѡтъ всѣхъ Вѣрныхъ Христовыхъ святому Отцу мѣгъ бути ѡтданный: длятого припоручаємъ всѣмъ ВЧ. Парохамъ и Завѣдателямъ парохій Нашоі АЕпархіи, щобы въ ближайшу недѣлю або свято по одержаню сего распорядженя рѣчь тую народови въ церквѣ оголосили, и на слѣдуючу недѣлю або свято складку на тую цѣль заповѣли, съ заохоченіемъ до участія въ тѣйже складцѣ хотѣбы наименшими дарами. Въ тую же слѣдуючу недѣлю або свято маєся оголошенье и заохоченье повторити и маєся складка тая збирати, а то способомъ ѡтъ звыклои щопедѣльной и святочнѣи складки розрѣжняючимся.

Зѣбранй грошѣ вразѣ съ даромъ ѡтъ Священника и евентуально ѡтъ брацтва церковного, належитъ безпроволочно до Митр. Консисторіи ѡдослати.

Отъ Митрополитальнаго Ординаріята.

Львѣвъ, дня 8. Вересня 1894.

Ч. 60.

Ч. 8459. — Вызываются ВЧ. Уряды деканальнй до исправленя залученыхъ ѡттинковъ шематизма и до предложена тыхже до 15. Жовтня с. р. въ цѣли уложена шематизма на роѣвъ 1895.

Въ залученю пересылаются ВЧ. Урядови деканальному листки шематизма ѡтносяйся до тамошного деканата съ препорученіемъ, исправити тѣмже и подати имена Совѣтниківъ Консисторскихъ, ѡзначеныхъ экспозиторіями крилошаньскими, Деканѣвъ и Вицедеканѣвъ, Комисарѣвъ Ординаріятскихъ сервитутовыхъ и шкѣльныхъ, властителѣвъ и патронѣвъ поодинокихъ мѣстцевостей, душпастырѣвъ, рѣкъ родженя и рукополаганя тыхже, дотацию парохій податокъ и конгруу або кѣлько доплачуєся до религійного фонда.

Особлившу увагу звернути належитъ на число душъ парохій и дочерныхъ церквей, якъ такожь выказати катехитѣвъ, ц. к. Староство, Урядѣ податковѣи, Судѣ и почту.

Такъ исправленй помянутй вытинки изъ шематизма мають предложитися Митрополитальнѣи Консисторіи найдалше до 15. Жовтня 1894.

Отъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 14. Вересня 1894.

Ч. 61.

Ч. 8800. Пригадуєся приписане особне набоженство Жовтневе и въ Рождественный свята.

Пригадуєся Вч. Священству АЕпархіальному поновлене пѣдъ ч. 7224 изъ 1890 (Вѣдомости ч. 64) розпорядженъе щорочного особного набоженства на мѣсяць Жовтень (пѣсля нашего церковного численя) и въ два дни Рождественныхъ святъ, и завзымаєся Вч. Клиръ, щобы точно застосовався такъ въ текучѣмъ роцѣ якъ и въ будуще рѣчь-рѣчно до тогожь цитованого розпорядженя.

Отъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 23. Вересня 1894.

Ч. 62.

855орд. — Пригадуєся розпорядженъе Ч. 30 (ст. 51), до мѣсяця Жовтня относяєся.

При надходячѣмъ вже мѣсяци Жовтни пригадуєся ВЧ. Парохамъ и Завѣдателямъ парохій розпорядженъе въ Вѣдомостяхъ ч. 30 (ст. 51) зъ с. р. оголошене.

Отъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 28. Вересня. 1894.

Ч. 63.

Обвѣщеня конкурсовѣ.

Митрополитальна Консисторія розписує на конкурсъ слѣдуючй парохіи:

а) пѣдъ д. 6. Вересня 1894 съ речинцемъ до д. 1. Листопада 1894:

Ч. 8287. За болотцѣ съ прилученою Волковатичи, деканата Олеского, надана приватного;

б) пѣдъ д. 13. Вересня 1894 съ речинцемъ до 15. Листопада 1894:

Ч. 8458. Богутинъ, деканата Золочѣвского, надана приватного;

Ч. 8486. Сопотъ, деканата Скольского, надана приватного.

Отъ Митрополитальной Консисторіи.

Отъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 28. Вересня 1894.

Сильвестеръ

Митрополитъ.

Львѣвско-Архіепархіяльнѣ

ВѢДОМОСТИ

Рѣчь 1894.

Выдано дня 8. Листопада.

Ч. X.

Ч. 64.

Ч. 762орд. — Отповѣдь св. Отца на адресу збранныхъ въ Вѣднѣ австрійскихъ Епископѣвъ.

На адресу збранныхъ въ Вѣднѣ австрійскихъ Епископѣвъ зволнѣвъ св. Отець отповѣсти слѣдуючимъ письмомъ, котре тутъ сообщаєся:

DILECTO FILIO NOSTRO

FRANCISCO DE PAULA TIT. SS. JOANNIS ET PAULI S. R. E. PRESBYTERO CARDINALI
SCHÖNBORN

ARCHIEPISCOPO PRAGENSI

LEO P. P. XIII.

Dilecte Fili Noster, salutem et Apostolicam Benedictionem. — Ante vestrum e nupero Vindobonensi coetu digressum, visum tibi, dilecte Fili, ceterisque per Astriae fines sacrorum Antistitibus communes ad Nos dare litteras, quae simul et arcissimam, quae vos inter est caritatem testarentur, et observantiam in primis officiorum plenam, qua omnes ad unum supremam

B. Petri Sedem colitis. Id quam gratum Nos optatumque acceperimus, iudicium sit vestrum. Nam quae animorum studia defertis tum universis, quas per exacta Pontificatus tempora edidimus, litteris encyclicis, tum postremis praesertim, quas dedimus de Bibliorum sacrorum interpretatione sancte ad Ecclesiae leges moderanda; ea vos alacres ad vocem Eius excipiendam demonstrant, cui Christus agnorum oviumque pascendorum provinciam demandavit. Qua in re non possumus, quin vobis gratulemur magnopere. Quo etenim obstrictius Pastori Summo Episcopi adhaerescunt, eo locupletiore vena in creditis tibi populos vividam illam virtutem derivabunt, cuius origo divinitus in Petro est.

Officiose autem quod gaudetis in devexa aetate non devexis Nos uti viribus, id bonorum omnium largitori Deo tribuimus, cuius mortificare est et vivificare, quique in tot tamque asperis temporum angustiis erigit Nos ac solatur. Nam quod sollertia Nostra minime desideretur, ut nusquam Christianum nomen detrimenti quid capiat, immo vero et augeatur in dies et vigeat, hoc est, Dilecte Fili, quod iure optimo a Nobis postulet supremus, quem, Deo disponente, gerimus, Apostolatus. Est etenim Ecclesia Christi columna et firmamentum veritatis; quamobrem ut tenebras assidue depellat, errores profliget, lucem humanis mentibus usque clariorem afferat, munus est quod proprium colat et efficiat. Iam haec praestare universa Nostrum utique est, quibus magisterium summum in Ecclesia, concessu Dei, demandatum et in B. Apostolo Petro dictum: *Confirma fratres tuos*: freti autem divino numine praestitimus, ac porro praestabimus, donec vitam usuram Deus optimus maximusque concedet. Hoc tamen vos memores volumus, ne magna Nos amplorum fructuum spe deturbemur, qui sunt ex documentis Nostris et hortationibus, Episcopis una esse nobiscum adlaborandum, quo fideles universi et Pontificis vocem exaudiant, et quae iubeantur norint, atque opere complere nervose contendant. Id Nos, coelum suspicientes, enixa prece imploramus; id quod antehac perfeceritis, meritis adhibemus laudes, ut in posterum perficiatis hortamur maxime. — Ea inter, quae in superiore congressione vestra sollicitate agitastis, illud, Dilecte Fili, nec omissum penitus nec in postremis habitum putamus, quod ad animos adolescentium spectat in publicis scholis, ut catholicos decet, erudiendos. Nostis enimvero quanta Nos caritate aetatem illam complectamur, quantoque afficiamur tum dolore ob assiduas quibus urgetur insidias, tum desiderio ut ab insidiis incolumis expediatur. Qua super re maximam cepimus voluptatem de iis, quae nuper edixisse novimus, qui modo studiis penes cislaitanos populos moderandis praees.

Nihil sane deterius rei publicae nocentius, quam ut opinio sit, civilem inter auctoritatem et Ecclesiam necessario dissidium esse. Sunt quidem utrique fines, quos praetergredi nefas: terrena fluxaque felicitatis alteri, alteri animorum nec unquam desiturae. At enim, cum praesentis temporis prosperitas iustitia maxime et honestate morum nitatur, eget civilis potestas ab religione invari, cuius est temperare animos et ad omnem virtutem excolere; vicissim religio, ut quae non unis animis imperet, sed ho-

minibus iisque societatem inter se coeuntibus, ab civili regimine amice ut subveniatur postulat. Hinc statum et Ecclesiam ab altero separandos contenditur perperam; sed illos mutuo coniungi foedere necesse est. Quod quidem si in ceteris, at in iuventute probe instituenda vel maxime; ita ut secularis potestas, dum scientiis adolescentes optimisque doctrinis imbuendos curat, quae ad commune bonum pertinent, eosdem recta morum disciplina ac religione formandos velit, idque per Ecclesiae magisterium Ecclesiaeque ductu ac vigilantia. Spem bonam fovemus hoc per novum a studiis publicis regundis administrum perfectum iri, ut nempe in Austriae gymnasiis et suis hominibus sacri Ordinis detur locus, nihilque agatur quo mentes adolescentium adversus catholicum nomen concipiant inimicitias. Certum autem Nobis est, dilecte Fili, vestras etiam omnium industrias in hanc partem minime defuturas. Auspicem interim coelestium munerum ac Nostrae dilectionis testem Tibi, dilecte Fili, ceterisque per Austriam sacrorum Antistitibus, clero et fidelibus vigilantiae vestrae commissis Apostolicam Benedictionem peramanter impertimus.

Datum Romae, apud S. Petrum Kal. Maii MDCCCXCIV, Pontificatus Nostri anno decimo septimo.

Leo P. P. XIII.

Отъ Митрополитального Ординарія.

Львѣвъ, дня 8. Жовтня 1894.

Ч. 65.

Ч. 5220. — О законныхъ отношеняхъ цмнтарѣвъ и записѣ ихъ въ книгахъ грунтовыхъ; и зываются въ Настоятелѣ парохій, чтобы стерегли и упоминалися о права церквей своихъ въ томъ взглядѣ.

Цмнтарѣ различаются въ правнѣмъ взглядѣ на конфесійный и громадскій; при чѣмъ належитъ зауважити, що различіе тое датується доперва отъ державного закона санитарного изъ 30. цвѣтня 1870 (В. з. д. Ч. 68), котре вложило на громады обовязокъ закладаня и удержаня цмнтарѣвъ. Давнѣйше же були взагалѣ взявши всѣ цмнтарѣ конфесійными, и лежали навѣтъ ажъ до декрету надворного цѣсаря Іосифа изъ 23. серпня 1874 всюды наоколо церкви, и ажъ той декретъ розпорядивъ перенесенье цмнтарей по за мѣста и села, але впрочѣмъ характеръ ихъ конфесійный не змѣнивъ.

А треба додати, що и въ повыше цитованѣмъ законѣ санитарномъ изъ 1870 р. не лише всѣ давнѣйшій цмнтарѣ позбавляють конфесійными (трибуналь администраційный 14. лист. 1878, ч. 1781, 19. мая 1882 ч. 870, 30. вер. 1885 ч. 2475), но и надалѣ громада лише тогда обовязана до заложеня нового громадского цмнтаря, если во взглядахъ санитарныхъ нѣ давный конфесійный не есть достаточный нѣ новый конфесійный не заложится: (триб. адм. 3. лют. 1888 ч. 186.) А допустимый есть и такой випадокъ, що помимо истнована громадского цмнтаря такой парохіальна громада обовязана также

и конфесійный цмнтарь утримовати (триб. адм. 3. лют. 1888 ч. 186), именно если до употребления конфесійного цмнтаря мають право также парохіяне до громады мѣсцевої пеналежачій (триб. адм. 5. мая 1887 ч. 808).

Отже и теперь могутъ новій цмнтарѣ або громадскій або конфесійній закладатися; и рѣшеніе чи має бути заложенный новій цмнтарь громадскій чи конфесійный, буде въ практицѣ звычайно залежати ътъ Рады громадской, позаякь громады парохіяльній (въ противоположенію до громадъ мѣсцевыхъ) не мають доси особного законного заступства, але правно заступаються членами Рады громадской взгляднаго вѣроисповѣданя. Впрочемъ хотъ власть политична накаже на пѣдставѣ санитарного закона громадѣ мѣсцевой заложенье нового цмнтаря, то однакожь наказови тому може удоволитися черезъ заложенье нового цмнтаря не громадского але конфесійного (триб. адм. 3. лют. 1888 ч. 186).

Конфесійный цмнтарь есть власностевъ дотычнои церкви, (триб. адм. 22. вер. 1887 ч. 2482), отже не громады, нѣ мѣсцевой нѣ парохіальной; и церковь має право заряджувати нямъ, (триб. адм. 7. лист. 1883 ч. 2550), отже и пр. мѣсця для гробѣвъ означати, грабаря поставляти и пр. (а громада лише надзѣръ санитарный має); также до церкви належать тогда доходы изъ цмнтаря, но и всѣ выдатки на такой цмнтарь має або церковь або громада парохіальна поносити. Противно же властителемъ цмнтаря громадского есть громада мѣсцева, и право заряджованя, доходы и выдатки до неї належать.

Впрочемъ обстоятельство, що громада мѣсцева дала грунтъ на цмнтарь и есть записано яко властителька тогожь въ книгахъ грунтовыхъ, ще не рѣшае, що цмнтарь есть громадскій; позаякь громада могла дати грунтъ на цмнтарь конфесійный (триб. адм. 14. лист. 1878 ч. 1781, 19. мая 1882 ч. 870, 30. вер. 1885 ч. 2475) — що особливо треба предполагати въ часѣ передъ цитованымъ закономъ санитарнымъ. Але если бы цмнтарь бувъ въ книгахъ записаный на громаду парохіальну, то тое рѣшае вже конфесійность цмнтаря (триб. адм. 30. вер. 1885 ч. 2475, 18. груд. 1885) — и записъ той треба пѣсля выше сказаного перемѣнити на церковь.

Но треба зауважити, що пѣсля закона изъ 25. мая 1863 (В. з. д. Ч. 49) кожда конфессія муситъ дозволити похороненье помершого, котрый бувъ иншого вѣроисповѣданя, на своѣмъ цмнтарі, если тамъ есть гробѣвъ фамилійный, або если въ границяхъ мѣсцевой громады нѣтъ цмнтаря для тогожь иншого вѣроисповѣданя. Прого мусится на конфесійныхъ католицкихъ цмнтаряхъ лишати ѡгрубне мѣсце для такихъ похоронѣвъ (а варазомъ и для дѣтей некрещеныхъ). — Насупротивъ же муситъ громада и на громадскихъ цмнтаряхъ увзглядняти приписы поодинокихъ конфесій, и тому для католицкѣвъ такой особне мѣсце означити.

Всѣ ВЧ. Настоятелѣ парохій вьзываются отже, щобы въ справу всѣхъ цмнтарей своєї парохіи и въ записъ ихъ въ книгахъ грунтовыхъ вглянули, и щобы евентуально въ цѣли ревидикованя правъ церквей своихъ и исправленя мыльного запису поступили такъ, якъ въ розпорядженію пѣдъ ч. 4955 (Вѣд. ч. 42, ст. 67) сказано; съ тымъ додаткомъ, абы въ данѣмъ разѣ роз-

важити, чи не буде користо, справу тую передъ дорогою судовою въ дорѣзъ политичной перепровадити.

Що же дотычить цмнтарей ново закладаемыхъ, если на такой цмнтарь громада свѣй кавалокъ дае и Рада громадска до запису тогожь на Церковь не скланяеся, то въ практицѣ буде звычайно найлѣпше, если Настоятель парохіи впыне на тое, абы цмнтарь новій не на громаду взагатѣ, але на „греч. кат. громаду Н. Н.“ збѣставъ заинтабулѣванный.

Отъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 9. Жовтня 1894.

Ч. 66.

Ч. 10381орд — Житія Святыхъ выданій Д-ромъ Іосифомъ Мѣльницкимъ.

Препоручаеся ВЧ. Духовенству „Житія Святыхъ въ звязи историчной“ выданій Всесвѣтл. О. Д-ромъ Іосифомъ Мѣльницкимъ, Совѣтникомъ и Референтомъ Митроп. Консисторіи и Вицеректоромъ гр. к. генеральной Семинарии, и то тымъ бѣльше що дѣло се не лише задля популярного, занимательного и будующого его выкладу, но также за для вычерпующого рѣкъ церковный содержания, добору исторій и полезныхъ особенно для ученыхъ примѣчаній есть дуже похвальне.

Цѣле двотомове дѣло стоить 7 зл. р., и пересылку за рецписомъ оплачуе П. Т. Адресатѣ.

Можна еще дѣстати поодинокій выпускъ того дѣла. Первый выпускъ, I и II. кн. „Времена ѡтъ сотворенія міра до 117. року еры христіанской“. Сторѣвъ 336. Цѣна 1 зл. 50 цт. Съ пересылкою 1 зл. 60 цт. Второй выпускъ, III. кн. „Геройскій вѣкъ церкви Христовой.“ Сторѣвъ 330. Цѣна 1 зл. 50 цт. Съ пересылкою 1 зл. 60 цт. Третій выпускъ, IV. кн. „Вѣкъ св. вел. царя Константина и его матери Елены. Побѣда христіанства въ Паньствѣ римскѣмъ.“ Сторѣвъ 216. Цѣна 1 зл. Съ пересылкою 1 зл. 5 цт. Четвертый выпускъ (второй томъ), книжка V—VII съ указательными списками именъ по порядку азбучному и календарному обнимае 34 листѣвъ друку и стоить 3 зл. р., а съ пересылкою почтовою 3 зл. 16 цт. Замовленя найпростѣйше посылаются переказомъ пѣдъ адресою: „До Администраціи Издавництва Житій Святыхъ Д-ра Іос. Мѣльницкого во Львѣвъ, ул. Коперника ч. 36.“ Всѣ выпускъ по выше означеній цѣнѣ продаются также въ книгарни института Ставропигійского.

Отъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 13. Жовтня. 1894.

Ч. 67.

Ч. 9104. — Подається до відомості ВЧ. Кліра справоздань касове фонду вдовичо — сирот. съ днемъ 30 червня 1894.

II. Справозданье касове вдовичо сиротиньского фонда

по гр. к. священникахъ Архіепархіи Львѣвской

съ днемъ 30. червня 1894.

A. Фондъ коренный.

I. Ефекта винкульовані :	
1. 4% Листы заст. гал. зем. кред. Тов.	
Сер. II. ЧЧ. 1909, 1910, 1911, 1912, 1913, 1914, 1915, 1916, 1917, 1918, 1919, 1920, 1921, 1922, 4 10.000 коронъ варт.	140.000
Сер. III. ЧЧ. 21008, 21009, 33960, 34022, 34023, 34024, 4 2000 кор. ном. варт;	12000
Сер. IV. Ч. 10856 4 1000 кор. нов. вар..	1000
Сер. V. ЧЧ. 19132, 19133, 19144, 4 200 кор. н. в.	600
	<u>коронъ 153600 = 76800 зр.</u>
2. 4% Листы заст. гал. зем. кред. Тов.	
Сер. II. ЧЧ. 28, 60, 61, 107 4 5000 зр. ном. варт.	20000
Сер. III. ЧЧ. 545, 574 711, 1078, 1079, 1129, 1355, 4 1000 зр. ав. ном. варт.	7000
Сер. IV. Ч. 247 4 500 зр. а. в. ном. варт.	500
Сер. V. ЧЧ. 127, 991 4 100 зр. а. в. ном. варт.	200
	<u>27700 зр.</u>
3) 4% Листы заст. Банку краевого:	
Сер. II. ЧЧ. 372, 373, 374 4 200 кор. ном. вар.	600
Сер. III. ЧЧ. 663, 664, 665 4 1000 кор. ном. вар.	3000
	<u>коронъ 3600 1800 зр.</u>
4) 4 1/2% Листы заст. Банку краевого:	
Сер. III. Ч. 1252 4 500 зр. а. в. ном. варт.	500
Сер. IV. Ч. 3596 4 100 зр. а. в. ном. варт.	100
	<u>600 зр.</u>
Винкульованными ефектами:	<u>106900 зр.</u>

II. Ипотека:

1. Дѣвоче воспиталице	6000
2. Дра Рознера реальность	4000
3. Якова Зісмана	1050

4. О. Теофиля Билиньского реальность	3200
5. Таврышбвть реальность	6441
	<u>1431441 зр.</u>
и того:	
III. Книжка гал. Щад. винкул.	
Ч. 14809	105704 зр.

IV. Намениця:

1. Вѣрительность перенята ътъ общого рольн. кредитового Заведенія	45000 зр.
2. Сплачені раты:	
I.	34525
II.	35322
III.	36134
IV.	36966
V.	37817
VI.	38688
VII.	39578
VIII.	40489
	<u>299521 зр.</u>
и того:	<u>4799521 зр.</u>

V. Податокъ скарбовый

Звернути ся маючій:	774483 зр.
Цѣлый фондъ корен. выносить съ 30 червня 1894	17801149 "
Съ днемъ 31. марта 1894 выносить	17760479 "
побѣльшвса о:	<u>40670 зр.</u>

Листы заставнй галицког кред. земского Товариства Сер. III ЧЧ. 33960, 34022, 34023, 34024, въ помннальной вартости 4000 зр. закуплено по зреализованю книжокъ гал. Щад. ЧЧ. 44564, 44569 за 399819 зр. АВ., а диференцію 181 зр. вложено на винкул. книж. гал. Щад. Ч. 14809, котра съ VIII. ратою уплаченою до Банку краевого на капиталъ 40489 зр. творить 40670 зр., о котрй фондъ коренный побѣльшв съ.

Б) Фондъ до розпорядимости:

Умѣщено на книжкахъ гал. Щад. винкульованныхъ:	
Ч. 17749	200259
22318	2000 —
25200	69724
26489	2200 —

39052	1100·07
47939	1812·45
81135	275·80
81137	321·92
94901	323·23
	51·93

готівкою

10785·23 зр.

Цільний фондъ до розпорядимости выноситьъ		
Именно приходу $\frac{1}{4}$ — $\frac{3}{6}$ було:		
зъ деканатѣвъ	1159·56	
при институціи	280	
за увѣльненье $\frac{1}{4}$ исп. конк.	250	
„ припущенье до „ „	104·90	
„ принятіе до Аепархіи	108	
оженившійся у мірскихъ	55	
поодинокій особы	27	
процента	2187·01	
продажъ друкѣвъ	03	
благодѣтелѣ	200	
решта зъ 31. марта	7796·77	
	<u>12168·27 зр.</u>	

Розходу:

звычайній запомоги черезъ деканаты:	250·—	
„ „ впроть зъ касы	445·16	
надзвычайній запомоги	60·—	
преддати	264·—	
Администрація	211·09	
	<u>1230·25 зр.</u>	
Оттяхнувши розхѣдъ $\frac{1}{4}$ приходу	<u>10938·02 зр.</u>	

По $\frac{1}{4}$ оттягненю $\frac{1}{4}$ той сумы — 152 зр. 79 кр. до покриты розхѣдѣвъ каменіцѣ на II. кварталъ въ квотѣ 2025 зр. 89 кр., лишаеся яко фондъ до розпорядимости: 10785·23 зр.

Подробно:

ВЧ. Урядъ дек. Бережаньскій	—
„ „ „ Бобрецкій	—
„ „ $\frac{3}{6}$ Болехѣвскій	10·—
„ „ $\frac{2}{6}$ Бродскій	31·25
„ „ $\frac{2}{6}$ Бускій	30·—
„ „ „ Галицькій	—
„ „ $\frac{1}{5}$ Городецкій	48·05

ВЧ. Урядъ дек. Журавеньскій	—	
„ „ $\frac{2}{4}$ Залозецкій	103·75	
„ „ $\frac{1}{6}$ „ „	63·—	
„ „ $\frac{1}{6}$ Збаражскій	315·38	
„ „ $\frac{2}{4}$ „ „	80·40	
„ „ $\frac{1}{6}$ „ „	38·90	
„ „ $\frac{3}{6}$ Зборѣвскій	30·—	
„ „ $\frac{3}{6}$ „ „	17·10	
„ „ $\frac{3}{6}$ Золочѣвскій	—	
„ „ $\frac{3}{6}$ Калущскій	30·—	
„ „ $\frac{3}{4}$ Льѣвско-городскій	22·80	
„ „ $\frac{1}{5}$ „ „	3·67	
„ „ $\frac{3}{4}$ Льѣвско-загородскій	33·16	
„ „ $\frac{2}{4}$ Нараевскій	10	
„ „ „ Олескій	—	
„ „ „ Перегиньскій	—	
„ „ $\frac{1}{4}$ Пѣдгаецкій	50·—	
„ „ $\frac{3}{6}$ Рогатиньскій	38·—	50·—
„ „ $\frac{2}{5}$ Ровдѣльскій	89·—	
„ „ $\frac{1}{5}$ Скалатекій	45·—	
„ „ „ Скольскій	—	
„ „ „ Стрыйскій	—	
„ „ „ Тернопѣльскій	—	100·—
„ „ $\frac{1}{6}$ „ „	—	100·—
„ „ „ Теробевельскій	—	
„ „ „ Уневскій	—	
„ „ „ Ходорѣвскій	—	
„ „ $\frac{3}{6}$ Холдоевскій	50·—	
„ „ $\frac{2}{5}$ Щирецкій	30·—	
	<u>1159·56</u>	<u>250·—</u>

При институціи зложили:

$\frac{3}{4}$ ВЧ. О. Корнилій Скоморовскій (декл. на 20)	10·—
„ „ „ Матѣей Поповичъ	30·—
$\frac{5}{4}$ „ „ „ Теофиль Щуровскій (декл. на 15)	15·—
$\frac{9}{4}$ „ „ „ Николай Копачъ (декл. на 15)	15·—
„ „ „ Григорій Прихитко (декл. на 30)	30·—
$\frac{1}{3}$ „ „ „ Корнилій Мандычевскій	30·—
$\frac{2}{4}$ „ „ „ Евгений Купчиньскій (декл. на 40)	20·—
$\frac{5}{5}$ „ „ „ Григорій Содомора (декл. на 30)	30·—
$\frac{8}{5}$ „ „ „ Іоаннъ Левицькій	30·—
$\frac{1}{5}$ „ „ „ Корнилій Бачиньскій	30·—
$\frac{2}{5}$ „ „ „ Теодоръ Мурдзакъ	10·—
$\frac{1}{6}$ „ „ „ Емліянъ Король (декл. на 30)	30·—
	<u>280·—</u>

Ч. 68.

Ч. 10.003. — Розпорядженъ по причинѣ теперѣшней холеры.

Зъ причины ширячоися зновѣ въ нашѣмъ краю холеры поновляемъ розпорядженъ пѣдѣ ч. орд. 845 изъ 1892 (Вѣдомости ч. 55 ст. 104) дане, во всѣхъ его точкахъ. А именно такъ

1) що до набоженства въ недѣлѣ и свята тамже означеного, котре маеся во всѣхъ тыхъ парохіяхъ ѡтправляти, въ котрыхъ слаббсть тая вже есть або появится; якъ и особливо

2) абы ВЧ. Душпастырѣ завзывали всѣхъ Вѣрныхъ до принятія св. Таинъ, и давали имъ до того способнѣсть такъ въ недѣлѣ и свята якъ и въ будній дни, пѣсля наказу Господнѣго (важного въ кождѣмъ часѣ, але тымъ бѣльше въ часѣ такой епидеміи): „Будьте готовы, бо не знаете дня и години, коли Сынъ Человѣческой прійде“ — и таке приготавленъ повѣренныхъ собѣ душъ въ часѣ тѣмъ небезпечнѣмъ есть рѣчию найважнѣшою для Душпастыря; и наконецъ

3) поновляемъ зновѣ власть, въ попереднѣмъ розпорядженю взглядѣмъ розрѣшена ѡтъ посту дану, означаючи туюжъ близше тымъ способомъ, що уважаемъ Настоятелѣвъ парохій до оголошена въ мѣсцевостяхъ сею хоробою навѣдженыхъ, що дозволяеся уживанье набѣду во всѣ постій дни, а и на мясній стравы могутъ позволенъ ѡтъ Настоятеля парохіи отримати тѣ парохіяне, котрѣ бы того въ цѣли охоронена ѡтъ холеры собѣ желали.

Зарѣвно поновляемъ и прочіи завѣзванія и перестороги тогожъ попередного розпорядженія: именно взглядѣмъ стислого выконанія дотычныхъ зарядженъ властей мірскихъ, въ тѣмъ пересвѣдченю що тѣмъ ино добро наше намѣряють; и взглядѣмъ спокойного но и осторожного захованія въ тѣмъ небезпечнѣмъ часѣ, и взглядѣмъ першого въ хоробѣ ратунку.

При сей способности препоручаемъ ВЧ. Душпастырямъ, чтобы для любви Божой и для любви душъ собѣ повѣренныхъ, своимъ парохіянамъ принятіе св. Таинъ не лише въ сѣмъ небезпечнѣмъ часѣ, але и взагалѣ всегда якъ наибѣльше улегшали. До того дуже добре буде, если по возможности щодень св. Литургію ѡтправляти будуть; и най безъ трудности также и зъ пушки Вѣрныхъ причащаютъ всегда, коли до того есть розумна яка причина, чи го бракъ св. Литургіи въ дотычный день, або и иншій слушний повѣдѣ.

Вѣднці, понеже розширилася декуда межи народѣмъ негѣдна поголоска, якобы лѣкарѣ хорыхъ на холеру троили, длятого взываються ВЧ. Душпастырѣ, чтобы представили людямъ безпѣдставнѣсть той поголоски, и наклонили ихъ, абы не ѡтдаляли въ хоробѣ помѣчъ лѣкарску, чтобы хорѣ черезъ повбавленъ той помочи не умирали и хороба ще бѣльше не розширилася.

Ѡтъ Митрополитальнаго Ординаріята.

Львѣвъ, дня 29. Жовтня 1894.

Ч. 69.

Ч. 10.402. — Оголошуеся речинецъ къ рукополаганю Пресвитерѣвъ.

Для рукополаганія въ пресвитеры опредѣляеся речинецъ на день 4. Студня и ст. с. р., въ котрѣмъ то дни рано желающѣ тую св. Тайну приняти въ Митроп. Ординаріатѣ лично явитись мають.

Въ цѣли узмыканія принятія до дому пресвитеріальнаго обовязаніи кандидаты стану духовного внести въ неприступнѣмъ речинци до 30. Листопада н. ст. с. р. включно посредствомъ дотычного Уряду деканальнаго свои поданія и тѣмъ слѣдующими свѣдоцтвами заосмотрити:

1) Свѣдоцтвомъ нравственности и поведенія выставленнымъ черезъ взглядый Урядъ деканальный въ запечатанѣи ковертѣ.

2) Свѣдоцтвомъ убожества потвержденнымъ черезъ дотычне ц. к. Староство.

3) Оженившійся свѣдоцтвомъ вѣнчаня.

4) Приписомѣрнымъ посвѣдченъмъ ѡтъ ц. к. Староства, що проситель або не належитъ до стану войскового, або що ему прислугуе уваглядненъ §. 25. закона о обшѣи краевѣи оборонѣ.

Примѣчаеся, що лише тѣ кандидаты къ пѣсвяченю приуцненѣи будутъ, котрѣ при попереднѣмъ испытѣ къ тому успособленныи окажутся

Ѡтъ Митрополитальнаго Ординаріята.

Львѣвъ, дня 8. Листопада 1894.

Ч. 70.

Обвѣщенія конкурсовѣи.

Митрополитальна Консистерія розписуе на конкурсъ слѣдующѣи парохіи:

а) пѣдѣ д. 5. Жовтня 1894 съ речинцемъ до дня 5. Студня 1894:

Ч. 996 орд. — Тарнопѣль мѣсто съ прилученою Загробеля, деканата Тарнопѣльского, наданя Рады мѣйской въ Тарнополи;

б) пѣдѣ д. 11. Жовтня 1894 съ речинцемъ до д. 6. Студня 1894:

Ч. 9294. Яхторѣвъ съ прилученою Уневѣ, деканата Уневского, наданя Преосвящ. Митроп. Ординаріята;

Ч. 9295. Суходѣль съ прилученою Гута суходѣльска, деканата Бобрецкого, наданя приватного;

Ч. 9296. Ясенѣвцѣ съ прилученою Залѣсье, деканата Золочѣвского, наданя Конвенту сестеръ Провидѣнія во Львовѣ;

в) пѣдѣ д. 18. Жовтня 1894 съ речинцемъ до дня 13. Студня 1894:

Ч. 9703. Пацькѣвъ съ прилученою Новоселица, деканата Перегиньского, наданя Преосвящ. Митроп. Ординаріята.

Ѡтъ Митрополитальнаго Консистеріи.

Ч. 8884. — Выказъ всѣхъ жертвъ вплынувшихъ отъ 1. Мая до конца Серпня 1894 до канцелярии Митроп. Консистеріи :

а) на потребности Святѣйшаго Отца :

Дня 7/5	ВЧ. Урядъ парох. въ Сѣховѣ	1 зр.	— кр.
" 9/5	" " " Архикафедральный	1 "	72 "
" 22/5	" " " въ Боршовѣ	—	46 "
" 12/6	" " " въ Сушнѣ	1 "	16 "
" 5/7	" " " въ Домажирѣ	1 "	— "
" "	Ч. Брацтво церк. въ Лозинѣ	1 "	— "
" "	" " " въ Галичановѣ	1 "	— "
" 26/7	ВЧ. Урядъ парох. въ Кореличахъ	2 "	10 "
" 27/7	" О. Іоаннъ Любѣнецкій зъ Розвадова	—	50 "
" 3/8	" Архикафедр. Урядъ парох.	1 "	08 "
	отсотки	1 "	29 "
	Разомъ	12 зр.	31 кр.
	а съ попередними	75 зр.	31 кр.
	Загальна квота	87 зр.	62 кр.

котору отослано до Преосв. Нунціатуры въ Вѣдн.

б) на св. гробъ въ Палестинѣ :

Дня 3/5	ВЧ. Урядъ парох. въ Наваріи	1 зр.	— кр.
" "	" " " въ Пѣдгородю	4 "	17 "
" "	" " " " " Скорыхахъ	1 "	17 "
" "	" " " " " Фразѣ	—	91 "
" 4/5	" " " " " Хмелискахъ	1 "	05 "
" 7/5	" " " " " Тростянци	1 "	50 "
" "	" " " " " Завидовичахъ	3 "	63 "
" "	" " " " " Невичахъ	3 "	— "
" "	" " " " " Долгбѣмъ	1 "	60 "
" "	" " " " " Кривбѣмъ	1 "	20 "
" "	" " " " " Гаяхъ	1 "	— "
" "	" " " " " Сѣховѣ	1 "	— "
" "	" " " " " Чолганахъ	2 "	72 "
" 10/5	" " " " " Вишенцѣ вел.	2 "	45 "
" "	" " " " " Кабарвцяхъ	—	50 "
" 11/5	" " " " " Струтинѣ выжн.	1 "	90 "
" "	" " " " " Познанцѣ гнил.	1 "	20 "
" 12/5	" " " " " Шляхтинцахъ	1 "	20 "
" "	" " " " " Пѣйлѣ	3 "	90 "
" 17/5	" " " " " Рокитнѣ	1 "	19 "
" 18/5	" " " " " Сугровѣ	3 "	— "
" 21/5	" " " " " Лопушанахъ	—	50 "
" 22/5	" " " " " Боршовѣ	—	47 "
" "	" " " " " Стрѣлкахъ	—	80 "
" "	" " " " " Витвицѣ	1 "	65 "
" "	" " " " " Вертелцѣ	1 "	35 "
" "	" " " " " Бруховичахъ	1 "	— "
" 29/5	" " " " " Зашковѣ	1 "	22 "
" 30/5	" " " " " Люговискахъ	2 "	— "

" 12/6	" " " " Сушнѣ	1 "	45 "
" 16/6	" " " " Долинѣ	2 "	50 "
	Разомъ	52 зр.	06 кр.
	а съ попередними	188 "	38 "
	Загальна квота	240 зр.	44 кр.

котору то квоту вразѣ съ отсотками уже отослано.

Дня 2/7	ВЧ. Скольскій Урядъ декан.	1 зр.	31 кр.
" 5/7	" Урядъ парох. въ Повѣтнѣ	1 "	— "
" "	Ч. Брацтво церк. въ Лозинѣ	2 "	— "
" "	" " " " " въ Галичановѣ	1 "	— "
" "	ВЧ. Урядъ парох. въ Мальницяхъ	1 "	— "
" 9/7	" " " " " въ Млынискахъ	1 "	75 "
" 26/7	" " " " " въ Кореличахъ	3 "	40 "
" "	" О. Іоаннъ Любѣнецкій зъ Розвадова	—	50 "
	Разомъ	11 зр.	96 кр.

в) на мисіи въ Азіи и Африцѣ :

Дня 7/5	ВЧ. Урядъ парох. въ Сѣховѣ	1 зр.	— кр.
" 22/5	" " " " " въ Боршовѣ	—	46 "
	Разомъ	1 зр.	46 кр.
	а съ попередними	7 "	34 "
	загальна квота	8 зр.	80 кр.

котору уже отослано до Преосв. Нунціатуры въ Вѣдн.

г) на знесеніе неволи въ Африцѣ.

Дня 7/5	ВЧ. Урядъ парох. въ Сѣховѣ	2 зр.	— кр.
" 10/5	" " " " " Курникахъ	1 "	20 "
" 22/5	" " " " " Боршовѣ	—	46 "
" 11/6	" " " " " Пониквѣ вел.	1 "	— "
" "	" " " " " Гааяхъ старобр.	1 "	58 "
" 12/6	" " " " " Сушнѣ	1 "	20 "
" 13/6	" " " " " Долинѣ	2 "	50 "
" 5/7	" " " " " Домажирѣ	1 "	50 "
" 26/7	" О. Іоаннъ Любѣнецкій зъ Розвадова	—	50 "
	Разомъ	11 зр.	94 кр.
	а съ попередними	80 "	80 "
	Загальна квота	92 зр.	74 кр.

котору то квоту по потрученю 3 зр. 40 кр. яко зворотѣ до другихъ складокъ и дочисленю отсотковъ выслано до Преосвѣщ. Нунціатуры въ Вѣдн.

Дня 16/8 ВЧ. Урядъ парох. въ Побужанахъ 3 зр. 25 кр.

д) на Товариство св. Ап. Павла :

Дня 11/6	ВЧ. О. Михайлъ Кордуба зъ Сушна	1 зр.	— кр.
" 2/7	ВПр. О. Прелатъ Іос. Кобыляньскій	10 "	— "
" 5/7	ВЧ. О. Модестъ Держко зъ Галичанова	1 "	— "
" "	" Михайлъ Яцишинъ зъ Вороцова	1 "	— "
" "	" Антоній Целевичъ зъ Лозины	1 "	— "
" "	" Емвдіянъ Пясецкій зъ Вишенки вел.	1 "	— "
" "	" Михайлъ Шведзницкій зъ Мшаны	1 "	— "

е) на двоччѣ воспиталищѣ:

Дня 2/7 ВПр. О. Прелатъ Іос. Кобыляньскій 10 зр. — кр.

ж) на Товариство Червоного Креста:

Дня 4/6 ВЧ. О. Онуфрій Крыницкій зъ Голыня 1 зр. — кр.
 „ 5/6 „ Скольскій Урядъ декан. 9 „ — „
 которій вразѣ съ попередними жертвами уже бгослано.
 Дня 22/8 ВПр. О. Василевскій зъ Львова 2 зр. — кр.
 „ „ ВЧ. О. Билинkevичъ зъ Знесеня 1 „ — „
 „ „ „ Фолвъ зъ Скнилова 1 „ — „
 „ 22/8 „ „ Зубрицкій зъ Лъсеничъ 1 „ — „
 „ „ „ Ярымовичъ зъ Львова 1 „ — „
 „ „ „ Гбрънякъ зъ Винникъ 1 „ — „
 „ „ „ Урядъ парох. въ Фразѣ 1 „ — „

з) на фондъ неопитѣвъ:

Дня 7/5 ВЧ. Урядъ парох. въ Сѣховѣ 1 зр. — кр.
 „ 22/5 „ „ „ Боршовѣ — „ 46 „
 „ 12/6 „ „ „ Сушиѣ 1 „ 39 „
 „ 26/7 „ О. Іоаннъ Любѣнецкій зъ Розвадова — „ 50 „

і) на дѣль Служебницъ пресв. Дѣвы Маріи въ Жужели:

Дня 2/7 ВПр. Прелатъ Кобыляньскій 10 зр. — кр.
 которій вразѣ съ попередними жертвами уже выслано.
 Дня 26/7 ВЧ. О. Іоаннъ Любѣнецкій зъ Розвадова — зр. 50 кр.
 „ „ „ „ Константинъ Строчкій — „ 50 „

и) на фондъ будовы церквей (Товариство св. Петра):

Дня 10/6 ВЧ. О. Обрѣзковъ зъ Мальчиць 2 зр. — кр.
 „ 2/7 ВПр. О. Прелатъ Кобыляньскій 10 „ — „
 „ 26/7 ВЧ. О. Батогъ зъ Дроговижа 2 „ — „

к) на погорѣльцевъ Нового Солча:

Дня 11/7 ВЧ. Урядъ парох. Успенія П. Д. во Львовѣ 10 зр. 50 кр.

л) на церковь въ Патрасѣ коло затоки Лъепантской:

Дня 12/8 ВЧ. Урядъ парох. въ Завидовичахъ 1 зр. 60 кр

Отъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 8. Листопада 1894.

Сильвестеръ
Митрополитъ.

Вкладомъ Митр. Ординаріята. Изъ типографіи Ставропигійской подѣ управ. И. Пухира.

Львѣвско-Архіепархіяльнй

ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1894.

Выдано дня 30. Листопада.

Ч. XI.

Ч. 71.

Ч. 972/орд — Енциклика „О науцѣ св. Писма“.

Святѣйшій Отецъ Нашъ Левъ XIII, Папа Римскій, выдалъ подѣ днемъ 18. Листопада 1893 р. до всѣхъ Патріарховъ, Примасовъ, Архіепископовъ и Епископовъ католического свѣта слѣдуючу Енциклику „О науцѣ святого Писма“:

VENERABILIBVS FRATRIBVS PATRIARCHIS
PRIMATIVS ARCHIEPISCOPI ET EPISCOPI
VNIVERSI CATHOLICI ORBIS GRATIAM ET
COMMVNIONEM CVM APOSTOLICA SEDE
HABENTIBVS

LEO PP. XIII.

VENERABILES FRATRES

SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIO-
NEM

Providentissimus Deus, qui humanum
genus, admirabili caritatis consilio, ad

ВСѢМЪ ПОЧТЕННЫМЪ БРАТЪЯМЪ, ПАТРИ-
АРХАМЪ, ПРИМАСАМЪ, АРХІЕПИСКОПАМЪ
И ЕПИСКОПАМЪ КАТОЛИЧЕСКОГО СВѢТА
ЛАСКУ И ВЪЯЗЪ СЪ АПОСТОЛЬСКИМЪ ПРЕ-
СТОЛОМЪ МАЮЩИМЪ

ЛЕВЪ XIII. XIII.

ПОЧТЕННІИ БРАТЯ

ПОЗДОРОВЛЕНЬЕ И АПОСТОЛЬСКОЕ БЛАГО-
СЛОВЕНІЕ

Въ провидѣнію своемъ Всевышній,
котрый рѣкъ человѣческой чуднымъ совѣ-

consortium naturae divinae principio evexit, dein a communi labe exitioque eductum, in pristinam dignitatem restituit, hoc eidem propterea contulit singulare praesidium, ut arcana divinitatis, sapientiae, misericordiae suae supernaturali via patefaceret. Licet enim in divina revelatione res quoque comprehendantur quae humanae rationi inaccessae non sunt, ideo hominibus revelatae, ut ab omnibus expedite, firma certitudine et nullo admixto errore cognosci possint, non hac tamen de causa revelatio absolute necessaria dicenda est, sed quia Deus ex infinita bonitate sua ordinavit hominem ad finem supernaturalem.¹⁾ Quae supernaturalis revelatio, secundum universalis Ecclesiae fidem, continetur tum in sine scripto traditionibus, tum etiam in libris scriptis, qui appellantur sacri et canonici, eo quod Spiritu Sancto inspirante conscripti, Deum habent auctorem, atque ut tales ipsi Ecclesiae traditi sunt.²⁾ Hoc sane de utriusque Testamenti libris perpetuo tenuit palamque professa est Ecclesia: eaque cognita sunt gravissima veterum documenta, quibus enuntiat, Deum, prius per prophetas, deinde per seipsum, postea per apostolos locutum, etiam Scripturam condidisse, quae canonica nominatur³⁾, eandemque esse oracula et eloquia divina⁴⁾, litteras esse, humano generi longe a patria peregrinanti a Patre caelesti datas et per auctores sacros transmissas.⁵⁾ Iam, tanta quum sit praestantia et dignitas Scripturarum, ut Deo ipso auctore confectae, altissima eiusdem mysteria, consilia, opera complectantur, illud consequitur, eam quoque partem sacrae theo-

¹⁾ Conc. Vat. sess. III, cap II, de revel.

²⁾ Ibid.

³⁾ S. Aug. de civ. Dei XI, 3.

⁴⁾ S. Clem. Rom. I ad Cor. 45; S. Polycarp. ae Phil. 7; S. Iren. c. haer. II, 28, 2.

⁵⁾ S. Chrys. in Gen. hom. 2, 2; S. Aug. in Ps. XXX, serm. 2, 1; S. Greg. M. ad Theod. ep. IV, 31.

томъ своен любви на початку до участи божественной природы поднявъ, потѣмъ отъ загалнаго збисутя и погибели освободивъ и до давной гдности привернуть, удѣливъ тому же особливше отъзначенье черезъ то, що ему таемницѣ своего Божества, мудрости и милосердія въ надприродный способъ объявивъ. Хотяя однакъ въ Божѣмъ объявленю мѣстятя такожь такі правды, котрі для розуму людского не суть неприступными длятого людямъ объявлені, чтобы ест моглъ ихъ познати легко, съ стамовою левностію и безъ притѣшки жаднаго блуда, не зъ тои однакъ причины маея обявленье называти абсолютно потребнымъ, але длятого, понеже Г. Богъ въ своей безконечной добротѣ призначивъ человекѣ до цѣли надприродной¹⁾. Тое надприродне обявленье находится послѣ стѣры вселенской Церкви такъ въ написаныхъ преданіяхъ якъ такожь въ писаныхъ книгахъ, котрі называются святыми и канонными, понеже они *сложновѣиємъ Святого Духа написані, Бога мають за творца и яко такі передані збстали тойже Церквѣ*²⁾. Се Церковь дѣйствио взглядомъ книгъ обохъ завѣтовъ всегда держала и явно вызвала: а зными суть тѣи найважнѣйші свѣдоцтва старинности, въ котрыхъ высказуея, що Богъ, котрый перше черезъ Пророкѣвъ, пѣзнѣише самъ, наконецъ черезъ Апостолѣвъ говорить, есть такожь творцемъ книгъ, котрі канонными зовутся³⁾ и що тѣи же книги суть выреченями и словами Божиими⁴⁾ суть писемомъ отъ небеснаго Отца даннымъ до рода людского далеко отъ отчины подорожуючого черезъ святыхъ

¹⁾ Соб. Ват. сес. III, гл. II, о объявленю.

²⁾ Тамже.

³⁾ Св. Август. а дер. Б. XI, 3.

⁴⁾ Св. Клим. Рим. I до Кор. 45. св. Полик. до Фил. 7; Св. Ирин. пр. ep. II, 28, 1.

logiae, quae in eisdem divinis Libris tuendis interpretandisque versatur, excellentiae et utilitatis esse quam maximae. — Nos igitur, quemadmodum alia quaedam disciplinarum genera, quippe quae ad incrementa divinae gloriae humanaeque salutis valere plurimum posse viderentur, crebris epistolis et cohortationibus provehenda, non sine fructu, Deo adiutore, curavimus, ita nobilissimum hoc sacrarum Litterarum studium excitare et commendare, atque etiam ad temporum necessitates congruentius dirigere iamdiu apud Nos cogitamus. Movemur nempe ac prope impellimur sollicitudine Apostolici muneris, non modo ut hunc praeclarum catholicae revelationis fontem tutius atque uberius ad utilitatem dominici gregis patere velimus, verum etiam ut eundem ne patiamur ulla in parte violari, ab iis qui in Scripturam sanctam, sive impio ausu invehantur aperte, sive nova quaedam fallaciter imprudenterve moluntur. — Non sumus equidem nescii, Venerabiles Fratres, haud paucos esse e catholicis, viros ingenio doctrinaeque abundantes, qui ferantur alacres ad divinorum Librorum vel defensionem agenda vel cognitionem et intelligentiam paranda ampliorum. At vero, qui eorum operam atque fructus merito collaudamus, facere tamen non possumus quin ceteros etiam, quorum solertia et doctrina et pietas optime hac in re pollicentur, ad eandem sancti propositi laudem vehementer hortemur. Optatum nimirum et cupimus, ut plures patrocini divinarum Litterarum rite suscipiant teneantque constanter; utque illi potissime, quos divina gratia in sacrum ordinem vocavit, maiorem in dies diligentiam industriamque iisdem legendis, meditandis, explanandis, quod acquirissimum est, impendant.

же писателѣвъ переданымъ¹⁾. Понеже затѣмъ такъ великимъ есть значенье и достоинство Письма святого, що оно самого Бога за творца маюче, найблѣйшій Его таинства, совѣты и дѣла въ собѣ мѣститъ, то слѣдуе, що тая такожь часть святаго богословія, котра обороновъ и толкованьемъ тыхъ Божихъ книгъ займае ся, есть якъ найблѣйшій ваги и весьма пожиточною. — Такъ отже, якъ Мы за помощію Бога не безъ успѣху старали ся численными письмами и надѣмненными певнымъ иннымъ родамъ наукъ спосишествовати, яко такимъ, котрі до възблѣшена Божою хвалы и для спасенія людей дуже много здавалися причиняти, такъ отъ давна замышляемъ тую такъ взнеслу науку Письма святаго побудити и поручити, и такожь до потребъ часу бповѣднѣише застосовати. Мы отже зъ взгляду на Нашъ Апостольскій урядъ есьмо споводованными и майже змушеними не тѣлько для того, чтобысьмо хотѣли, абы тое неоцѣнене жерело католичкого обявленья въ певнѣйшій способъ и користнѣише для пожитку стада Господнього ужате збстало, але такожь, чтобысьмо не дозволили, абы оно въ чѣмъ нарушенымъ було черезъ тыхъ, котрі вже то еъ безбожною аухвалостею противъ святаго Письма отверто выступаютъ, вже то блудно и нерозсудно до новостей стремлять. — Мы знаемо вправдѣ добре Почтеннй Братя, що не мало есть католикѣвъ, обдареныхъ талантомъ и възбогаченыхъ науками, котрі ревно стараются чи то станути въ оборонѣ Божихъ книгъ, чи то причинитися до лучшого ихъ знаня и зрозумѣня. Но коли Мы ихъ працю и овочи ихъ працѣ слушно похваляемъ,

¹⁾ Св. Хриз. госп. зъ кн. Быт. 2, 2; Св. Август. до Псал. XXX. бес. 2, 1; Св. Григор. В. до Теод. лжт. IV, 31.

Нос enimvero studium cur tantopere commendandum videatur, praeter ipsius praestantiam atque obsequium verbo Dei debitum, praecipua causa inest in multiplici utilitatum genere, quas inde novimus manaturas, sponsore certissimo Spiritu Sancto: *Omnis Scriptura divinitus inspirata, utilis est ad docendum, ad arguendum, ad corripiendum, ad erudiendum in iustitia, ut perfectus sit homo Dei, ad omne opus bonum instructus.*¹⁾ Tali sane consilio Scripturas a Deo esse datas hominibus, exempla ostendunt Christi Domini et Apostolorum. Ipse enim qui „miraculis conciliavit auctoritatem, auctoritate meruit fidem, fide contraxit multitudinem“²⁾, ad sacras Litteras, in divinae suae legationis munere, appellare consuevit: nam per occasionem ex ipsis etiam sese a Deo missum Deumque declarat; ex ipsis argumenta petit ad discipulos erudiendos, ad doctrinam confirmandam suam; earundem testimonia et a calumniis vindicat obtreptantium, et Sadduceis ac Pharisaeis ad coarguendum opponit, in ipsumque Satanam, impudentius sollicitantem, retorquet; easdemque sub ipsum vitae exitum usurpavit, explanavitque discipulis redivivus, usque dum ad Patris gloriam

¹⁾ II. Tim. III, 16-17.

²⁾ S. Aug. de util. cred. XIV, 32.

не можемо повздержатись бтъ того, щобысьмо, такожь прочихъ, котрыхъ пильность и ученбсть и побожность въ тѣмъ взглядѣ дуже много обѣцуютъ, до тогожь святого и похвального стремления усиленно не заохотили. Бажаемо бо и хочемо, абы бѣльше мужей принялося належаито за оборону святыхъ книгъ и стало тую вело, и абы предвѣсмъ тѣх, котрѣ зъ Божов ласки до стану духовного поклоняными збѣтали, такъ якъ то наибѣльше годится, докладали що разъ бѣльшон пильности и старанности при ихъ читаню, разважаню и обяснено.

Межи причинами, задля котрыхъ наука та такъ дуже поручена достойна обявляеся, окрѣмъ превосходности ея самой и принадлежной чести слову Божому, найважнѣйша лежать въ рѣжно-родныхъ корняхъ, котрѣ, якъ знаемо зъ бѣтѣ выплывають, пѣсла неомильного свѣдоцтва Святого Духа:

*Всяко писаніе богодухновенно и полезно есть ко ученію, ко обличенію, ко исправленію, ко наказанію, еже во правдѣ: да совершено будетъ Божій человекъ, на всякое дѣло благое уготовано.*¹⁾

Що Письмо св. въ тѣй цѣли бтъ Бога людемъ дане збѣтало, веказуютъ примѣры Христа Господа и Апостолѣвъ. Той бо самъ, котрый „чудесами узыскавъ повагу, повагою заслуживъ вѣру, вѣрою совокупивъ многихъ“²⁾, выповняючи свое Божеее п.ольство, звыкъ бувъ покликуватися на святе Письмо, понеже при случайностяхъ и нимъ потверждае свое Божеее посольство и свое Божество; зъ него бере доказы до поучена ученикѣвъ, до потвердження своєї науки; боронять его свѣдоцъ и противъ крутарствъ ворогѣвъ и его употребляе щобы обличити Садукеѣвъ и Фарисеѣвъ, ужи-

¹⁾ II. Tim. III, 16-17.

²⁾ Св. Август. о коринт. вѣр. XIV, 32.

ascendit. — Eius autem voce praeceptisque Apostoli conformati, tametsi dabat ipse signa et prodigia fieri per manus eorum¹⁾, magnam tamen efficacitatem ex divinis traxerunt Libris, ut christianam sapientiam late gentibus persuaderent, ut Iudaeorum pervicaciam frangerent, ut haereses comprimerent erumpentes. Id apertum ex ipsorum concionibus, in primis Beati Petri, quas, in argumentum firmissimum praescriptionis novae, dietis veteris Testamenti fere contexuerunt; idque ipsum patet ex Matthaei et Ioannis Evangelii atque ex Catholicis, quae vocantur, epistolis; luculentissime vero ex eius testimonio qui „ad pedes Gamalielis Legem Moysi et Prophetas se didicisse gloriatur, ut armatus spiritibus telis postea diceret confidenter: *Arma militiae nostrae non carnalia sunt, sed potentia Deo*“²⁾. — Per exempla igitur Christi Domini et Apostolorum omnes intelligant, tirones praesertim militiae sacrae, quanti faciendae sint divinae Litterae, et quo ipsi studio qua religione ad idem veluti armamentarium accedere debeant. Nam catholicae veritatis doctrinam qui habeant apud doctos vel indoctos tractandam, nulla uspiam de Deo, summo et perfectissimo bono, deque operibus gloriam caritatemque ipsius prodentibus, suppetet eis vel cumulator copia vel amplior praedicatione. De Servatore autem humani generis nihil uberius expressiusve quam ea, quae in universo habentur Bibliorum contextu; recteque affirmavit Hieronymus, „ignorationem Scripturarum esse ignorationem Christi“³⁾: ab illis nimirum extat, veluti viva et spirans, imago eius, ex qua levatio malorum, cohortatio virtutum, amoris divini invitatio mirifice prorsus diffunditur. Ad Ecclesiam vero

¹⁾ Act. XIV, 3.

²⁾ S. Hier. de studio Script. ad Paulin ep. LIII, 3.

³⁾ In. Is. Prol.

вае его такожь противъ безвѣстидно кусячого дѣвала; послуговаеся нимъ при самѣмъ концѣ житя, а по воскресенію выкладавъ его ученикамъ, ажъ доки не вѣйшовъ до славы Отца. — Его же словомъ и приказами обученій Апостолы, хотяи бнъ самъ имъ дававъ: *знаменія и чудеса быти руками ихъ*¹⁾, много однакъ користали зъ св. книгъ, щобы христїаньску мудрѣсть розширять межи народами, щобы уиѣръ жидѣвъ переломати, щобы повстающї ереси згнестї. То показуеся ясно зъ ихъ проповѣдей а особливо св. Петра, котрѣ они укладали майже совѣмъ зъ выречень старого завѣта, яко найсильнѣйшого доказа для нового права; то само показуеся зъ Евангелїй Матея и Иоанна и зъ такъ званныхъ Соборныхъ посланїй; а найвыразнѣйше зъ свѣдоцтва того, котрый хвалитя, що „у нѣгъ Гамалиїла учився закона Мойсеевого и Пророкѣвъ, щобы вооруженїи духовными стрѣлами пѣвнѣйше безпечно мѣгъ высказати: *Оружїя нашѣго воинства не суть тѣлесны, але сильнї съ Богомъ*“²⁾. Нехай затѣмъ вѣр, а особливо кандыдаты стану духовного зъ примѣрѣвъ Христа Господа и Апостолѣвъ арозумѣють, якъ дуже треба цѣнитя святе Письмо и съ якимъ они зампованьемъ, съ якимъ почитаньемъ мають приступати до того якобы складу святого оружїя. Бо они маючи голосати науку католицкой правды передъ учеными и неучеными, вѣгдѣ нидѣ не знайдуть богатшого матерїяду або обширнѣйшой науки о Бозѣ найвысѣмѣмъ и найдоскональшѣмъ добрѣ и о дѣлахъ славу и любовь его оказующихъ. Щоже бѣносится до Спасителя рода людского, то нема нѣчого, щобы було богатшымъ въ содерженїе и выразнѣйшымъ, якъ

¹⁾ Дѣя. XIV, 3.

²⁾ Св. Иерон. о науцѣ Письма до Павлин. лист. LIII, 3.

sbyteri Scripturarum lectione conditus sit¹⁾», convenitque sententia S. Gregorii Magni, quo nemo sapientius pastorem Ecclesiae descripsit munera: „Necesse est, inquit, ut qui ad officium praedicationis excubant, a sacrae lectionis studio non recedant²⁾». — Hic tamen libet Augustinum admonentem inducere, „Verbi Dei inanem esse forinsecus praedicatorum, qui non sit intus auditor³⁾», eumque ipsum Gregorium sacris concionatoribus praecipientem, „ut in divinis sermonibus, priusquam alii eos proferant, semetipsos requirant, ne insequentes aliorum facta se deserant⁴⁾». Sed hoc iam, ab exemplo et documento Christi, qui *coepit facere et docere*, vix apostolica late praemonuerat, non unum allocuta Timotheum, sed omnem clericorum ordinem, eo mandato: *Attende tibi et doctrinae, instans in illis; hoc enim faciens, et teipsum salvum facies, et eos qui te audiunt⁵⁾*. Salutis profecto perfectionisque et propriae et alienae eximia in sacris Litteris praesto sunt adiumenta, copiosius in Psalmis celebrata; iis tamen, qui ad divina eloquia, non solum mentem afferant docilem atque attentam, sed integrae quoque pieque habitum voluntatis. Neque enim eorum ratio librorum similis atque communium putanda est; sed, quoniam sunt ab ipso Spiritu Sancto dictati, resque gravissimas continent multisque partibus reconditas et difficiliores, ad illas propterea intelligendas exponendasque semper eiusdem Spiritus „indigemus adventu⁶⁾», hoc est lumine et gratia eius: quae sane, ut divini Psalterii frequenter instat

¹⁾ Hier. *de vit. cleric.* ad Nepot.

²⁾ S. Greg. M., *Regul. past.* II, 11 (al. 22), *Moral.* XVIII, 26 (al. 14).

³⁾ S. Aug. *serm.* 179, 1.

⁴⁾ Greg. M., *Regul. past.* III, 24 (al. 48).

⁵⁾ I Tim IV, 16.

⁶⁾ S. Hier. *in Mich.* 1. 10.

рукъ твоихъ не откладай; учица самъ, що маешъ учити... бесѣда пресвитера най буде основана на чтенію Письма св.¹⁾; а съ тымъ соглашаеца выреченье св. Григорія Великого, котрый представивъ обязанности пастырей Церкви такъ мудро якъ жадець винный: „Конечнымъ есть, каже бнъ, чтобы ти до котрыхъ належить обовязокъ проповѣданя, бгъ упражняея въ чтенію святѣмъ не бгъступали²⁾». — Тутъ однакоъ выпадае навести усмѣненъ Августина що безъ пожатку збѣтане проповѣдникъ слова Божого на внѣ той, котрый самъ того же внутрь не слушае³⁾, и пересторогу тогоже Григорія для проповѣдникѣвъ, „чтобы въ бесѣдахъ святыхъ, нѣмъ ихъ другимъ голосятъ, самихъ себе непытали, абы картаючи дѣла другихъ, себе не залишили⁴⁾. Але то вже впередъ побѣла взбрѣца и прамѣру Христа, котрый *почаеа дѣлати и учити* выразно слова апостольскыя убѣдишили, промовивши не толко до Тимошея, но и до цѣлаго чина клирикального приказомъ снмъ: *Внимай себѣ и учению, и пребывай въ нихъ; сія бо творя, и самъ спасещи ся, и слушающіи тебе⁵⁾*. Дѣйствию мѣстаетя въ святѣмъ Письмѣ, особливо многы въ Псалмахъ превосходный ередетва помѣчны для спасенія и удоконаленія своего и другихъ, однакожь лише для тыхъ, котры до святыхъ выречень бгъносятся не толко умомъ збѣбнымъ до науки и уважымъ, але такожъ розположенъемъ правон и побожной волѣ. Бо и натура книгъ тыхъ не мае ся уважати подобною звыклымъ книгамъ; але понеже они походятъ бгъ Святого Духа и мѣстаетя въ собѣ найважнѣйшій

¹⁾ Св. Герон. о жит. клир. къ Непот.

²⁾ Св. Гр. В. Ресул. паст. II, 11 (ин. 22) *Мораль.* XVII, 26 (ин. 14).

³⁾ Св. Август. бесѣда 179, 1.

⁴⁾ Св. Григор. Вел. Ресул. паст. III, 24 (ин. 48).

⁵⁾ I Tim. IV, 16.

auctoritas, humili sunt preceione imploranda, sanctimonia vitae custodienda.

Praeclare igitur ex his providentia excellit Ecclesiae, quae, *ne caelestis ille sacrorum Librorum thesaurus, quem Spiritus Sanctus summa liberalitate hominibus tradidit, neglectus iaceret¹⁾*, optimis semper et institutis et legibus cavit. Ipsa enim constituit, non solum magnam eorum partem ab omnibus suis ministris in quotidiano sacrae psalmodiae officio legendam esse et mente pia considerandam, sed eorumdem expositionem et interpretationem in ecclesiis cathedralibus, in monasteriis, in conventibus aliorum regularium, in quibus studia commode vigere possint, per idoneos viros esse tradendam; diebus autem saltem dominicis et festis solemnibus fideles salutaribus Evangelii verbis pasci, re stricte iussit²⁾. Item prudentiae debetur diligentiaeque Ecclesiae cultus ille Scripturae sacrae per aetatem omnem vividus et plurimae ferax utilitatis. — In quo, etiam ad firmanda documenta hortationesque nostras, iuvat commemorare quemadmodum a religionis christianae initiis, quotquot sanctitate vitae rerumque divinarum scientia floruerunt, ii sacris in Litteris multi semper assiduique fuerint. Proximos apostolorum discipulos, in quibus Clementem Romanum, Ignatium Antiochenum, Polycarpum, tum Apologetas, nominatim Iustinum et Irenaeum, videmus epistolis et libris suis. sive ad tutelam sive ad commendationem pertinerent catholicorum dogmatum, e divinis maxime Litteris fidem, robur, gratiam omnem pietatis accessere. Scholis autem catecheticis ac theologicis in multis sedibus episcoporum exortis, Alexandrina et Antiochena celeberrimis, quae in eis habebatur institutio, non alia prope re, nisi lectione, explicatione, defensione divini

¹⁾ Conc. Trid. sess. V. *decret. de reform.* 1.

²⁾ *Ibid.* 1-2.

а въ многыхъ мѣсяцяхъ тайнъ и трудныхъ рѣчи, тожь до арозумѣня и выясненя ихъ всегда „требуемъ пришествія¹⁾ тогоже св. Духа, то есть Его свѣтла и ласки: о що конечно, якъ то божественный Псалмистъ часто наказуе, маемо просити покрѣпною молитвою и заховувати святостію житя. Зъ повыше сказаного показуеца отже ясно благоразуміе Церкви, котра все черезъ наилучшій урядженя и законы старалася чтобы не лежавъ замедланный той небесный скарбъ святыхъ книгъ, удѣленный людемъ черезъ Духа святого съ наибольшою щедростію²⁾. Она бо постановила, чтобы не тѣлько все ей слуги велику часть ихъ при щоденнымъ обовязку святыхъ молитовъ читали и набожно розважали, але такожъ, чтобы збѣбный мужъ ихъ выкладали и объясняли въ церквахъ катедральныхъ, въ монастырахъ и винныхъ законныхъ соборахъ, въ котрыхъ наука легко преподавати дасться; а строго приказала, чтобы вѣрныхъ кормлено спасеными словами Евангелія хоть въ недѣль и урочистъ святыхъ³⁾. Зарѣвно завдячуеца мудрости и старанности Церкви оное всеми часами живе и наибольшій пожитокъ приносяче займованъея Письмомъ святыхъ. Въ той рѣчи, а такожъ для вскрѣпленя Нашихъ выводовъ и убѣдненъ належитъ вспомнути, якъ бгъ початку христіаньскою вѣры затрудняли ся много и безустанно святыхъ письмомъ все тѣмъ, котры бгъзначувалися святостію житя и знанъемъ Божихъ рѣчей. Мы видимо, що безпосередній ученики Апостоловъ, межи ними Климентій Римскій, Игнатій Антиохійскій, Поликарпъ, избѣнѣше Апологеты, имено Юстинъ и Иреней черпали головно зъ Письма святого

¹⁾ Св. Іер. до Мих. 1, 10.

²⁾ Соборъ Трид. засѣд. V, дек. о реформ. 1.

³⁾ Тамже 1-2.

verbi scripti continebatur. Inde plerique prodierunt Patres et scriptores, quorum operosis studiis egregiisque libris consecuta tria circiter saecula ita abundarunt, ut aetas biblicae exegeseos aurea iure ea sit appellata. — Inter orientales principem locum tenet Origenes, celeritate ingenii et laborum constantia admirabilis, cuius ex plurimis scriptis et immenso Hexaplorum opere deinceps fere omnes hauserunt. Adnumerandi plures, qui huius disciplinae fines amplificaverunt: ita, inter excellentiores tulit Alexandria Clementem, Cyrillum; Palaestina Eusebium, Cyrillum alterum; Cappadocia Basilium Magnum, utrumque Gregorium, Nazianzenum et Nyssenum; Antiochia Ioannem illum Chrysostomum, in quo huius peritia doctrinae cum summa eloquentia certavit. Neque id praeclare minus apud occidentales. In multis qui se admodum probavere, clara Tertulliani et Cypriani nomina, Hilarii et Ambrosii, Leonis et Gregorii Magnorum; clarissima Augustini et Hieronymi: quorum alter mire acutus extitit in perspicenda divini verbi sententia, uberrimusque in ea deducenda ad auxilia catholicae veritatis, alter a singulari Bibliorum scientia magnisque ad eorum usum laboribus, nomine Doctoris maximi praeconio Ecclesiae est honestatus. — Ex eo tempore ad undecimum usque saeculum, quamquam huiusmodi contentio studiorum non pari atque antea ardore ac fructu viguit, viguit tamen, opera praesertim hominum sacri ordinis. Curaverunt enim, aut quae veteres in hac re fructuosiora reliquissent deligere, eaque apte digesta de suisque aucta pervulgare, ut ab Isidoro Hispalensi, Beda, Alcuino factum est in primis; aut sacros codices illustrare glossis, ut Valafridus Strabo et Anselmus Laudunensis, aut eorumdem integritati novis curis consulere, ut Petrus Damianus et Lanfrancus fecerunt. — Saeculo autem duodecimo allegoricam Scripturae enarrati

вѣру, силу и весь даръ побожности до своихъ листовъ и книгъ, чи тѣ относятся до обороны, чи до препорученія католическихъ догматовъ. Наколи але въ многихъ епископскихъ столицахъ поветали школы катехитичны и богословскія, межъ ними найславнѣйшій въ Александріи и Антиохіи, наука въ нихъ преподавана полагала майже выключю въ читаню, объясненію и оборонѣ написаного слова Божого. Зъ шкѣлъ тыхъ вышло дуже много Отцѣвъ и писателѣвъ церковныхъ, котрыхъ працювитъ наслѣдованя и неощѣненіи писема появлялися черезъ майже три слѣдуючій вѣки въ такѣмъ множествѣ, що часть той справедливо можъ назвати золотымъ вѣкомъ библіиной ексегетики. Межъ мужами веходу перше мѣсце належится Оригенови, котрого быстроуміе и вытривалѣсть въ працю подивляти треба а зъ котрого весьма численныхъ писемъ и великаньского дѣла Гексапла потѣмъ майже вѣ черпали. До числѣти належать многихъ, котріи границѣ той умѣтности розширили: такъ межъ знаменитѣйшими Александрія выдала Климентія и Кирила; Палестина Вазевія и другого Кирилла; Кападокія Василія Великого и обохъ Григоріевъ, Назіанзеньского и Ниссейского; Антиохія Іоанна оного Златоустого, котрого знанье сего науки ишло въ заводы зъ наибольшою вымовою. Не менше ѳтзначался въ тѣмъ и мужѣ зъ западу. Межъ многими знаменитѣйшими славій суть имена Тертуліана и Кипріяна, Иларія и Амвросія, Льва Великого и Григорія Великого; найславнѣйшій Августина и Іеронима: зъ котрыхъ первый оказавъ надзвычайне быстроуміе въ понятію змысла слова Божого и умѣвъ тоежь до обороны католицкой правды застосовати, послѣдній послѣ ореченя Церкви почтеный збѣтавъ именовъ наибольшого Учителя Церкви для особлившого зна-

nem bona cum laude plerique tractarunt: in eo genere S. Bernardus ceteris facile antecessit, cuius etiam sermones nihil prope nisi divinas Litteras sapiunt. — Sed nova et laetiora incrementa ex disciplina accessere *Scholasticorum*. Qui, etsi in germanam versionis latinae lectionem studuerunt inquirere, confectaque ab ipsis *Correctoria biblica* id plane testantur, plus tamen studii industriaeque in interpretatione et explanatione collocaverunt. Compositae enim dilucidaeque, nihil ut melius antea, sacrorum verborum sensus varii distincti; cuiusque pondus in re theologica perpensum; definitae librorum partes, argumenta partium; investigata scriptorum proposita; explicata sententiarum inter ipsas necessitudo et connexio: quibus ex rebus nemo unus non videt quantum sit luminis obscurioribus locis admotum. Ipsorum praeterea de Scripturis lectam doctrinae copiam admodum produnt, tum de theologia libri, tum in easdem commentaria; quo etiam nomine Thomas Aquinas inter eos habuit palmam. — Postquam vero Clemens V decessor Noster Athenaeum in Urbe et celeberrimas quasque studiorum Universitates litterarum orientalium magisteriis auxit, exquisitius homines nostri in nativo Bibliorum codice et in exemplari latino elaborare coeperunt. Revecta deinde ad nos eruditione Graecorum, multoque magis arte nova libraria feliciter inventa, cultus Scripturae sanctae latissime accrevit. Mirandum est enim quam brevi aetatis spatio multiplicata praelo sacra exemplaria, cultus Scripturae sanctae latissime accrevit. Mirandum est enim quam brevi aetatis spatio multiplicata praelo sacra exemplaria, cultus Scripturae sanctae latissime accrevit. Mirandum est enim quam brevi aetatis spatio multiplicata praelo sacra exemplaria, cultus Scripturae sanctae latissime accrevit. Mirandum est enim quam brevi aetatis spatio multiplicata praelo sacra exemplaria, cultus Scripturae sanctae latissime accrevit. — Neque praetereundum est, quantus doctorum virorum numerus, maxime ex religiosiis familiis, a Viennensi Concilio ad Tridentinum, in rei biblicae bonum proreperit: qui et novis usi subsidiis et va-

нія библіи и великихъ къ ей употребленю подвигатьхъ праць. — Хотяи ѳтъ того часу ажъ до 11ого столѣтія не старанося о тѣи науки съ такимъ запаломъ и пожиткомъ, якъ впередъ, то все такой плекали ихъ мужѣ, особливо стану духовного. Старался они о тѣижь або въ той способѣ, що выбирали то, що найпожиточнѣйшого въ тѣмъ взглядѣ ихъ попередники оставили, и тое ѳповѣдно удложивши и ѳтъ себе побѣльшивши выдалави, якъ то здѣлали особливо Исидоръ Испанскій, Беда и Алькуинъ; або въ той способѣ, що святіи книги объясняли глоссами, якъ то дѣлавъ Валяфрідъ Страбо и Ансельмъ Ляонскій, або въ той способѣ, чтобы новыми трудами заховати ихъ ненарушимѣсть, якъ то дѣлавъ Петръ Даміанъ и Ланфранкъ. Въ 12-омъ вѣдѣ працьвало дуже много похвално надъ алегоричнымъ выкладомъ Писма св.: межъ ними ѳтзначився наибольше св. Бернардъ, котрого такожь и бесѣды суть майже лише ѳтгомономъ Божихъ книгъ. Але новый и потѣшающій поступъ почався въ тѣмъ напрямѣ ѳтъ *схоластикѣвъ*. Хотяи они старался выслѣдити властивый текстъ латиньского толкованя библіи, якъ то ясно посвѣдчають уложений ними *Correctoria biblica*, ббльше однакъ доложили пыльности и старая на выкладъ и объясненье. Теперь бо лучше вѣжь давнѣйше ѳтрѣжено въ належитый способъ и ясно рѣжный смыслъ слѣвъ св. Писма; увзгляднено богословске значенье кожного зъ нихъ; блише означено части книгъ и содержанье тыхъ частей; слѣждено намѣреня писателѣвъ; объяснено взаимне ѳтношенье и звязъ выреченъ межъ собою: зъ чого кождый видить, якъ много черезъ тое темній мѣсця выясненными збѣтали. Крѣмъ того выказують явно ихъ богословскій дѣла и комментарий библіиной, якъ много они мали збранныхъ засобѣвъ науки Писма св.;

riae eruditionis ingenique sui segetem conferentes, non modo auxerunt congestas maiorum opes, sed quasi munierunt viam ad praestantiam subsequenti saeculi, quod ab eodem Tridentino effluxit, quum nobilissima Patrum aetas propemodum rediisse visa est. Nec enim quisquam ignorat, Nobisque est memoratu incundum, decessores Nostros, a Pio IV ad Clementem VIII, auctores fuisse ut insignes illae editiones adornarentur versionum veterum, Vulgatae et Alexandrinae; quae deinde, Sixti V eiusdemque Clementis iussu et auctoritate, emissae, in communi usu versantur. Per eadem autem tempora, notum est, quum versiones alias Bibliorum antiquas, tum polyglottas Antuerpiensem et Parisiensem, diligentissime esse editas, sinceræ investigandae sententiae pereptas: nec ullum esse utriusque Testamenti librum, qui non plus uno nactus sit bonum explicationem, neque graviolem ullam de iisdem rebus quaestionem, quae non multorum ingenia fecundissime exercuerit: quos inter non pauci, iique studiosiores Ss. Patrum, nomen sibi fecere eximum. Neque, ex illa demum aetate, desiderata est nostrorum sollertia; quum clari subinde viri de iisdem studiis bene sint meriti, sacrasque Litteras contra *rationalismi* commenta, ex philologia et finitimis disciplinis detorta, simili argumentorum genere vindicant. — Haec omnia qui probe ut oportet considerent, dabunt profecto, Ecclesiam, nec ullo unquam providentiae modo defuisse, quo divinae Scripturae fontes in filios suos salutariter derivaret, atque illud praesidium, in quo divinitus ad eiusdem tutelam decusque locata est, retinuisse perpetuo omnique studiorum ope exornasse, ut nullis externorum hominum incitamentis egerit, egeat.

та и въ тѣмъ взглядѣ займае перше мѣжи ними мѣсце Гома въ Аквину. —

Наколи же Нашъ попередникъ Климентій V. Атенсумъ въ Римѣ и всѣ найславнѣйшій всеучалища катедрами для ориентальной литературы розширивъ, почали нашъ прикладатися съ бѣльшою старанностию такъ до оригинального тексту библии, якъ такожь до латиньского толкованя. Коли пѣзвѣише у насъ ѳгжили греческой науки, а ще бѣльше коли вынайдено штуку друкарску, наука библии выросла дуже много. Подивляти треба въ якъ короткомъ часѣ за помощю друку примѣрники библии, а именно *Vulgata* свѣтъ католицкой якобы заповниди: такъ дуже власне въ тѣмъ часѣ, въ которѣмъ *противъ тойже вороги Церкви обиды метаютъ*, люблено и почитано Божій книги. — Не можъ поминути такожь того, якъ много ученыхъ мужѣвъ, наибѣльше зъ чинѣвъ монашескихъ ѳтъ Собору въ Вѣднѣ до Тридентійского явилося въ користи науки библиной: котрї уживаючи новї средства помѣчнї и совокуляючи овочи розличноу учености и таланту своего, не тѣлько побѣльшили збранный запасъ попередникѣвъ, але такожь якобы утворили дорогу до величавости слѣдующого по Тридентійскомъ Соборѣ вѣка, въ которѣмъ здавалося, що майже повернувъ найславнѣйшїй вѣкъ Отцѣвъ. Вѣсмъ бо знанымъ есть и прїятно вспоминаемъ о тѣмъ, що Нашї попередникъ ѳтъ Пїя IV. ажъ до Климентїя VIII споводовали уладженье овыхъ славныхъ выданъ давныхъ толкованъ, Вульгаты и Александрийского; котрї потому на розказъ и повагою Сикста V и тогожь Климентїя выпечатави, въ загальномъ употребленїю суть. А знаемъ, що въ тыхъ самыхъ часахъ зѣстали дуже старанно выданї такъ нинї старї толкованя библии, якъ такожь Антверпийскї и Парискї полиглоты, дуже прїдатнї до выслѣдження правди-

вого смысла; и що нема жадной книги зъ обохъ завѣтахъ, котра бы не знайшла бѣльше, якъ одного доброго ексегету и жадного важнѣйшого пытаня въ тыхъ рѣчахъ, котрымъ бы не занималися съ великимъ пожиткомъ умы многихъ: не мало зъ нихъ и то тїи котрї бѣльше прикладалися до науки св. Отцѣвъ, приобрѣли собѣ голосне имя. Такожь и по тѣмъ часѣ нашї не залишили усилий; такъ якъ ѳтъ часу до часу добре заслужилися знаменитї мужѣ около тыхъ наукъ и святе Письмо противъ ложныхъ закидѣвъ *раціонализму* зъ фильольогии и покровныхъ ей наукъ вынятыхъ, подѣбного рода доказами бороуниди. Кто тое все въ належитый способъ розмыслить, певно признасть, що Церковь не залишила жадного рода стараня, чтобы струями Божого Письма своихъ дѣтей спасительно наповати, и що она тое оружїе, до которого стережена и украшена ѳтъ Бога поставлена есть, всегда задержувала и всякими працами науковыми приукрашала, такъ, що она ани не потребувала ани не потребуе заохоты людей по за нею стоящихъ.

Iam postulat a Nobis instituti consilii ratio, ut quae his de studiis recte ordinandis videantur optima, ea vobiscum communicemus, Venerabiles Fratres. Sed principio quale adversetur et instet hominum genus, quibus vel artibus vel armis conidant, interest utique hoc loco recognoscere. — Scilicet, ut antea cum iis praecipue res fuit qui privato iudicio freti, divinis traditionibus et magisterio Ecclesiae repudiatis, Scripturam statuerant unicum revelationis fontem supremumque iudicem fidei; ita nunc est cum Rationalistis, qui eorum quasi filii et heredes, item sententia innixi sua, vel has ipsas a patribus acceptas christianae fidei reliquias prorsus abiecerunt. Divinam enim vel revelationem vel inspirationem vel Scripturam sacram,

Сама властвѣть повзятого Нами намѣренїя wymagaе, чтобысьмо вамъ, Почтеннї Братя, удѣляли якъ наилучшихъ всказѣвокъ до гѣдного уладженя той науки. На вступѣ же треба тутъ розибзнати якого рода суть прѣтвѣники и на якихъ штучныхъ способахъ и оружїяхъ опираются. — Такъ, якъ давнѣше мало ся до дѣла головно съ тыми, котрї полагаючи на власныхъ мнѣнїяхъ, ѳткнули Божественнї преданїя и право научаня Церкви а поставили Письмо св. яко одиное жерело обявленя и найвышого судью въ справахъ вѣры; такъ теперь есть дѣло съ раціоналистами, котрї яко бы сыны и наслѣдники тамтыхъ зарѣвно на власныхъ мнѣнїяхъ полагаючи, ѳткнули совѣсмъ даже и тїи ѳтъ отцѣвъ

omnino ullam negant, neque alia prorsus ea esse dicunt, nisi hominum artificia et commenta: illas nimirum, non veras gestarum rerum narrationes, sed aut ineptas fabulas aut historias mendaces; ea, non vaticinia et oracula, sed aut confictas post eventus praedictiones aut ex naturali vi praesensiones; ea non veri nominis miracula virtutisque divinae ostenda, sed admirabilia quaedam, nequaquam naturae viribus maiora, aut praestigias et mythos quosdam: evangelia et scripta apostolica aliis plane auctoribus tribuenda. — Huiusmodi portenta errorum, quibus sacrosanctam divinorum Librorum veritatem putant convelli, tamquam decretoria pronuntiata novae cuiusdam *scientiae liberae*, obtrudunt: quae tamen adeo incerta ipsimet habent, ut eisdem in rebus crebrius immutent et suppleant. Quum vero tam impie de Deo, de Christo, de Evangelio et reliqua Scriptura sentiant et praedicent, non desunt ex iis qui theologi et christiani et evangelici haberi velint, et honestissimo nomine obtendant insolentis ingenii temeritatem. His addunt sese consiliorum participes adiutoresque à ceteris disciplinis non pauci, quos eadem revelatarum rerum intolerantia ad oppugnationem Bibliorum similiter trahit. Satis autem deplorare non possumus, quam latius in dies aeriusque haec oppugnatio geratur. Geritur in eruditis et graves homines, quamquam illi non ita difficulter sibi possunt cavere; at maxime contra indoctorum vulgus omni consilio et arte infensi hostes nituntur. Libris, libellis, diariis exitiale virus infundunt; id concionibus, id sermonibus insinuant: omnia iam pervasere, et multas tenent, abstractas ab Ecclesiae tutela, adolescentium scholas, ubi credulas mollesque mentes ad contemptionem Scripturae, per ludibrium etiam et scurriles iocos, depravant misere. — Ista sunt, Venerabiles Fratres, quae commune pastorale studium permoveant, incendunt; ita ut huic

одержані позбталості вѣри христіянської. Они бо заперечують всяке Боже обявлення, або вдохновеніе, або святиє Письмо, уважаючи все тоє за ничь иншого, якъ тѣлько за дѣло и вымысль людскій: именно, що Письмо св. не мѣститъ въ собѣ оповѣданя дѣйствныхъ приключень, но або пусті байки, або ложні исторіи; що пророцтва не суть правдивими пророцтвами, але по наступившихъ вже приключень уложеними прореченнями, або зъ природної сили походачими предчувствіями; що чуда не суть правдивими чудами и оказами Божої сили; але якимись дивними фактами, но на кождий случай не перевышаючими сили природної, або кулярствомъ, або якимись митами: що Евангеліє и писма апостольскіє мають цѣлкомъ инныхъ авторѣвъ. — Таки велики блуды, котрыми они думаютъ знищити святу правду Божию книгу, накидають они яко незбиті ореченя якоїсь нової *свободної науки*: котрі однакожь они самі за такъ не певні мають, що въ тыхъ самыхъ рѣчахъ тижже часто змѣнюють и доповняють. Но коли они такъ безбожно думаютъ и выражаються о Бозѣ, Христѣ, Евангелію и прочѣмъ Письмѣ, мимо того суть межі ними такі, котрі хотять ухидити за христіянськихъ и евангелієськихъ богословѣвъ и зухвалеть гордого духа покрывають найдостойнѣйшою назвою. До тыхъ долучеся много участникѣвъ и помѣчникѣвъ съ такими самими гадками зъ инныхъ наукъ, котрыхъ такъ само нетерпимѣсть обявленныхъ рѣчей подобно помагає до побороваия библіи. Не можемо же досыть жалѣти надъ тымъ, що тоє поборованье зъ дня на день все ширше и острѣйше дѣеся. Оно дѣеся противъ ученыхъ и поважныхъ мужѣвъ, хоть они легко передъ нимъ устереча ся могутъ: однакожь найбільше злобий вороги напираютъ всякими рбжними спо-

novae *falsi nominis scientiae*¹⁾ antiqua illa et vera opponatur, quam a Christo per Apostolos accepit Ecclesia, atque in dimicatione tanta idonei defensores Scripturae sacrae exurgant.

Itaque ea prima sit cura, ut in sacris Seminariis vel Academiis sic omnino tradantur divinae Litterae, quemadmodum et ipsius gravitas disciplinae et temporum necessitas admonent. Cuius rei causa, nihil profecto debet esse antiquius magistrorum delectione prudenti: ad hoc enim munus non homines quidem de multis, sed tales assumi oportet, quos magnus amor et diuturna consuetudo Bibliorum, atque opportunus doctrinae ornatus commendabiles faciat, pares officio. Neque minus prospiciendum mature est, horum postea locum qui sint excepturi. Iuverit idcirco, ubi commodum sit, ex alumnis optimae spei, theologiae spatium laudate emensis, nonnullos divinis Libris totos addici, facta eisdem plenioris cuiusdam studii aliquandiu facultate. Ita delecti Institutique doctores, commissum munus adeant fidenter: in quo ut versentur optime et consentaneos fructus educant, aliqua ipsis documenta paulo explicatius impertire placet. — Ergo ingenii tironum in ipso studii limine sic prospiciant, ut iudicium in eis, aptum pariter Libris divinis tuendis atque arripiendae ex ipsis sententiae con-

¹⁾ I Tim. VI, 20.

собами на масы неученыхъ. Книжками, брошурами и часописеями вицѣпляють они забѣйчу трутину; удѣляють ей въ выкладахъ и бесѣдахъ; всюду ся вже вдерли и держать многі школы молодѣжи отягненій зъ подѣ опѣи Церкви, въ котрыхъ такожь хуленьемъ и высмѣваньемъ легковѣрній и даючійся поводовати молодечій умы зводять нещастно до погорджуваня святымъ Письмомъ. — Тѣи обстоятельство, Почтенній Братя, нехай наклонять и заохотять всеплѣну пастьерску ревнѣть; щобы тѣи новѣи *можно названѣи науцѣ*¹⁾ противоставити оную стару и правдиву, котру Церковь отъ Христа черезъ Апостолѣвъ одержала, а въ такъ великѣи борбѣ, щобы повставали способній оборонитель святого Письма.

Предсѣмъ отже старатися треба, щобы святиє Письмо въ семинарияхъ и академійхъ выкладано конечно такъ, якъ того вымагають и повага самой науки и потреба часу. Зъ того взгляду найбільшу вагу треба класти на мудрый выбѣръ учительѣвъ: бо на той урядъ треба выбирати не лише мужей зъ межі многихъ, але такихъ, котрыхъ препоручає велике замилованье и довге упражненіє въ библіи, якъ такожь отповѣдна окраса образованя, яко цѣлкомъ способныхъ до того уряду. Зарѣвно треба ся старати завчасу о ихъ наслѣдникѣвъ на пѣзнѣше. Користнымъ було бы протое, если дастся зробити, абы кѣлька зъ найдѣбнѣйшихъ питомцѣвъ, котрі похвально уквѣчили студія богословскіє, посвятились цѣлкомъ Божиимъ книгамъ, давши имъ можливість до певної глубшої науки черезъ якійсь часъ. Такъ выбраній и виобразованій учитель най обіймають повѣреній имъ урядъ въ повнѣмъ почутю: щобы его але якъ найлучше справовали и отповѣдній овочи осягнули, подобає имъ удѣ-

¹⁾ I Tim. VI, 20.

orment sedulo et excolant. Huc pertinet tractatus de introductione, ut loquuntur, *biblica*, ex quo alumnus commodam habet opem ad integritatem auctoritatem que Bibliorum convincendam, ad legitimum in illis sensum investigandum et assequendum, ad occupanda captiosa et radicibus evellenda. Quae quanti momenti sit dispositae scienterque, comite et adiutrice theologia, esse initio disputata, vix attinet dicere, quum tota continenter tractatio Scripturae reliqua hisce vel fundamentis nitatur vel luminibus clarescat. — Exinde in fructuosiore huius doctrinae partem, quae de interpretatione est, perstudiose incumbet praeceptoris opera; unde sit auditoribus, quo dein modo divini verbi divitias in profectum religionis et pietatis convertant. Intelligimus equidem, enarrari in scholis Scripturas omnes, nec per amplitudinem rei, nec per tempus licere. Verumtamen, quoniam certa opus est via interpretationis utiliter expediendae, utrumque magister prudens devitet incommodum, vel eorum qui de singulis libris cursim delibandum praebent, vel eorum qui in certa unius parte immoderatus consistunt. Si enim in plerisque scholis adeo non poterit obtineri, quod in Academiis maioribus, ut unus aut alter liber continuatione quadam et ubertate exponatur, at magno opere efficiendum est, ut librorum partes ad interpretandum selectae tractationem habeant convenienter plenam; quo veluti specimen allecti discipuli et edocti, cetera ipsi perlegant adamantque in omni vita. Is porro, retinens instituta maiorum, exemplar in hoc smet versionem vulgatam; quam Concilium Tridentinum in *publicis lectionibus, disputationibus, praedicationibus et expositionibus pro authentica* habendam decrevit¹⁾, atque etiam commendat quotidiana Ecclesiae consuetudo. Neque tamen non sua habenda erit ratio reliquarum versionum, quas christiana laudavit usurpavitque antiquitas, maxime

¹⁾ Sess. IV decr. de edit. et usu sacr. libror.

литы трохы обширнѣйше деякихъ веказбоекъ. — Отже заразъ зъ початку науки най стараються о образованье кандидатѣвъ такъ, щобъ судъ кандидатѣвъ старанно розвинути и выобразовати, абы они зарѣвно здѣбными були до обороны Божихъ книгъ, якъ до зрозумѣня ихъ змысла. Тутъ належить трактать о такъ званой *интродукци библійной*, котрый подае потомцеви легку можливість, чтобы ненарушимѣсть и повагу библіи удержати, правдивый въ ней змыслъ слѣдити и найти и замотаній закиды зрозумѣти и основно опровергнути. Не потреба навѣтъ говорити, якъ важнымъ есть, чтобы то все бѣтъ самого початку предпринятимъ було, въ звязи и съ помощію богословія въ належитый способъ и умѣтно, понеже цѣла проча наука о Письмѣ св. або на тѣй основѣ опраеся, або зъ бѣтъ объясненія черпае. — Потому зверне учитель весьма пылну старанность на часть той науки т. е. на ексезу: чтобы слушатель научилися уживати богатства слова Божого въ корнь вѣры и побожности. Мы вправдѣ знаемо, що ани объемъ предмету ани часъ не дозволае въ школахъ цѣле Письмо объяснить. Но понеже потреба мати певный способъ, чтобы ексезу пожиточно преподавати, повиненъ розсудный учитель оминати обѣ несхѣдности, такъ тую, чтобы поодинокій книги тѣлько поверховно трактовати, якъ такожъ тую, чтобы ся занадто довго занимати певною частію одной книги. Хотя бы въ наибѣльшой части шкѣлъ неможливымъ есть объяснить одну и другу книгу цѣлковито и обшарно, такъ якъ въ бѣльшихъ академіяхъ, то однакожь треба ся усиленно старати, чтобы выбраній до объясненія части книгъ бѣговѣдно повно трактовати: абы такимъ способомъ, якъ бы пробою ученики захооченій и поученій, самі решту читали и полюбили на цѣле житье. Дальше

codicum primigeniorum. Quamvis enim, ad summam rei quod spectat, ex dictionibus Vulgatae hebraea et graeca bene eluceat sententia, attamen si quid ambigue, si quid minus accurate inibi elatum sit, „inspectio praecedentis linguae“, suatore Augustino, proficiet¹⁾. Iamvero per se liquet, quam multum navitatis ad haec adhiberi oporteat, quum demum sit „commentatoris officium, non quid ipse velit, sed quid sentiat ille quem interpretetur, exponere“²⁾. — Post expensam, ubi opus sit, omni industria lectionem, tum locus erit scrutandae et proponendae sententiae. Primum autem consilium est, ut probata communiter interpretandi praescripta tanto experrectiore observentur cura quanto morosior ab adversariis urget contentio. Propterea cum studio perpendendi quid ipsa verba valeant, quid consecutio rerum velit, quid locorum similitudo aut talia cetera, externa quoque appositae eruditionis illustratio societur; cauto tamen, ne istiusmodi quaestionibus plus temporis tribuatur et operae quam pernoscendis divinis Libris, neve corrogata multiplex rerum cognitio mentibus juvenum plus incommodi afferat quam adiumenti. — Ex hoc, tutus erit gradus ad usum divinae Scripturae in re theologica. Quo in genere animadvertisse oportet, ad ceteras difficultatis causas, quae in quibusvis antiquorum libris intelligendis fere occurrunt, proprias aliquas in Libris sacris accedere. Eorum enim verbis, auctore Spiritu Sancto, res multae subiiciuntur quae humanae vim aciemque rationis longissime vincunt, divina scilicet mysteria et quae cum illis continentur alia multa; idque nonnunquam ampliore quadam et reconditore sententia, quam exprimere littera et hermeneuticae leges indicare videantur: alios praeterea sensus, vel

¹⁾ De doctr. chr. III, 4.

²⁾ S. Hier ed Pamach.

повиненъ учитель держачися веказбоекъ предковъ Вульгату брати въ томъ за пѣдставу; котору Соборъ Тридентійскій въ *публичныхъ отчимахъ диспутахъ, проповѣдяхъ и выкладахъ за автентичну держати рѣшвѣ*¹⁾, и котору такожъ щоденне уживанье Церкви препоручае. Но потреба увзгляднати такожъ прочій толкованя, котрій християнска старожитнѣсть похваляла и употребляла, а наибѣльше треба увзгляднати текстъ оригинальный. Бо хотяи що до самой рѣчи текстъ гебрайскій и греческій вѣрно бѣдданы въ змѣтѣ Вульгаты, однакожь если тамъ щось сомнѣтельно або не цѣлкомъ докладно есть высказане, то корнетнымъ буде пѣсля рады Августина „взглянути въ первѣстный языкъ“²⁾. Само але собою розумѣея, якъ много пыльности до того прикладати треба, бо остаточно есть „обовязкомъ выкладающою выложити не такъ ятъ самъ хоче, але такъ якъ мыслить той, которо ся выкладае“³⁾. — По розваженю, где того потреба, съ всякою старанностью автентичности текста належить слѣдити и предложити змыслъ. Передовѣемъ потреба при тѣмъ перестерѣгати загально принятій правила толкованя и то съ тымъ бѣльшою старанностью, чымъ бѣльша борба противникѣвъ напирае. Дятого со стараньемъ розважана значеня самыхъ словъ, съ увзглядненьемъ звязи рѣчей подобныхъ мѣсть и тымъ подобного повинно бути получене такожъ объясненье черезъ бѣговѣдній науки позаблійній: однакожь осторожно, чтобы такимъ розправамъ не посвячувано бѣльше часу и труда, иѣжь пѣзнано Божихъ книгъ и чтобы збрана вѣдомѣсть многого рода рѣчей умамъ молодѣвъ не при-

¹⁾ Сес. IV декр. о выд. и ужив. св. кн.

²⁾ О нау. хр. III, 4.

³⁾ Св. Іер. до Пам.

ad dogmata illustranda vel ad commendanda praecepta vitae, ipse litteralis sensus profecto adsciscit. Quamobrem diffidentum non est religiosa quadam obscuritate sacros Libros involvi, ut ad eos, nisi aliquo viae duce, nemo ingredi possit¹⁾: Deo quidem sic providente (quae vulgata est opinio Ss. Patrum), ut homines maiore cum desiderio et studio illos perscrutarentur, resque inde operose perceptas mentibus animisque altius infingerent; intelligerentque praecipue, Scripturas Deum tradidisse Ecclesiae, qua scilicet duce et magistra in legendis tractandisque eloquiis suis certissima uterentur. Ubi enim charismata Domini posita sint, ibi discendam esse veritatem, atque ab illis, apud quos sit successio apostolica, Scripturas nullo cum periculo exponi, iam sanctus docuit Irenaeus²⁾: cuius quidem ceterorumque Patrum doctrinam Synodus Vaticana amplexa est, quando Tridentinum decretum de divini verbi scripti interpretatione renovans, *hanc illius mentem esse declaravit, ut in rebus fidei et morum, ad aedificationem doctrinae christianae pertinentium, is pro vero sensu sacrae Scripturae habendus sit, quem tenuit ac tenet sancta Mater Ecclesia, cuius est iudicare de vero sensu et interpretatione Scripturarum sanctarum; atque ideo nemini licere contra hunc sensum aut etiam contra unanimem consensum Patrum ipsam Scripturam sacram interpretari*³⁾. — Qua plena sapientiae lege nequaquam Ecclesia perverstigationem scientiae biblicae retardat aut coërcet; sed eam potius ab errore integram praestat, plurimumque ad veram adiuvat progressionem. Nam privato cuique doctori magnus patet campus, in quo, tutis vesti-

¹⁾ Hier. ad Paulin *de studio Script ep.* LIII, 4.

²⁾ *C. haer.* IV, 26, 5.

³⁾ *Sess. III, cap II, de revel. : cf. Conc. Trid. sess. IV. decr. de edit. et usu sacr. libror.*

несла больше школы вѣжъ пожитку. Зѣ бтси можна безопасно поступити до ужита Письма святого вѣ богословію. Тутъ треба примѣтити, що къ прочимъ причинамъ трудностей, котрѣ звѣкло заходить при интерпретаціи вѣсѣхъ старыхъ книгъ, прилучаются ще гденекотрѣ властивѣ святымъ книгамъ. Понеже вѣ ихъ словахъ походячихъ бѣтъ Духа Святого мѣстятся многѣ рѣчи, котрѣ цѣлкомъ перевысшаютъ силу и быстроту разуму человеческого, то есть Божѣй таинства и много иного съ ними вѣ звязи позбѣстачючого, и то часомъ со смысломъ обширнѣйшимъ и глубинѣмъ, якъ то здаются буквы выразати и правила германевтики оказувати: инѣй кромѣ того значеня къ объясненю догматѣвъ або къ препорученю правилъ житя вышлывають вже зѣ самого буквального змысла. Протое не дасться заперечити, що якась свѣта темнота окружае Книги свѣтѣ, такъ що нѣкто безъ проводника ихъ понятя не може¹⁾: а то зѣ волѣ самого Бога (якъ то есть звѣклымъ мнѣнїемъ свѣтѣхъ Отцѣвъ), щобы ихъ люде съ тымъ бблѣшнѣмъ пожаданѣемъ и шильностїю слѣдили и съ трудомъ здобутѣ вѣдомости тымъ глубше вѣ душѣ и умѣ собѣ записали; а що найважнѣйше, щобы пбзнали, же Г. Богъ давъ Письмо св. Церквѣ, а вмѣнно, щобы она для людей була найпевнѣйшою проводницею и учителькою при читаню и объясненю выреченъ Письма св. Що тамъ належить правды учитися, где мѣстятся дары Господнѣй, и що тѣмъ котрѣ суть наслѣдниками Апостолѣвъ Письмо св. безъ обавы блуда выкладають, учивъ вже свѣтѣй Ирїней²⁾: котрого науку якъ

¹⁾ С. Іер. до Павлин. о нау. Пис. св. — листѣ III, 4.

²⁾ Пр. ерес. IV, 26, 5.

gũs, sua interpretandi industria praeclare certet Ecclesiaeque utiliter. In locis quidem divinae Scripturae qui expositionem certam et definitam adhuc desiderant, effici ita potest, ex suavi Dei providentis consilio, ut, quasi praeparato studio, iudicium Ecclesiae maturetur; in locis vero iam definitis potest privatus doctor aequae prodesse, si eos vel enucleatius apud fideium plebem et ingeniosius apud doctos edisserat, vel insignius evincat ab adversariis. Quapropter praecipuum sanctumque sit catholico interpreti, ut illa Scripturae testimonia, quorum sensus authentice declaratus est, aut per sacros auctores, Spiritu Sancto afflante, uti multis in locis novi Testamenti, aut per Ecclesiam, eodem Sancto adsistente Spiritu, sive solemnĩ iudicio, sive ordinario et universali magisterio¹⁾, eadem ipse ratione interpretetur; atque ex adiumentis disciplinae suae convincat, eam solam interpretationem, ad sanae hermeticae leges, posse recte probari. In ceteris analogia fidei sequenda est, et doctrinae catholica, qualis ex auctoritate Ecclesiae accepta, tamquam summa norma est adhibenda: nam, quum et sacrorum Librorum et doctrinae apud Ecclesiam depositae idem sit auctor Deus, profecto fieri nequit, ut sensus ex illis, qui ab hac quoquo modo discrepet, legitima interpretatione eruatur. Ex quo apparet, eam interpretationem ut ineptam et falsam reiiciendam, quae, vel inspiratos auctores inter se quodammodo pugnantes faciat, vel doctrinae Ecclesiae adversetur. — Huius igitur disciplinae magister hac etiam laude floreat oportet, ut omnem theologiam egregie teneat, atque in commentariis versatus sit Ss. Patrum Doctorumque et interpretum optimorum. Id sane inculcat Hieronymus²⁾, multumque

¹⁾ Conc. Vat. sess. III, cap. III, *de fide.*

²⁾ *Ibid.* 6, 7.

и вѣсѣхъ иннихъ Отцѣвъ Синодѣ Ватиканскѣй принявъ а поновляючи Тридентїйску ухвалу о интерпретаціи писаного слова Божѣго, заявивъ, що *пбсла тожже, вѣ рѣчачѣ вѣри и обычаевъ, належачихъ до науки христїанської, тоє значенѣ святого Письма за правдиве уважати треба, котре свѣта мати Церковь узнавала и узнае, а котрѣй прислуге судити о правдивѣмъ значеню и выкладѣ святого Письма; и що протое нѣкому не есть вблѣнно выкладати свѣте Письмо противъ такому значеню або противъ одномыслного соглася Отцѣвъ*¹⁾. — Черезъ то такъ мудре право Церковь цѣлкомъ не взборонюе и не ограничае дальшого изслѣдованя науки библїйной; але противно удержуе тую вѣольну бѣтъ блуда и причиняея якъ найбблѣше до еи правдивого поступу. Бо кождѣй поодинокїй учитель мае полишене собѣ обширне поле, на котрѣмъ безопасно идучи може своимъ екзегетичнымъ способомъ похвально и на пожитокъ Церкви выступати. Именно що до мѣсцѣ Божого писма, котрѣ еще не мають певного и становчого объясненя, можеся стати по благому совѣту проводнїня Божого, що якобы приготованымъ выслѣдженѣемъ рѣшенѣ Церкви присвѣтятся; що же до мѣсцѣ, котрѣ вже суть рѣшенѣ, можеся такожъ поодинокїй учитель прислужити, есля бѣвъ тѣмъ або приступнѣйше для вѣрного народа и быстроумнѣйше для ученыхъ выложити або ихъ лучше боронити противъ ворогѣвъ. Зѣ той причины найбде для католицкого толкователя головнымъ и свѣтлымъ обовязкомъ, щобы свѣдоцтва святого Письма, котрыхъ змысль автентично збѣставъ декларований або черезъ самыхъ свѣтѣхъ авторѣвъ вдохновенїемъ Святого Духа, якъ то лучае

²⁾ Сес. III гл. II, откров.: пор. Соб. Трид. сес. IV, декр. о вид. и уж. св. книгѣ.

Augustinus, qui, iusta cum querela, „Si unaquaque disciplina, inquit, quamquam vilis et facilis, ut percipi possit, doctorem aut magistrum requirit, quid temerariae superbiae plenius, quam divinorum sacramentorum libros ab interpretibus suis nolle cognoscere!“¹⁾ Id ipsum sentire et exemplo confirmavere ceteri Patres, qui „divinarum Scripturarum intelligentiam, non ex propria praesumptione, sed ex maiorum scriptis et auctoritate sequebantur, quos et ipsos ex apostolica successione intelligendi regulam suscepisse constabat“²⁾. — Iamvero Ss. Patrum, quibus „post Apostolos, sancta Ecclesia plantatoribus, rigatoribus, aedificatoribus, pastoribus, nutritoribus crevit“³⁾, summa auctoritas est, quotiescumque testimonium aliquod biblicum, ut ad fidei pertinens morumve doctrinam, uno eodemque modo explicant omnes: nam ex ipsa eorum consensione, ita ab Apostolis secundum catholicam fidem traditum esse nitide eminet. Eorumdem vero Patrum sententia tunc etiam magni aestimanda est, quum hisce de rebus munere doctorum quasi privatim funguntur; quippe quos, non modo scientia revelatae doctrinae et multarum notitia rerum, ad apostolicos libros cognoscendos utilium, valde commendat, verum Deus ipse, viros sanctimonia vitae et veritatis studio insignes, amplioribus luminis sui praesidiis adiuverit. Quare interpres suum esse noverit, eorum et vestigia reverenter persequi et laboribus frui intelligenti delectu. — Neque ideo tamen viam sibi putet obstructam, quo minus, ubi iusta causa adfuerit, inquirendo et exponendo vel ultra procedat, modo praecipiente illi, ab Augustino sapienter propositae, religiose obsequatur, videlicet a literali et veluti obvio sensu

¹⁾ Ad Honorat. *de utilit. cred.* XVII, 35.

²⁾ Rufin. *Hist. eccl.* II, 9.

³⁾ S. Aug. c. Julian. II, 10, 37.

ся въ многихъ мѣсяцахъ старого завета, або за помощію Святого Духа черезъ Церковь, чи то черезъ урочисте выреченье, чи черезъ звычайный и загалный урядъ учительскій¹⁾, цѣлкомъ въ той самъ способъ толковавъ; и чтобы средствами своєю науки высказувавъ, що лише той выкладъ може належито оправдатися правилами здоровой герменевтики. Въ прочихъ мѣсяцахъ требася послугувати аналогією вѣры и наукою католицкою, котра повагою Церкви принята, уходить муситъ за найвышшу норму: бо, коли бгъ Бога походятъ такъ само святі Книги, якъ и наука въ Церквѣ находячяся, то певно невозможнымъ есть, абы належитымъ толкованьемъ вывести зъ святыхъ Книгъ змысль, котрый бы якимъ будь способомъ бгъ науки Церкви рбжнися. Зъ того являся, що яко невластиве и блудне маеса бгкинути тоє толкованье, котре оказувало бы вдохновенныхъ авторбвъ межю собою якимъ способомъ противныхъ, або противялобы науцѣ Церкви. — Потреба протое, чтобы учитель той науки докладно знавъ цѣле богословіе и чтобы бувъ ознакомленный съ комментариями св. Отцѣвъ, Учителѣвъ Церкви и найдѣвшихъ толкователѣвъ. Тое препоручае сильно Иеронимъ²⁾ и часто св. Августинъ, котрый справедливо жалующяся мовитъ: „Если кожда наука, хотьбы якъ маловажна и легка, потребуе учителя або провѣдника, абы ю поняти, щожъ буде ббльше верозважно гордымъ якъ не хотѣти книги Божихъ тавнствъ бгъ властивыхъ ихъ толкователѣвъ научитися розумѣти“³⁾! То само думали и примѣромъ подтвердили прочі Отцѣ, котрі старалися Боже письмо зрозумѣти не пбсла власного

¹⁾ Соб. Ват. сес. III, гл. III о вѣрѣ.

²⁾ Тамже 6, 7.

³⁾ До Гонор. о потѣ. вѣр. VVII, 35.

minime discedendum, nisi qua eum vel ratio tenere prohibeat vel necessitas cogat dimittere¹⁾: quae praecipio eo tenenda est firmius, quo magis, in tanta novitatum cupidine et opinionum licentia, periculum imminet aberrandi. Caveat idem ne illa negligat quae ab eisdem Patribus ad allegoricam similemve sententiam translata sunt, maxime quum ex literali descendant et multorum auctoritate fulciantur. Talem enim interpretandi rationem ab Apostolis Ecclesia accepit, suoque ipsa exemplo, ut e re patet liturgica, comprobavit; non quod Patres ex ea contenderent dogmata fidei per se demonstrare, sed quia bene frugiferam virtuti et pietati alendae nos sent experti. — Ceterorum interpretum catholicorum est minor quidem auctoritas, attamen, quoniam Bibliorum studia continuum quemdam progressum in Ecclesia habuerunt, istorum pariter commentariis suis tribuendus est honor, ex quibus multa opportune peti liceat ad refellenda contraria, ad difficiliora enodanda. At vero id nimium dedecet, ut quis, egregiis operibus, quae nostri abunde reliquerunt, ignoratis aut despectis, heterodoxorum libros praecipit, ab eisque cum praesenti sanae doctrinae periculo et non raro cum detrimento fidei, explicationem locorum quaerat, in quibus catholici ingenia et labores suos iamdudum optimeque collocarint. Licet enim heterodoxorum studiis, prudenter adhibitibus, iuvari interdum possit interpres catholicus, meminerit tamen, ex crebris quoque veterum documentis²⁾, incorruptum sacrarum Litterarum sensum extra Ecclesiam neutiquam reperiri, neque ab eis tradi posse, qui, verae fidei expertes, Scri-

¹⁾ De Gen. ad litt. I VIII, c. 7, 13:

²⁾ Cfr. Clem. Alex. *Strom.* VII, 16; Orig. *de princ.* IV, 8; in *Levit. hom.* 4, 8; Tertull. *de praescr.* 15, seqq.; S. Hilar. *Pict. in Matth.* 13, 1.

свого упередженя, але зъ писемъ и поваги попередникбвъ, о котрыхъ знали що и они одержали правило зрозумѣня зъ апостольского наслѣдствія¹⁾ — Святыхъ же Отцѣвъ, черезъ котрыхъ „по Апостолахъ свята Церковь яко насадителей, плекателей, учредителей, пастырей и кормителей взросло“²⁾ найбільша повага есть всегда, коли они вѣв якась библіине свѣдоцтво яко до науки вѣры або обычаѣвъ належаче, въ оденъ и той самъ способъ толкують: понеже зъ самого ихъ согласія покауся яно, що такъ бгъ Апостолбвъ пбсла вѣры католицкон передано збстало. Но мнѣние тыхъ же Отцѣвъ належитъ такожь тогда високо цѣнити если они въ тыхъ рѣчахъ яко бы приватный урядъ учительскій спрачуютъ; понеже ихъ не тблько дуже препоручае умѣтнбсть обявленои науки и знанье многихъ рѣчей до зрозумѣня Апостольскихъ книгъ пожаточныхъ, але такожь въ бблшій мѣрѣ и самъ Г. Богъ проsvщае ихъ яко мужей святоcтiю житя и шуканьемъ правды бгзначоучихся. Дялаго най толкователь уважае за свбй обовязокъ въ ихъ слѣды почтительно вступати, и такожь съ розсуднымъ выборомъ послугуватися ихъ працями. — Не повиненъ однакожь думати, що ему замкнена дорога, коли случитъся слушна причина и дальше въ слѣдженю и толкованю поступати, если лише совѣсно перестерѣгае мудро св. Августиномъ предложене правило именно, що не належитъ никакъ бгступати бгъ дословного и якобы найбблизшого змысла, кромѣ, если або якась причина не дозвалае его держатися, або конечнбсть приволоже бгъ него бгступити³⁾. того правила тымъ ббльше требася держати,

¹⁾ Руфин. истор. церк. II, 9.

²⁾ Св. Авг. пр. Юл. II, 10, 37.

³⁾ О кн. Быт. бук. кн. III, гл. 7, 13.

pturae, non medullam attingunt, sed corticem rodunt¹⁾.

чимъ бѣльша опасность заблужденія заходить съ причины такой жажды новостей и дозволеной свободы мнѣній. Повиненъ уважати, чтобы не занедбати того, що бѣтъ тѣхъ же Отцѣвъ перенесене збѣтало въ аллегоричный або подобный змысль особливо, если тое же выплывае зъ буквального змысла и пѣддержуеся повагою многихъ. Такой бо толкованя способъ Церковь одержала бѣтъ Апостолѣвъ и сама ствердила своимъ примѣромъ, якъ то ся показуе зъ литургіи; не яко бы Отцѣ хотѣли самымъ тѣмъ способомъ догматы вѣры доказати, але понеже зъ досвѣду знали, якъ дуже тое хосеннымъ есть до умноженія честноты и побожности. — Повага инныхъ католицкихъ толкователѣвъ есть вправдѣ менша, понеже однакъ наука Библии робила въ Церквѣ въ певной мѣрѣ безперестанный поступъ, то треба такожъ комментарамъ тѣхъ же принадлежну честь бѣтдати, такъ якъ зъ нихъ можна много скорнетати, чтобы противный мнѣнія опровергнути и тяжшій мѣсце выяснити. Но дуже невластивымъ есть тое, если кто незнаючи або мало цѣнячи знамениты дѣла черезъ нашихъ въ великомъ числѣ написаній, книги инновѣрцѣвъ выше цѣнить и въ нихъ съ очевидною опасностію здоровой науки и не рѣдко съ шкодою вѣры шукае объясненія мѣсце, на котре католики вже бѣтъ давно талант и працю, якъ найкористнѣйше ужили. Бо хоть католицкій толкователь дѣлами инновѣрцѣвъ розсудно ихъ уживаючи, може часомъ собѣ помочи, то мимо того повиненъ памятати, що, такожъ пѣсля многихъ свѣдоцтв старыхъ¹⁾ незбисованный змысль святаго Писѣма нѣякъ не

¹⁾ Пор. Клим. Ал. Стром. VII, 16; Ориг. о кн. IV, 8; зъ кн. Лив. гом. 4, 8; Тертул. прегк. 15 ес.; Св. Илар. Пикт. до Мат. 13, 1.

¹⁾ S. Greg. M. *Morat.* XX, 9. (al. 11.)

находится поза Церквою, и не може бутн поданнымъ бѣтъ тѣхъ, котрѣ позбавленей правдивой вѣры, не доходятъ до самои есенціи Писѣма, лише при поверховности тогоже позбѣстуютъ¹⁾.

Наибѣльше же пожаданнымъ и потребнымъ есть, чтобы ужитѣе того же Божого Писѣма вилывало на цѣлу науку богословія и було майже душею его: такъ именно высказувалися и въ самѣй рѣчи дѣлали въ кождѣмъ часѣ Отцѣ и всѣ найславнѣйшій богословы. Они бо старалися предметъ вѣры и то, що зъ него слѣдуе, наибѣльше зъ Божого Писѣма вывести и усталити; и нимъ якъ такожь и Божиимъ преданіемъ побороти новѣ ложныя твержденія еретикѣвъ, а вышукати узасадненѣе зрозумѣнѣе и звязъ католицкихъ догматѣвъ. А нѣкого не буде тое давовати если розважитъ, що Божій Книги, межн жерелами обявленія такъ бѣтличне мѣсце занимають, що безъ ихъ науки и неустанного уживанія богословіе не може бутн належито и достойно выкладаннымъ. Бо хотяи слушнымъ есть, чтобы молодѣи люде въ академіяхъ и школахъ въ той особливо способѣ упражнялися, абы набули зрозумѣнія и знанія догматѣвъ, провадженьемъ доказуванья изъ артикулѣвъ вѣры на заключенія изъ нихъ пѣсля правилъ належитой и узасадненои фильзофіи инныхъ рѣчей; то мимо того поважный и образованный богословъ не повиненъ нѣколи залишати самого доводу догматѣвъ выведеного повагами Библии: „Не бере бо (богословіе) своихъ принципѣвъ бѣтъ инныхъ наукъ але непосредно бѣтъ Бога черезъ обявленѣе. И длятого не бере бѣтъ инныхъ умѣстностей яко бы высшихъ, але послугуеся нимъ, яко нисшими и пѣдрядными.“ Тую норму для выкладанія святаго науки преподае и препода-

Illud autem maxime optabile est et necessarium, ut eiusdem divinae Scripturae usus in universam theologiae influat disciplinam eiusque prope sit anima; ita nimirum omni aetate Patres atque praeclarissimi quique theologi professi sunt et re praestiterunt. Nam quae obiectum sunt fidei vel ab eo consequuntur, ex divinis potissime Litteris studuerunt asserere et stabilire; atque ex ipsis, sicut pariter ex divina traditione, nova haereticorum commenta refutare, catholicorum dogmatum rationem, intelligentiam, vincula exquirere. Neque id cuiquam fuerit mirum qui reputet, tam insignem locum inter revelationis fontes divinis Libris debere, ut, nisi eorum studio usuque assiduo, nequeat theologia rite et pro dignitate tractari. Tametsi enim rectum est iuvenes in Academiis et scholis ita praecipue exerceri ut intellectum et scientiam dogmatum assequantur, ab articulis fidei argumentatione instituta ad alia ex illis, secundum normas probatae solidaeque philosophiae, concludenda; gravi tamen eruditoque theologo minime negligenda est ipsa demonstratio dogmatum ex Bibliorum auctoritatibus ducta: „Non enim accipit (theologia) sua principia ab aliis scientiis, sed immediate a Deo per revelationem. Et ideo non accipit ab aliis scientiis, tamquam a superioribus, sed utitur eis tamquam inferioribus et ancillis“. Quae sacrae doctrinae tradendae ratio praecceptorem commendatoremque habet theologorum principem, Aquinatem¹⁾: qui praeterea, ex hac bene perspecta christianaе theologiae indole, docuit quemadmodum possit theologus sua ipsa principia, si qui ea forte impugnet, tueri:

¹⁾ *Summ. theol.* p. I, q. I. a. 5. ad. 2.

¹⁾ Св. Григ. В. мораль. XX, 9 (л. 11.)

„Argumentando quidem, si adversarius aliquid concedat eorum, quae per divinam revelationem habentur; sicut per auctoritates sacrae Scripturae disputamus contra haereticos, et per unum articulum contra negantes alium. Si vero adversarius nihil credat eorum quae divinitus revelantur, non remanet amplius via ad probandum articulos fidei per rationes, sed ad solvendum rationes; si quas inducit contra fidem¹⁾“.— Providendum igitur, ut ad studia biblica convenienter instructi munitique aggrediantur iuvenes; ne iustam frustrentur spem, neu, quod deterius est, erroris discrimen incaute subeant, Rationalistarum capti fallaciis apparatusque specie eruditionis. Erunt autem optime comparati, si qua Nosmetipsi monstravimus et praescripsimus via, philosophiae et theologiae institutionem, eodem S. Thoma duce, religiose coluerint penitusque perceperint. Ita recte incedent, quum in re biblica, tum in ea theologiae parte quam *positivam* nominant, in utraque laetissime progressuri.

Doctrinam catholicam legitima et solerti sacrorum Bibliorum interpretatione probasse, exposuisse, illustrasse, multum id quidem est: altera tamen, eaque tam gravis momenti quam operis laboriosi, pars remanet, ut ipsorum auctoritas integra quam validissime asseratur. Quod quidem

¹⁾ *Ibid.* a. 8.

ручае князь богословъ, Аквинатъ¹⁾: который окрѣмъ того учивъ зъ добре познаюи природы христіанскаго богословія, якъ може богословъ свои власніи принципы боронити противъ случаючимъ ся нападамъ: „Аргументованьемъ, если противникъ признае шое зъ того, що маемо черезъ Боже объявленье; такъ, якъ повагами святаго Письма розправляемо противъ еретикѣвъ, а однимъ артикуломъ противъ тыхъ, котріи запрещують другій. Если але противникъ въ нѣчо зъ того не вѣритъ, що черезъ Бога объявленнымъ збѣтало, то не позбѣтае уже дорога къ доказованю артикуловъ вѣры впростъ, якъ только къ опроверженю розумованъ, если якій противъ вѣры наводитъ²⁾.“ — Протое треба ся старати, щобы молодій люде приступали до студій библійныхъ отвѣдно обученій и вооруженій; абы не ударемняли справедливои надѣи, або що гѣрше, щобы не попали неосторожно въ небезпечность блуда обаламученій пѣдътупами раціоналистѣвъ и позоромъ добре обробленои науки. Они будуть але тогда найлѣпше праготоваными, если на дорозѣ Нами wskazаній и приписаній науку философій и богословія пѣдъ проведомъ тогожъ святаго Томы совѣстно перероблять и цѣлковито собѣ присвоять. Въ той способъ будуть они добре поступати такъ въ науцѣ библійной, якъ и въ такъ званомъ *позитивномъ* богословію и въ обохъ осягнуть потѣшаючій результаты.

Науку католицку належитымъ и стараннымъ толкованьемъ святыхъ книгъ библійныхъ довести, выложити и объяснить, есть вправдѣ великой ваги: позбѣтае однакъ еще друга часть, и то зарѣвно великой ваги якъ и працѣ, щобы якъ найсилнѣйше боронити ихъ неварушимой

¹⁾ Сум. богос. ч. 1 вопр. I. арт. 5. до 2.

²⁾ Тамже. арт. 8.

nullo alio pacto plene licebit universeque assequi, nisi ex vivo et proprio magisterio Ecclesiae; quae *per se ipsa, ob suam nempe admirabilem propagationem, eximiam sanctitatem et inexhaustam in omnibus bonis fecunditatem, ob catholicam unitatem, invictamque stabilitatem, magnum quoddam et perpetuum est motivum credibilitatis et divinae suae legationis testimonium irrefragabile*¹⁾. Quoniam vero divinum et infallibile magisterium Ecclesiae, in auctoritate etiam sacrae Scripturae consistit, huius propterea fides saltem humana asserenda in primis vindicandaque est: quibus ex libris, tamquam ex antiquitatis probatissimis testibus, Christi Domini divinitas et legatio, Ecclesiae hierarchicae institutio primatus Petro et successoribus eius collatus, in tuto apertoque collocentur. Ad hoc plurimum sane conducet, si plures sint e sacro ordine paratiores, qui hac etiam in parte pro fide dimicent et impetus hostiles propulsent iuduti praecipue armatura Dei, quam suadet Apostolus²⁾, neque vero ad nova hostium arma et praelia insueti. Quod pulere in sacerdotum officis sic recenset Chrysostomus: „Ingens adhibendum est studium ut *Christi verbum habitet in nobis abundanter*³⁾: neque enim ad unum pugnae genus parati esse debemus, sed multiplex est bellum et variis sunt hostes; neque iisdem omnes utuntur armis, neque uno tantum modo nobiscum congredi moliantur. Quare opus est, ut is qui cum omnibus congressurus est, omnium machinas artesque cognitatas habeat, ut idem sit sagittarius et funditor, tribunus et manipuli dux, dux et miles, pedes et eques, navalis ac muralis pugnae peritus: nisi enim omnes dimicandi artes noverit, novit diabolus

¹⁾ Conc. Vat. sess. III, c. III, *de fide*.

²⁾ Eph. VI, 13, *seqq.*

³⁾ *Cfr.* Col. III, 16

поваги. Тое але не удасться добре и цѣлковито въ жаденъ нинный способъ, якъ зъ живого и властивого уряду учительскаго Церкви; котра сама собою, то есть черезъ свое чудне розширенье, изрядну святость, и невичерпану во всякихъ добрыхъ плоднѣсть, черезъ католицку единѣсть, непобѣдимую крѣпость, есть великимъ и неустоячимъ поводомъ вѣродостоинности и неоспоримымъ свидѣтельствомъ Божьего своего посланничества¹⁾. Понеже але божескій и неомыльный урядъ учительскій Церкви на повазѣ такожъ святаго Письма опираеся, длятого треба щонайменше выказати и оборонити людеку вѣродостоинность тогожъ: зъ тыхъ книгъ яко бы найпѣвнѣйшихъ свѣдѣвъ старинности повинній бути певно и явно выказаній божество и посланничество Христа Господа, заложенье ерархично урядженои Церкви, примать удѣленный Петрови и его наслѣдникамъ. До того дуже користнымъ буде, если нъзъ стану духовного больше буде готовыхъ, котріи бы такожъ въ томъ взглядѣ за вѣру боролись и неприятельскій напады бѣтирали, головою узброеній оружіемъ Божимъ, котре дораджуе Апостоль²⁾, а надто треба, щобы такожъ досвѣдченными були въ новыхъ оружіяхъ и борбахъ ворогѣвъ. Хорошо вчисляе тое Іоаннъ Златоустый до обовязкѣвъ священникѣвъ такъ: „Великой старанности треба доложати, щобы *слово Христово замешкало у насъ обильно*³⁾: бо повиннійсьмо бути праготоваными до неодного рода борбы, але рѣжнородна есть война и рѣжній вороги; и не всѣ послугують тымъ самымъ оружіемъ и не всѣ намѣряють стрѣтитися съ нами въ той самъ способъ. Потреба протое, щобы той, котрый

¹⁾ Соб. Vat. сес. III, гл. III, о вѣрѣ.

²⁾ Еф. VI, 13, сс.

³⁾ порѣв. Кол. III, 16.

per unam partem, si sola negligatur, praedonibus suis immissis, oves diripere¹⁾. Fallacias hostium artesque in hac re ad impugnandum multiplices supra adumbravimus: iam, quibus praesidiis ad defensionem nitendum, commoneamus. — Est primum in studio linguarum veterum orientalium simulque in arte quam vocant criticam. Utriusque rei scientia quum hodie in magno sit pretio et laude, ea clerus, plus minusve pro locis et hominibus exquisita, ornatus, melius poterit decus et munus sustinere suum; nam ipse *omnia omnibus*²⁾ fieri debet, paratus semper ad satisfactionem omni poscenti rationem de ea quae in ipso est spe³⁾. Ergo sacrae Scripturae magistris necesse est atque theologos addecet, eas linguas cognitatas habere quibus libri canonici sunt primitus ab hagiographis exarati, eademque optimum factu erit si colant alumni Ecclesiae, qui praesertim ad academicos theologiae gradus aspirant. Atque etiam curandum ut omnibus in Academiis, quod iam in multis receptum laudabiliter est, de ceteris item antiquis linguis, maxime semiticis, deque congruente cum illis eruditione, sint magisteria, eorum in primis usui qui ad sacras Litteras profitendas designantur. — Hos autem ipsos, eiusdem rei gratia, doctiores esse oportet atque exercitiores in vera artis criticae disciplina: perperam enim et cum religionis damno inductum est artificium, nomine honestatum criticae sublimioris, quo, ex solis internis, uti loquuntur, rationibus, cuiuspiam libri origo, integritas, auctoritas diiudicata emergant. Contra perspicuum est, in quaestionibus rei historicae, cuiusmodi origo et conservatio librorum, historiae testimonia valere prae ceteris, eaque esse quam stu-

¹⁾ De sacerdotibus IV, 4.

²⁾ I. Cor. IX, 22.

³⁾ I. Petr. III, 15.

съ всеми въ борьбу понаести мае, знавъ махины веѣхъ и подступы, такъ чтобы разомъ бувъ лучникомъ и пращникомъ, трибуномъ и проводникомъ рядовыхъ, вождомъ и жоньеромъ пѣшнимъ и вѣдцемъ, бѣглымъ въ битвѣ на мори и на сушѣ, бо если бы не знае веѣхъ родовъ борьбы потрафитъ злый духъ зъ одной стороны, котру саму занедбано, своихъ разбѣшакѣвъ пѣдсунути и бѣдѣ зрабувати.¹⁾ Относеній рѣзководный подступы и штучный выводы вороговъ Мы вже выше наводили: теперь же маемъ подати средства обороны. — Перше лежатъ въ науцѣ старыхъ ориентальныхъ языковъ, а заромъ въ умѣтности, котра зовесе критикою. Понеже оба ти роды умѣтностей суть нынѣ въ высокѣй вартости и поважаню, тожь клиръ ними менше або бѣльше изрядно пбеля обстоятельствъ мѣсяца и особѣ упосажений, буде мѣгъ свою честь и урядъ дѣше боронити; быъ бо мае бути *всѣмъ вся*²⁾ готовый всегда *къ отбѣту всякому вопрошающему его словесе о его упованіи*.³⁾ Протое конечнымъ есть для учителѣвъ святаго Писма а годится для богословѣвъ, знати ти языки, въ котрыхъ первоытно канонныи книги черезъ святыхъ авторѣвъ написаны збстали а дуже добре буде, если и кандидаты стану духовного будутъ тыхъ языковъ учитися, особливо ти, котры хотять осягнути степенъ академичный богословія. Потреба такожъ старатися, чтобы, якъ то вже похвално здѣлано въ многихъ академіяхъ, на веѣхъ установлено катедры для выныхъ старыхъ, голвно для семичныхъ языковъ, и для наукъ покровныхъ имъ, а то передовѣмъ въ користь тыхъ, котры хотятся посвятити

¹⁾ О свящ. IV, 4.

²⁾ I. Кор. IX, 22.

³⁾ I. Петр. III, 15.

diosissime et conquirenda et excutienda: illas vero rationes internas plerumque non esse tanti, ut in causam, nisi ad quamdam confirmationem, possint advocari. Secus si fiat, magna profecto consequentur incommoda. Nam hostibus religionis plus confidentiae futurum est ut sacrorum authenticitatem Librorum impetant et discerpant: illud ipsum quod extollunt genus criticae sublimioris, eo demum recidet, ut suum quisque studium praeiudicatamque opinionem interpretando sectentur: inde neque Scripturis quaesitum lumen accedet, neque ulla doctrinae oritura utilitas est, sed certa illa patebit erroris nota, quae est varietas et dissimilitudo sentiendi, ut iam ipsi sunt documento huiusce novae principes disciplinae: inde etiam, quia plerique infecti sunt vanae philosophiae et rationalismi placitis, ideo prophetias, miracula, cetera quaecumque naturae ordinem superent, ex sacris Libris dimovere non verebuntur. — Congrediendum secundo loco cum iis, qui sua physicorum scientia abusi, sacros Libros omnibus vestigiis indagant, unde auctoribus inscitiam rerum talium opponant, scripta ipsa vituperent. Quae quidem insimulationes quum res attingant sensibus obiectas, eo periculosiores accidunt, manantes in vulgus, maxime in deditam litteris inventum; quae, semel reverentiam divinae revelationis in uno aliquo capite exuerit, facile in omnibus omnem eius fidem est dimissura. Nimum sane constat, de natura doctrinam, quantum ad percipiendam summi Artificis gloriam in procreatis rebus impressam aptissima est, modo sit convenienter proposita, tantum posse ad elementa sanae philosophiae evellenda corrumpendosque mores, teneris animis perverse infusam. Quapropter Scripturae sacrae doctori cognitio naturalium rerum bono erit subsidio, quo huius quoque modi captiones in divinos Libros instructas facilius detegat et refellat. — Nulla quidem theologum in-

библейнымъ студіямъ. — Ти але мусять бути власне для того въ бѣлшбмъ степені учеными и бѣльше вправленъ въ умѣтности правдивой критики: понеже блудно и на шкоду религіи впроваджено штучае поступованье, пѣдъ величною назвою вышней критики, за помочію котрой зъ самыхъ такъ званныхъ внутреннхъ причинъ рѣшаеся о початку, ненарушимости и вѣростойности каждой книги. Противно явнымъ есть, що въ историчныхъ штаняхъ, якими суть початокъ и захованье книгъ, передовѣмъ мають вагу свѣдоцтва историчныи, и що ихъ длятого треба якъ найдокладѣйше збрати и розслѣдити: они же внутренныи причины найчастше не мають такой ваги; чтобы могли въ тѣи справѣ никакше ужити ся, якъ лишь за певный рѣдъ подтвержденя. Если ся никакше поступае, то певно выйдутъ великыи некористи. Бо неприятель вѣры наберутъ большой смѣлости, чтобы кидатися на автентичность святыхъ Книгъ и туюжь заперечати: тая власне черезъ нихъ славлена выша критика на то вкѣнци збѣде, що каждый толкователь пѣйде за своею тенденціею и напередъ повзятымъ мнѣніемъ: черезъ тое ани св. Писмо не зыскае пожаданого объясненя, ани для науки ніякой користи не буде, але тѣлько появиться тое певне знамя блуду, котрымъ есть рѣзководность и сопротивность поглядѣвъ, якъ тое вже на самыхъ представителяхъ той новой науки видно: а зъ той такожъ причины — понеже дуже много зъ нихъ зараженныхъ есть засадами фальшивой филозофії и раціонализму, — не заважаютея они усунути зъ святыхъ Книгъ пророцтва, чудеса и все, що ино перевысшае порядокъ природы. — На другѣмъ мѣсяци маемо до дѣла съ тыми, котры надуживаючи своихъ природныхъ вѣдомостей, вышукують въ святыхъ Книгахъ веѣ слѣды, чтобы авторамъ

ter et physicum vera dissensio intercesserit, dum suis uterque finibus se contineant, id caventis, secundum S. Augustini monitum, „ne aliquid temere et incognitum pro cognito asserant¹⁾“. Sin tamen dissenserint, quemadmodum se gerat theologus, summam est regula ab eodem oblata: „Quidquid, inquit, ipsi de natura rerum veracibus documentis demonstrare potuerint, ostendamus nostris Litteris non esse contrarium; quidquid autem de quibuslibet suis voluminibus his nostris Litteris, idest catholicae fidei, contrarium protulerint, aut aliqua etiam facultate ostendamus, aut nulla dubitatione credamus esse falsissimum²⁾“. De cuius aequitate regulae in consideratione sit primum, scriptores sacros, seu verius „Spiritum Dei, qui per ipsos loquebatur, noluisse ista (videlicet intimam adspectabilium rerum constitutionem) docere homines, nulli saluti profutura³⁾“; quare eos, potius quam explorationem naturae recta persequantur, res ipsas aliquando describere et tractare aut quodam translationis modo, aut sicut communis sermo per ea ferebat tempora, hodieque de multis fert rebus in quotidiana vita, ipsos inter homines scientissimos. Vulgari autem sermone quum ea primo proprieque efferantur quae cadant sub sensus, non dissimiliter scriptor sacer (monuitque et Doctor Angelicus) „ea secutus est, quae sensibilibus apparent⁴⁾“, seu quae Deus ipse, homines alloquens, ad eorum captum significavit humano more. — Quod vero defensio Scripturae sanctae agenda strenue est, non ex eo omnes aequae sententiae tuendae sunt, quas singuli Patres aut qui deinceps interpretes in eadem declaranda ediderint: qui prout erant opiniones aetatis, in locis

¹⁾ In Gen. op. imperf. IX, 30.

²⁾ De Gen. ad litt. I, 21, 41.

³⁾ S. Aug. ib. II, 9, 20.

⁴⁾ Summa theol. p. I, q. LXX, a 1 ad 3.

выказать невѣдомость тѣхъ рѣчей и признати ихъ писемъ. Понеже тѣнъ закнды относятся до рѣчей смысловыхъ, то суть тымъ небезпечнѣйшими, накопи войдутъ въ народъ а наибольше въ учащуюся молодежь; бо най тая разъ лише въ одной якѣй точцѣ усуне почезть для Божого объявленя и утратить, то легко бѣгутъ цѣлкомъ бѣтъ въры въ тое же во веѣмъ. Ажъ надто добре вѣдомымъ есть, що о скѣлько наука о природѣ належыто преподавана причиялася до выказаня хвалы найвышого Сотворителя выныкаючи зъ сотвореныхъ рѣчей, о стѣлько преподавана молодымъ умамъ въ перворотный спѣоббъ, спѣоббна есть до знищеня первыхъ подставъ здоровой философии и до збисутя обычаевъ. Дятого для учителя святого Письма дуже придатнымъ буде знанье наукъ природничихъ, такъ якъ ними буде мѣгъ такожь того рода закнды противъ святыхъ Книгъ поднесены выяснати и опровергнути. — Запевно не зайдѣ межѣ богословомъ а природознавцемъ дѣйстне несогласіе, если оба будутъ держатися въ своихъ границяхъ, и если посяга убоименя святого Августина будутъ стеречися „щобы щось безподставно, або не знане яко знане не твердили¹⁾“. Если однакъ они собѣ противорѣчатъ, то въ коротцѣ наведено есть черезъ того самого Святого правило, якъ має собѣ богословъ поступати: „Що небудъ, каже бытъ, змогутъ снѣ о природѣ рѣчей правдивыми доводами выказати, покажѣмъ и мы, що то не есть противнымъ нашимъ Книгамъ; що але они зъ якихъ небудъ своихъ сочиненій навели бы противного тымъ нашимъ Книгамъ, то есть католицкѣй вѣрѣ, або якимъ способомъ выкажѣмъ, або безъ всякого сумнѣву вѣруймо,

¹⁾ До кн. Быт. соч. некк. IX, 30.

edisserendis ubi physica aguntur, fortasse non ita semper iudicaverunt ex veritate, ut quaedam posuerint, quae nunc minus probentur. Quocirca studiose dignoscendum in illorum interpretationibus, quatenam reapse tradant tamquam spectantia ad fidem aut cum ea maxime copulata, quatenam unanimi tradant consensu: namque „in his quae de necessitate fidei non sunt, licuit Sanctis diversimode opinari, sicut et nobis“, ut est S. Thomae sententia¹⁾ Qui et alio loco prudentissime habet: „Mihi videtur tutius esse, huiusmodi, quae philosophi communiter senserunt, et nostrae fidei non repugnant, nec sic esse asserenda ut dogmata fidei, etsi aliquando sub nomine philosophorum introducuntur, nec sic esse neganda tamquam fidei contraria, ne sapientibus huius mundi occasio contemnendi doctrinam fidei praebear²⁾“. Sane, quamquam ea, quae speculatores naturae certis argumentis certa iam esse affirmarint, interpretes ostendere debet nihil Scripturis recte explicatis obsistere, ipsum tamen ne fugiat, factum quandoque esse, ut certa quaedam ab illis tradita, postea in dubitationem adducta sint et repudiata. Quod si physicorum scriptores terminos disciplinae suae transgressi, in provinciam philosophorum perversitate opinionum invadant, eas interpretes theologus philosophis mittat refutandas. — Haec ipsa deinde ad cognatas disciplinas, ad historiam praesertim, invabit transferri. Dolendum enim, multos esse qui antiquitatis monumenta, gentium mores et instituta, similiumque rerum testimonia magnis ii quidem laboribus perscrutentur et proferant, sed eo saepius consilio, ut erroris labes in sacris Libris deprehendant, ex quo illorum auctoritas usquequaque infirmetur et nutet. Idque nonnulli et nimis

¹⁾ In Sent. II, dist II, q I, a. 3.

²⁾ Opusc. X.

що то есть совсѣмъ фалшивымъ.¹⁾“ Що до слушности того правила, треба передо- всемъ мати на взглядъ, що святі автори а властиво „Духъ Божій, котрый черезъ нахъ говоривъ, не хотѣвъ учти людей, тыхъ въ жадной звязи съ спасеніемъ не стоячихъ рѣчей (то есть внутреннего урядженя видимои природы)²⁾“; що имъ протое не ходило впротѣ о слѣджене природы, але що они скорше рѣчи самі або въ спѣоббъ переносный описують и объясняютъ, або посяга загалного въ тыхъ часахъ выражения, якъ то и нынѣ дѣся въ многихъ рѣчахъ въ щоденномъ житю и то даже межѣ наибольше учеными. Понеже въ поточной мовѣ головно и властиво выражаеся то, що подѣ змыслы подпадае, то, въ подобный спѣоббъ святыи авторъ (якъ в Ангельскій Учитель вспоминае) „державея того, що змысламъ подпадае³⁾“, або, що Богъ самъ промавляюи до людей, имъ всказавъ, посяга ихъ понятія, способомъ людскимъ. Зъ того але, що святе Письмо належить крѣпко боронити, не слѣдуе, абы боронити всѣ зарѣвно мнѣнія, якъ поодинокіи Отцѣ або познѣйшіи толкователи навели при объясненю Письма: они бо улагаючи мнѣніямъ своего часу, не все вѣдай впали на добрый судъ въ толкованю мѣсце, где иде о рѣчи природы, такъ, що они гденецо твердили, съ чимъ ся теперъ зходити не можна. Дятого треба въ ихъ толкованяхъ старанно отрѣзнити, що они въ самѣй рѣчи подаютъ, яко до вѣры належаче або съ нею стисло звязане, а що одноголосно наводятъ; бо „въ тыхъ рѣчахъ, котры не належатъ конечно до вѣры, вольно було Святымъ,

¹⁾ О. кн. Быт. букв. I, 21, 41.

²⁾ Св. Август. тамже II, 9, 20.

³⁾ Сум. теолог. часть I, в. LXX, ар. I. до 3.

infesto animo faciunt nec satis aequo iudicio; qui sic fidunt profanis libris et documentis memoriae priscae, perinde ut nulla eis ne suspicio quidem erroris possit subesse, libris vero Scripturae sacrae, ex opinata tantum erroris specie, neque ea probe discussa, vel parem abnuunt fidem. Fieri quidem potest, ut quaedam librariis in codicibus describendis minus recte exciderint: quod considerate iudicandum est, nec facile admittendum, nisi quibus locis rite sit demonstratum: fieri etiam potest, ut germana alicuius loci sententia permaneat anceps; cui enodandae multum afferent optima interpretandi regulae; at nefas omnino fuerit, aut inspirationem ad aliquas tantum sacrae Scripturae partes coangustare, aut concedere sacrum ipsum errasse auctorem. Nec enim toleranda est eorum ratio, qui ex istis difficultatibus sese expediunt, id nimirum dare non dubitantes, inspirationem divinam ad res fidei morumque, nihil praeter ea, pertinere, eo quod falso arbitrentur, de veritate sententiarum quum agitur, non adeo exquirendum quaeenam dixerit Deus, ut non magis perpendatur quam ob causam ea dixerit. Etenim libri omnes atque integri, quos Ecclesia tamquam sacros et canonicos recipit, cum omnibus suis partibus, Spiritu Sancto dictante, conscripti sunt; tantum vero abest ut divinae inspirationi error ullus subesse possit, ut ea per se ipsa, non modo errorem excludat omnem, sed tam necessario excludat et respuat, quam necessarium est Deum, summam Veritatem, nullius omnino erroris auctorem esse. Haec est antiqua et constans fides Ecclesiae, sollemni etiam sententia in Concilio Florentino et Tridentino; confirmata denique atque expressius declarata in Concilio Vaticano, a quo absolute edictum: *Veteris et novi Testamenti libri integri cum omnibus suis partibus, prout in eiusdem Concilii (Tridentini) decreto recensentur, et in veteri vulgata la-*

такъ какъ и намъ рѣжно судати¹⁾, какъ то святой Тома высказуе¹⁾. Той самъ и на другѣмъ мѣсци дуже мудро выражаеся: „Менѣ здаеся певнѣйшимъ бути тое, на що филозофы всепѣлно згодилися и що нашѣй вѣрѣ не противится, ани не твердити такъ, якъ догматы вѣры, хотябы оно часомъ и подѣ повагою филозофовъ наведеномъ було, ани не перечити такъ, яко противне вѣрѣ, щобы мудрымъ того свѣта не дати случайности зневажати науку вѣры²⁾. Дѣйствию, хотябы толкователь выказати повинень, що то, що бачачъ природы посредствомъ певныхъ доводѣвъ яко певне утверджають, не противится належито поясненю св. Писмю, то однакъ не може быти поминути того, що они часто о тѣмъ, що яко певне подали, побавише сумнѣвалися, або тое бѣквали. Если писатель природничѣ перекрочивши границъ свои науки, перепротою мѣнѣй, на поле филозофовъ вдаються, то толкователь богословъ повинень ихъ опровергнень полянити филозофамъ. То само поступованье буде користно потѣмъ застосовати до покрененыхъ наукъ особенно до исторiи. Жалѣти бо треба, що много есть такихъ, котрѣ старинныя, памятки народѣвъ обычаѣ и урядженя и подбныхъ рѣчей свѣдоцтва вправдѣ великимъ трудомъ слѣдятъ и представляютъ, але часто въ тѣй цѣли, щобы въ святыхъ Книгахъ вынайти плямы блуда, въ слѣдствіе чого дабыся повага ихъ ослабити и всколибати. И тое чинятъ гдекотрѣ съ великою враждою и несправедливымъ осудомъ, накопи они свѣтскимъ книгамъ и документамъ старинности такъ вѣрятъ, якобы противъ нихъ ани побозрѣнье блуда зайти не могло, а Книгамъ святого Писъ-

¹⁾ До пред. II, розр. II, в. I, а. 3.

²⁾ Дѣл. X.

ina editione habentur, pro sacris et canonicis suscipiendi sunt. Eos vero Ecclesia pro sacris et canonicis habet, non ideo quod sola humana industria concinnati, sua deinde auctoritate sint approbati; nec ideo dumtaxat, quod revelationem sine errore continent; sed propterea quod Spiritu Sancto inspirante conscripti, Deum habent auctorem¹⁾. Quare nihil admodum refert, Spiritum Sanctum assumpsisse homines tamquam instrumenta ad scribendum, quasi, non quidem primario auctori, sed scriptoribus inspiratis quidpiam falsi elabi potuerit. Nam supernaturali ipse virtute ita eos ad scribendum excitavit et movit, ita scribentibus adstitit, ut ea omnia eaque sola quae ipse iuberet, et recte mente conciperent, et fideliter conscribere vellent, et apte infallibili veritate exprimerent: secus, non ipse esset auctor sacrae Scripturae universae. Hoc ratum semper habuere Ss. Patres: „Itaque, ait Augustinus, quum illi scripserunt quae ille ostendit et dixit, nequaquam dicendum est, quod ipse non s. ripserit: quandem membra eius id operata sunt, quod dictante capite cognoverunt²⁾“: pronunciatque S. Gregorius M.: „Quis haec scripserit, valde supervacaneae quaeritur, quum tamen auctor libri Spiritus Sanctus fideliter credatur. Ipse igitur haec scripsit, qui scribenda dictavit: ipse scripsit qui et in illius opere inspirator extitit³⁾“. Consequitur, ut qui in locis authenticis Librorum sacrorum quidpiam falsi contineri posse existiment, ii profecto aut catholicam divinae inspirationis notionem pervertant, aut Deum ipsum erroris faciant auctorem. Atque adeo Patribus omnibus et Doctoribus persuasissimum fuit, divinas Litteras, quales ab hagiographis editae sunt, ab omni omni-

¹⁾ Sess. III, c. II, de revel.

²⁾ De consensu Evangel. I, c. 35.

³⁾ Praef. in Iob, n. 2.

ма въ слѣдствіе самого тѣлько позору блуда навѣтъ безъ належитого розслѣдженя тогоже, даже такой самон вѣры бѣтмвляютъ. Моглося случити, що переписователь книгъ при переписованю кодексѣвъ черезъ неувагу щось выпустили, що добре розважати належить и не легко допустити можна въ иныхъ мѣсцахъ, якъ тѣлько тамъ, где належито доведене збѣтало; може такожь случитися, що властивый змысль якогось мѣсця естъ двозначный, до выясненя которого много причинитися можуть найлучшїя правила герменевтичнї; але булобы цѣлкомъ неслухнымъ або ограничати вдохновеніе тѣлько на певнї части святого Писма, або припускати, що самъ святой авторъ ошибуеся. Бо не можна такожь одобрити поступованье тыхъ, котрѣ въ того рода трудностяхъ въ той способѣ ся вывивають, що именно не вагаются утверждати, що Боже вдохновеніе тѣлько на рѣчи вѣры и обычаѣвъ бѣтмняется, а то ддятого, бо они мыльно судять, що ели ходитъ о правдивый змысль, не треба такъ дуже слѣдити, що Богъ сказавъ, але бѣльше розважати, чому тое сказавъ. Повеже всѣ книги ненарушенї, котрѣ Церковь яко святї и каноничнї принимае, суть во всѣхъ своихъ частяхъ за вдохновеніемъ Святого Духа написанї; але того бути не може, щобы при Божьмъ вдохновенію яка ошибка могла зайти, понеже оно само черезъ себе не тѣлько выключаетъ всяку ошибку, але такъ конечно выключаетъ и бѣквалася, якъ конечнымъ естъ, щобы Богъ найвысша правда, абсолютно жадной ошибки авторомъ не бувъ. То естъ стара и постоянна вѣра Церкви, опредѣлена такожь торжественною ухвалою на Соборѣ Флорентійскѣмъ и Тридентійскѣмъ; наконецъ подтверждена и выразнѣйше пояснена на Соборѣ Ватиканьскѣмъ, котрый безусловно орѣкъ: *Старого и нового завета книги ненару-*

no errore esse immunes, ut propterea non pauca illa, quae contrarii aliquid vel dissimile viderentur affere (eademque fere sunt quae nomine novae scientiae nunc obiciunt), non subtiliter minus quam religiose componere inter se et conciliare studuerint; professi unanimes, Libros eos et integros et per partes a divino aequae esse afflatu, Deumque ipsum per sacros auctores elocutum nihil admodum a veritate alienum quae idem Augustinus ad Hieronymum scripsit: „Ego enim fateor caritati tuae, solis eis Scripturarum libris qui iam canonici appellantur, didici hunc timorem honoremque deferre, ut nullum eorum auctorum scribendo aliquid errasse firmissime credam. Ac si aliquid in eis offendero litteris quod videatur contrarium veritati, nihil aliud quam vel mendosum esse codicem, vel interpretationem non assecutum esse quod dictum est, vel me minime intellexisse non ambigam¹⁾“.

шенъ во всѣхъ своихъ частяхъ, какъ они въ декретѣ тогоже Собора (Триденційскаго) наводятся, и въ старомъ латинскомъ издамъ „Вульгата“ находитъ тея, мають яко святій и каноничный уважатися. А ти тримае Церковь за святій и каноничный, не для того, що самымъ человеческимъ трудомъ суть составленъ, а еи повагою потѣмъ затверженъ, но такожь и не для того, що откровеніе безъ ошкбки въ собѣ мѣстятъ, но тому, що за вдохновеніемъ Святого Духа списанъ, мають Бога авторомъ¹⁾“. Дятого на тѣмъ ничъ не залежитъ що Духъ Святій уживъ людей яко орудія до писаня, якобы вправдѣ не першому авторови, але вдохновеннымъ писателямъ щось ошибочного вымнутися могло. Понеже Онъ самъ надприродною силою ихъ до писаня такъ наклонивъ и побудивъ и пишучимъ такъ помагавъ, що они все тое и тѣлько тое, що Онъ приказавъ, и въ душѣ добре поняли, и вѣрно написати хотѣли и въ отвѣднѣный способъ неомыленною правдою выразили: инакше бо не бувъ бы Онъ самъ авторомъ цѣлого святого Письма. Тое все узнавали святій Отцѣ: Дятого повѣдае Августинъ: „Дятого, понеже ти писали, що Онъ всказавъ и сказавъ, не можна нѣякъ утверждати, що не Онъ самъ тое писавъ понеже они яко члены дѣлали тое, що зъ вдохновенія головы пѣзнали²⁾“, а св. Григорій В. заявляє: „Кто се написавъ, ажъ надто излишно пытатися, наколи ся несомнѣнно вѣрять, що авторомъ книги есть Святій Духъ. Се писавъ затѣмъ той, котрый всказавъ, що мало написатися: самъ писавъ той, котрый бувъ въ его дѣлѣ и вдохновителемъ³⁾“. Зъ того слѣдуе, що кто за можливе уважае, щобы въ ав-

¹⁾ Сес. III, гл. II, о откров.

²⁾ О согл. Еванг. I, гл. 35.

³⁾ Предосл. до Іова, ч. 2.

¹⁾ Ep. LXXXII, 1 et crebrius alibi.

тентичныхъ мѣсяхъ святыхъ Книгъ мѣстился щось ложного, той дѣйстно або перекручуе католицке понятіе Божого вдохновенія або робить Бога авторомъ ошибки. И такъ дуже були все Отцѣ и Учителѣ Церкви переконаній, що Божій Книги такъ, якъ они суть выданными ътъ святыхъ авторѣвъ, суть свободній ътъ всякой ошибки, що они старалися тыхъ кѣлька точокъ, котрій здавалися подавати щось супротивляющаго або невгѣдного (то есть майже то само, що теперь закидують въ имя новой науки) не менше точно якъ и совѣтно съ собою погодити; визнаючи одногласно, що книги ти цѣлковито и во всѣхъ частяхъ зарѣвно походять зъ Божого вдохновенія, и що самъ Богъ черезъ святыхъ авторѣвъ говорячи, не мѣгъ ничего съ правдою невгѣдною подавати. Въ загалѣ повинно мати значенъ тое, що тойже Августинъ писавъ до Иеронима: „Признаюсъ твоеи милости, научивемся оказувати почитанъе и честь лише тымъ книгамъ св. Письма, котрій теперь зовутся каноничными, такъ що якъ найсильнѣйше вѣрую, що жаденъ зъ ихъ авторѣвъ при писаню не поповнивъ ошибки. А если въ нихъ на щось натрафлю, що ся здае противити правдѣ, то не сумнѣваюся, що або кодексъ есть ошибочный, або толкователь не понявъ що сказано, або що я не зрозумѣлъ¹⁾“.

At vero omni graviorum artium instrumento pro sanctitate Bibliorum plene perfecteque contendere, multo id maius est, quam ut a sola interpretum et theologorum sollertia aequum sit expectari. Eodem optandum est conspirent et connitentur illi etiam ex catholicis viris, qui ab externis doctrinis aliquam sint nominis auctoritatem adepti. Horum sane ingeniorum ornatus, si nunquam antea, ne nunc quidem, Dei beneficio, Ecclesiae deest; atque utinam eo amplius in fidei subsidium augetur. Nihil enim magis oportere ducimus,

Въ оборонѣ святости Библии цѣлкомъ и докладно выступити, при всякой помощи важнѣйшихъ галузей умѣтности, есть далеко важнѣйше якъ по слушности ътъ самой старанности толковательствъ и богословствъ тое выжидати. Пожжданымъ есть, щобы такожь ти католики, котрій въ иныхъ наукахъ якусь повагу набули въ тѣмъ соглашались и на тѣмъ опира-

¹⁾ Посл. LXXXII и частѣйше где инде.

quam ut plures validioresque nanciscatur veritas propugnatores, quam sentiat adversarios; neque res ulla est quae magis persuadere vulgo possit obsequium veritatis, quam si eam liberrime profiteantur qui in laudata aliqua praestent facultate. Quin facile etiam cessura est obtreptatorum invidia, aut certe non ita petulanter iam traducere illi audebunt inimicam scientiae, fidem, quum viderint a viris scientiae laude nobilibus summum fidei honorem reverentiamque adhiberi. — Quoniam igitur tantum ii possunt religioni importare commodi, quibus cum catholicae professionis gratia felicem indolem ingenii benignum Numen impertiit, ideo in hac acerrima agitatione studiorum quae Scripturas quoquo modo attingunt, aptum sibi quisque eligens studii genus, in quo aliquando excellentes, obiecta in illas improbae scientiae tela, non sine gloria, repellant. — Quo loco gratum est illud pro merito comprobare nonnullorum catholicorum consilium, qui ut viris doctioribus suppeteret possit unde huiusmodi studia omni adiumentorum copia pertractent et provehant, coactis societatibus, largiter pecunias solent conferre. Optima sane et peropportuna temporibus pecuniae collocandae ratio. Quo enim catholicis minus praesidii in sua studia sperare licet publice, eo promptiorem effusio remque patere decet privatorum liberalitatem; ut quibus a Deo aucti sunt divitiis, eas ad tutandum revelatae ipsius doctrinae thesaurum velint convertere. — Tales autem labores ut ad rem publicam vere proficiant, insistant eruditi in iis tamquam principiis, quae supra a Nobis praefinita sunt; fideliterque teneant, Deum, conditorem rectoremque rerum omnium, eundem esse Scripturarum auctorem: nihil propterea ex rerum natura, nihil ex historiae monumentis colligi posse quod cum Scripturis revera pugnet. Si quid ergo tale videatur, id sedulo submovendum, tum adhibito prudenti

лиси. Такихъ талантовъ оздобы якъ николи передъ тымъ, такъ и теперь за Божою милостию певно Церквѣ не бракуе, и кобы то она въ помѣчь вѣрѣ еще болѣше умножалася. Судимо, що ничего болѣше не потреба, якъ, щобы правда набула болѣше и сильнѣйшихъ борцѣвъ, якъ дознавала противникѣвъ; и ничо не зможе простый народъ о конечности послѣдовано правдѣ болѣше переконати, якъ коли признаются до неѣ отверто тѣм, котрѣ ѣтзначаються въ якѣмъ умѣтности. Ба навѣть легко устане зависть напастникѣвъ, або на певно не поважуются зухвало вѣру яко ворога науки зневажити, если побачуть що мужъ наукою славнѣй для вѣры наибѣйшу честь и почитанье оказываютъ. — Понеже протое тѣм, котрымъ добротливый Богъ крѣмъ ласки католического вѣровповѣданя, ѣтличнѣй здѣбности ума удѣливъ, такъ много користи религии принести могутъ, то най бы кождый въ тѣмъ усильнѣмъ занятіи студіями, котрѣ въ якѣй будъ способъ св. Письма дотыкають, избравъ собѣ ѣтповѣднѣй рѣдъ студій, щобы въ нѣмъ ѣтзначаючися, кидавъ безбожною наукою стрѣлы противъ св. Письму, славно ѣтбивавъ. На тѣмъ мѣсци пріятно есть намѣренье где-котрыхъ католикѣвъ по заслужѣ одобрити, котрѣ, щобы мужамъ науки дати можидеть до того рода наукъ съ всѣми помѣчными средствами прикладатися и въ нихъ поступати, звыкли закладати стоваришена и ихъ грѣшми щедро поддерживать. Дѣйствию найлучшій и найѣтповѣднѣйшій въ снхъ часахъ способъ умѣтненя грошей. Понеже, чымъ меньше подмоги могутъ сподѣватися для своихъ наукъ католики изъ стороны державы, тымъ охотнѣйшою и богатою повинна оказатися щедрѣсть приватныхъ лицъ; щобы они богатства, котрыми ихъ Богъ обдаривъ, на оборону скарбу его объявленой науки ужити хотѣли. — Абы але

theologorum et interpretum iudicio, quidnam verius verisimiliusve habeat Scripturae locus, de quo disceptetur, tum diligentius expensa argumentorum vi, quae contra adducantur. Neque ideo cessandum, si qua in contrarium species etiam tum resideat, nam, quoniam verum vero adversari haudquaquam potest, certum sit aut in sacrorum interpretationem verborum, aut in alteram disputationis partem errorem incurrisse: neutrum vero si necdum satis appareat, cunctandum interea de sententia. Per multa enim ex omni doctrinarum genere sunt diu multumque contra Scripturam iactata, quae nunc utpote inania, penitus obsolescere; item non pauca de quibusdam Scripturae locis (non proprie ad fidei morumque pertinentibus regulam) sunt quondam interpretando proposita, in quibus rectius postea vidit acrior quaedam investigatio. Nempе opinionum commenta delect dies; sed „veritas manet et invalescit in aeternum“¹⁾. Quare, sicut nemo sibi arrogaverit ut omnem recte intelligat Scripturam, in qua se ipse plura nescire quam scire fassus est Augustinus²⁾, ita, si quid incidit difficilius quam explicari possit, quisque eam sumet cautionem temperativamque eiusdem Doctoris: „Melius est vel premi incognitis sed utilibus signis, quam inutiliter ea interpretando, a iugo servitutis eductam cervicem laqueis erroris inserere“³⁾. Consilia et iussa Nostra si probe verecundeque erunt secuti qui subsidiaria haec studia profitentur, si et scribendo et docendo studiorum fructus dirigant ad hostes veritatis redarguendos, ad fidei damna in iuventute praecavenda, tum demum laetari poterunt digna se opera sacris Litteris inservire, eamque rei catholicae opem afferre, qualem de filiorum pietate et doctrinis iure sibi Ecclesia pollicetur.

¹⁾ III Esdr. 3, 38.

²⁾ Ad Iuanar. ep. LV, 21.

³⁾ De doctr. chr. III, 9, 18.

того рода подвиги для справы св. Письма дѣйствию користи призеся, повинный учений при тыхъ зачѣдахъ стояти, котрѣ Мы выше поставили, и крѣпко вѣрнѣй, що Богъ сотворитель и управитель всѣхъ рѣчей есть такожь авторомъ св. Письма: що протое ничъ зъ природы рѣчей, ничъ зъ памятникѣвъ исторіи взяти не можна, що въ дѣйствиности св. Письму противитися. Если але щось того рода здаеся заходити, то треба тое старанно усунути, такъ засягаючи розеудного мнѣнія богословѣвъ и толкователѣвъ, котрѣй правдившій або правдоподобнѣйшій змысль того св. мѣсца Письма о крѣмъ споритися, якъ такожь старанно розважуючи силу доказѣвъ, котрѣ противъ того наводятся. Не належитъ протое справы заляшити, если побнѣйше еще якѣсь позбръ противорѣчя позбегане; бо якъ одна правда другѣй въ жадець способъ противорѣчя не може, то певнымъ е тѣ, що закралася ошибка або при толкованю святыхъ слѣвъ а о при инѣй части обдѣсеня, если але ничъ зъ того певнымъ не оказуеся, то треба тымчасомъ судъ ѣтгерочити. Бо дуже много закидѣвъ зъ всѣхъ родѣвъ умѣтностей пѣдношено черезъ довшій часъ и часто противъ св. Письма, котрѣ теперь яко безидставнѣй совѣмъ зѣстарѣли: зарѣвно не мало толкованъ предложено певныхъ мѣсць св. Письма (не належачихъ властиво до правилъ вѣры и обычаѣвъ) въ котрыхъ побнѣйше докладнѣйше слѣдженье спостерегло вѣрнѣйшій змысль. Бо образы мнѣнній зачырае часъ; але „правда зѣтае и має значенье во вѣка“¹⁾. Такъ протое, якъ нѣкто не може собѣ приписувати, що дѣле св. Письмо добре розумѣе, о котрымъ Августинъ збзнавъ, що болѣше его не знае, якъ знае²⁾, такъ буде такожь кождый, если

¹⁾ III Esdr. 4, 38.

²⁾ До Януар. посл. LV, 21.

бы ся що выдало за тяжке до объясненя, послуговатися пересторогою и умѣркованьемъ тогожь Учителя церковного: „Лучше есть хотябы незнаемыми, але пожиточными знаменами бути непокоенымъ, якъ безкористнымъ толкованьемъ тогожь, каркъ увѣдѣнный зъ ярма неволѣ, въ сѣдла ошибки запутати ¹⁾.“ — Если Нашимъ радамъ и приказамъ будутъ совѣстно и съ почтеніемъ послѣдовати тѣмъ, що прикладаются до тыхъ помбчничыхъ наукъ, если они и пишучи и учачи плоды своен науки звернуть на тое, чтобы неприятельвъ правды обличити, чтобы молодѣжь отъ всколебана въ вѣрѣ охоронити, тогда доперва будутъ могли тѣшитися, що гѣдными дѣлами для св. Письма прислугуются и що справѣ католицей тую помбчъ приносятъ, яку собѣ Церковь слушно обѣщюе, отъ любви и учености дѣтей.

То есть Почтеннй Братя, що за помочію Божюю о науцѣ святого Письма уважалесьмо за потребне примѣтити и приказати. Теперь най буде вашою рѣчею дбати, чтобы тое съ належитою совѣстностію було перестерѣгане и заховуване, такъ чтобы Богу приналежна подяка за удѣленье выречень его мудрости родови чловѣческому видѣйше засіяла, чтобы пожаданй користи провзтекали, особенно для воспитана молодежи духовного званія, котра есть Нашимъ такъ великимъ стараньемъ и надѣвѣмъ Церкви. Именно старайтесь ревно приказомъ и уобмненьемъ, чтобы науки тѣмъ въ семинаріяхъ и академіяхъ стоячихъ подѣ вашимъ дозоромъ були въ належитой чести и процвѣтали. Най ненарушено и щасливо развиваются подѣ проводомъ Церкви, после спасительныхъ всказѣвокъ и примѣровъ святыхъ Отцѣвъ и похвального звычайу предкѣвъ: и най съ ходомъ часу такъ

¹⁾ О науцѣ хр. III, 9, 18.

Haec sunt, Venerabiles Fratres, quae de studiis Scripturae sacrae pro opportunitate monenda et praecipienda, aspirante Deo, censuimus. Iam sit vestrum curare, ut qua par est religione custodiantur et observentur: sic ut debita Deo gratia, de communicatis humano generi eloquiis sapientiae suae, testatius eniteat, optataeque utilitates redundant, maxime ad sacrae iuventutis institutionem, quae tanta est cura Nostra et spes Ecclesiae. Auctoritate nimirum et hortatione date alacres operam, ut in Seminariis, atque in Academiis quae parent ditioni vestrae, haec studia iusto in honore consistant vigeantque. Integre feliciterque vigeant, moderatrice Ecclesia, secundum saluberrima documenta et exempla Ss. Patrum laudatamque maiorum consuetudinem: atque talia ex temporum cursu incrementa accipiant quae vere sint in praesidium et gloriam catholicae veritatis, natae divinitus ad perennem populorum salutem. — Omnes denique alumnos et administratos Ecclesiae paterna caritate

admonemus, ut ad sacras Litteras adeant summo semper affectu reverentiae et pietatis: nequaquam enim ipsarum intelligentia salutariter ut opus est patere potest, nisi remota scientiae terrenae arrogantia studioque sancte excitato eius quae *desursum est sapientiae*. Cuius in disciplinam semel admissa mens, atque inde illustrata et roborata, mire valebit ut etiam humanae scientiae quae sunt fraudes dignoscat et vitet, qui sunt solidi fructus percipiat et ad aeterna referat: inde potissime exardescens animus, ad emolumenta virtutis et divini amoris spiritu vehementiore contendet: *Beati qui scrutantur testimonia eius, in toto corde exquirunt eum*¹⁾.

Iam divini auxilii spe freti et pastoralis studio vestro confisi, Apostolicam benedictionem, caelestium munerum auspicem Nostraeque singularis benevolentiae testem vobis omnibus, universoque Clero et populo singulis concedito, peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die XVIII novembris anno MDCCCXIII, Pontificatus Nostri sextodecimo.

LEO PP. XIII.

¹⁾ Ps. XVII, 2.

взростуть, чтобы дѣйстно служили до обороны и славы католицкои правды отъ Бога проходячи, и до всегдашнего спасенія народѣвъ. — Упоминаемъ въ концѣ съ отцѣвскою любовью всехъ воспитанникѣвъ и служителѣвъ Церкви, чтобы все до св. Письма прикладалися съ нагорячѣйшимъ чувствомъ почитаня и поожностію: бо ихъ зрозумѣнье не може имъ спасительно, якъ потреба, бути явнымъ, если зарозумѣлбеть *земскою* умѣтностію не отдалитися и свято не взбудитя замилованя до тои мудрости, *котра за выше походить*. Коли разъ тою наукою займесь умъ и нею абстане освѣченный и вскрѣпленный, станесь надѣ подивѣ быстрымъ такъ, що познаеть обманства людскои науки якѣ бувають и буде ихъ уникати, що буде збирати овочи, котри суть добри и бѣтосити ихъ до вѣчности: тымъ особенно воспламененный духъ, буде сильно стремѣти до оясненя честноти и Божои любви: *Блаженн испитующии свидѣнія его, всемъ сердцемъ възмишутъ его*¹⁾.

Такъ покладаячи надѣю на Божу помбчъ и уповаючи на вашу паству ревность, удѣлаемъ въ залогъ божественныхъ дарѣвъ и въ доказъ Нашого благоволенія о Господѣ въ повной любви всемъ вамъ, всему Клирови, и народови поодинокимъ повѣреному, Апостольске благословеніе.

Дано въ Римѣ при св. Петрѣ дня 18. Листопада 1893 року, Понтификата Нашого шѣснайцѣтлѣмъ.

ЛЕВЪ III. XIII.

¹⁾ Псал. XVII, 2.

Ото многоважнй повнй глубокого змысла и намащеня слова, котырыми промовивъ Наслѣдникъ св. Петра до цѣлого христіянскаго свѣта. Въ часахъ, коли „духъ лжи“ нападае черезъ своихъ приверженцевъ на науку и Церковь Христову, посылаетъ Духъ св. Обручницѣ Христовой мужа, который крѣпко держитъ кормило въ своихъ рукахъ, отпирае неустрасимо все волны подносящіяся на лодку Петрову и съ апостольскою ревностью завываетъ своихъ сыновъ до борбы и трудовъ даючи имъ потребный поученя и наставленя. Коли протое въ нынѣшнихъ часахъ безбожнй люде, хотячи подкнати вѣру народа, съ крайною злобою и дерзостью нападають на Письмо святе, отгазуютъ ему божественной поваги, а записанй тамже таинства, пророчества и чудеса подчиняють беззглядной критицѣ слабого розума людскаго; — выступае св. Отецъ въ оборонѣ того, Церквѣ св. повѣреного окровища, а доказавши бож. повагу, высоке достоинство и великій пожитокъ писаного слова Божого завываетъ Духовенство до прилѣжнаго читаня и побожного розмышляня Письма святого и до ревного плеканя наукъ библійныхъ, завываетъ такожъ всехъ мужей посвячающихся наукамъ щобы и они выступали въ оборонѣ св. Писанія.

Не сомнѣваемся, що Наше Вч. Духовенство съ радостію и вдячностію отчитаетъ ти золотй слова вселенскаго Архіерея, що услухаетъ Его голоса и буде послѣ поданыхъ въ Енциклицѣ всказовокъ съ помноженою ревностію плекати науку св. Письма. Нашимъ стараньемъ буде звертати и дальше особенно увагу на тое, щобы пытомцѣ Нашой духовной Семинаріи упражнялись належито въ читаню и розмышляню св. Письма и прикладались прилѣжно до наукъ библійныхъ. Вч. Духовенство же най своимъ примѣромъ присвѣчаютъ своимъ будущимъ сотруженникамъ въ виноградѣ Христовѣмъ; а parroхи най словомъ и дѣломъ заохочють до того своихъ молодшихъ братьей во Христвѣ, а Вч. деканы най звертають на тое свою увагу при посѣщеню парохій, якъ такожъ най увзглядняють належито сей предметъ на соборчикахъ деканальныхъ. Совѣстне выповнене всего того принесетъ безъ сомнѣнія велику помѣчь и отраду самымъ душпаствырямъ середь трудовъ ихъ званія, принесетъ за ласкою Божою велику користь вѣрнымъ и св. катол. Церквѣ.

Благодать Господа нашего Иисуса Христа со всеми Вами Братіе Аминь.

Отъ Митрополитального Ординарія.

Львѣвъ, дня 30. Жовтня 1894.

Ч. 72.

Ч. 9640. — Душпаствырь довший выставляти свѣдоцтва смерти особъ войсковыхъ.

Понеже уряды, котрымъ повѣрене естъ веденне метрикъ, часто запѣзно выставляли свѣдоцтва смерти войсковыхъ особъ помершихъ въ нечиннѣмъ отношеню, и то ажъ тогда, коли пошукowano войсковыхъ усопшихъ, понеже че являлись по завозваню до чинной службы; то ц. к. Министерство внутрѣшнихъ дѣлъ постановило къ точному наблюданю въ память привести свои рескрипты зъ д. 12. Лютого 1880 Ч. 17.511 зъ р. 1879 и зъ д. 25. Лютого 1890 Ч. 17.554 зъ р. 1889, по которымъ писателѣ метрикъ мають безъ оплаты переслати свѣдоцтва смерти для всехъ войсковыхъ мужей начальникамъ громадскимъ мѣстцевости смерти, щобы тижь отослалл ти свѣдоцтва до дотычныхъ староствъ.

Вслѣдствіе того выс. постановленя по в. рѣшеню ц. к. Намѣстництва зъ д. 29. Вересня 1894 ч. 76.404 Митроп. Консисторія упоминаетъ Вч. Душпаствырей о высше описаній ихъ дожности абы черезъ занедбанье еи не робили трудности ц. к. Урядамъ, котры чувають надъ евиденціею войсковою.

Отъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 27. Жовтня 1894.

Ч. 73.

Ч. 10.374. — Въ справѣ вырѣванія залеглостей къ фонду вдовичо-сирот.

Уже только не много тыждней дѣлится насъ отъ кѣнца року, а съ слѣдующимъ днемъ 31. Студня конечно по высотѣ сягнутого цѣлорочнаго пріема, оказатися муситъ, якъ высока буде запомога, котору за рѣкъ сей получаютъ нашй свящ. вдовы и сироты. Есть то цѣлкомъ справедливое нарѣканье реченыхъ вдѣвъ и сирѣтъ, що коли въ смежной Епархіи Станиславѣвской тамошнй вдовы и сироты по Душпаствыряхъ получаютъ вышшу, а даже за часъ послѣднй запомогу поднесену до 60 зр. а. в., тутъ въ Митрополитальной нашой Архіепархіи, жививши разъ передъ кѣлькома лѣтами — справдѣ конечно про скуднй уплачеваня — запомогу звычайну значительно, ба даже до 45 зр. а. в. — мы еще и дотеперь туюже поднести не змогли, та хотяй бы лише ино до побираной черезъ бѣльше лѣтъ попередныхъ высоты 54 зр. а. в. ! Свѣдчатъ то всегда о малопечаливости и непамяти на долю тыхъ особъ нещасливыхъ, которй, немаючи дуже часто жадного иного рагунку, притулилка и подпомоги, ожидаютъ выключно, и въ правѣ такой сугь ожидать, довѣльной помочи и подпомоги отъ тыхъ, которй на всякій случай повиннй бы имъ заступати вѣрныхъ опѣкунѣвъ и найщиршихъ добродѣевъ, а тими сугь, — бо безперечно и бути довший — нашй почт. ОО. Душпаствырь.

Взывается прото Всч. Священство нашой Митрополитальной Архіепархіи къ скорѣйшому вырѣваню требованя отъ того же нашого фонда Архіепар. свящ. вдѣвъ и сирѣтъ, а Всч. ОО. Настоятелей деканатѣвъ къ енергичному наставаню на помянуте вырѣванье, а то конечно еще передъ кѣнцемъ тек. року, щобы оттакъ Комисіи

фондомъ управляющей дана була возможность, внести — о сколько оно дастся — на поднесеніе цифры раздѣлѣти маючися ближайшой запомоги.

Отъ Митрополитальнаго Ординарія.
Львѣвъ, дня 6. Листопада 1894.

Ч. 74.

Ч. 10.430. — Обвѣщеніе речинца испытѣвъ на катихетѣвъ школъ народныхъ и выдѣловыхъ.

Испыты квалификаційнй кандидатѣвъ на учителей религіи въ школахъ народныхъ и выдѣловыхъ отбудутся дня 26. а евентуально такожь 27. Студня (н. ст.) сего року.

Предметачи испытѣвъ будутъ якъ звичайно: 1) Библійна исторія, 2) Догматика, 3) христ. катол. етика, 4) Литургика гр. кат. Церкви и 5) Катихитика.

Священники, желающй поддаться такому испытю, мають внести свои взгляды подана сюда найдалше до дня 15. Студня, дня же 26. Студня явитися о год. 8. рано въ сали засѣданій Митроп. Консистеріи.

Выяtkово могутъ до сего испытю бути припущенй такожь кандидаты стану священническаго, окнчившй предписанй студія богословскй.

Отъ Митрополитальной Консистеріи.
Львѣвъ, дня 8. Листопада 1894.

Ч. 75.

Ч. 10.492. — Взываются Вч. Ординар. школьнй Комисарѣ до предложена справозданъ за р. шк. 1893/4.

Всч. Ординарѣтскй Комисарѣ для школъ народныхъ и выдѣловыхъ, котры до теперъ еще не предложили сюда своихъ справозданъ о станѣ науки религіи и пороственности въ школахъ народныхъ и выдѣловыхъ за послѣдній рѣкъ школьнй 1893/4 взываются симъ къ предложеню таковыхъ справозданъ найдалше до 15. Студня с. р.

Отъ Митрополитальной Консистеріи.
Львѣвъ дня 8. Листопада 1894.

Ч. 76.

Ч. 10.006. — Повѣдомляеся Вч. Духовенство, що получившй презенту на одну парохію, если зъ тожже не зрѣкають не будутъ могли компетовати о иний парохіи.

Часто приключается, що нѣвоторй Душпастырѣ, получивши уже на опорожнену парохію презентаційну грамоту отъ взгляднаго колятора, не довольнй тожже подаютъ поновно сюда свое прошеніе о другу парохію, не отказавшисъ письменно отъ полученной презентаційной грамоты на осягнену

парохію; длятого подаеся до вѣдомости Преп. Духовенства, що начавши съ слѣдующимъ 1895 рокомъ, выше сказаного рода прошенія предложены до Митроп. Консистеріи не будутъ увзгляднеными.

Отъ Митрополитальной Консистеріи.
Львѣвъ, дня 10. Листопада 1894.

Ч. 77.

Ч. 10.575. — Въ справѣ подаваня Тайнъ св. и погребѣвъ въ часѣ холеры.

Митроп. Ординарѣтъ заудѣлае Вч. Душпастырямъ слѣдующе распорядженіе ц. к. Намѣстництва въ справѣ подаваня Тайнъ св. и погребѣвъ въ часѣ холеры:

L. 90.525.

Okólnik

do wszystkich P. P. c. k. Starostów oraz W. P. P. Prezydentów miast Lwowa i Krakowa.

Ponownie dochodzą do c. k. Namiestnictwa zażalenia z bardzo poważnych stron, że izolacya chorych dotkniętych cholera jest tak ścisłą, iż nie dopuszczają nawet kapłanów do chorych, w skutek czego oni umierają bez ostatniego pomazania i bez pomocy i pociechy duchowej, a nadto, że pogrzeby odbywają się zupełnie bez współdziałania duchowieństwa.

Przypominam więc Panu c. k. Staroście tut. rozporządzenie z 15. sierpnia b. r. L. 68110, którym poleciłem wezwać wszystkie organa powołane do tłumienia cholery, aby na żądanie chorego lub rodziny nigdy nie wzbraniли duszpasterzom przystępu do chorego z zastrzeżeniem pewnych ostrożności, by nie utrudniano zawiadamiania księży celem udzielenia chorym łask Sakramentalnych i aby nie zabraniano duszpasterzom towarzyszenia pogrzebowi zmarłego.

Chciej pan c. k. Starosta ponownie wezwać te organa, aby się ściśle stosowano do powyższego rozporządzenia, przyczem nadmieniam, że odtąd wszelkie w tym względzie nadużycia będą surowo karane.

Lwów, dnia 5. listopada 1894.

Badeni.

Отъ Митрополитальной Консистеріи.
Львѣвъ, дня 14. Листопада 1894.

Ч. 78.

Ч. 10.710. — Въ дѣлѣ предаданя прошеній на розписанй на конкурсъ парохіи.

Кандидаты, убѣгающйся о парохіи розписанй на конкурсъ, мають свои прошеня впростъ до Митроп. Консистеріи на кожду парохію отдѣльно предадати.

Отъ Митрополитальной Консистеріи.
Львѣвъ, дня 22. Листопада 1894.

Ч. 79.

Ч. 1275|орд. — Препоручаєся книжочка „Ночь Вилеємска“.

Препоручаєся „Ночь Вилеємска“, ораторіумъ сценічне въ 4 актахъ, написане І. Я. Луцкомъ, до читаня або и для сценічныхъ представлень въ часѣ Рождественныхъ святъ. Книжочку тую можна дѣстати въ цѣнѣ 45 кр. пѣдъ адресою: Вч. Редакція Посланника, Лапшинъ, п. Бережаны; где и ноты до сцѣновъ въ той ораторіи находячыяся получити можъ. Дохѣдъ призначеный на коренный фондъ книжочокъ мисійныхъ. ътъ тоижъ Редакціи выдаваныхъ.

Отъ Митрополитального Ординарія.

Львѣвъ, дня 24. Листопада 1894.

Ч. 80.

Ч. 11.057. — Справозданье Товариства Австр. Черв. Креста за часъ ътъ 1. Марта 1893 до 28. Лютого 1894 р.

Дирекція Товариства Червоного Креста подає до вѣдомости 15те справозданье своеи дѣятельности, въ тѣмъ справозданю пѣдноситъ она особливый заслуги Протектора того Товариства Его Величества наймилостивѣйшого нашего Монарха якъ такожъ Найяснѣйшой Цѣсаревон, а такожъ и Заступника Протектора Его ц. к. Высокѣсть Архикназя Короля Людвига.

Всѣхъ товариствъ того имени естъ въ краяхъ нашей монархіи 28 съ 438 филиями. Звычайныхъ членѣвъ має Товариство Червоного Креста 47.900, воспоминающихъ 3.027, а почетныхъ 216 разѣмъ 51.143 т. е. о 3.323 бѣльше якъ минушого року. Число тое наростло черезъ приступленье такъ поодинокихъ личностей якъ и корпорацій именно громадъ въ члены Товариства. Дирекція Товариства въ пересвѣдченю якъ много могутъ причинити до успѣшной акціи громады яко найнизшій членъ организаціи черезъ тое, що моглибы на случай войны служити яко мѣсяца для збиранъ жертвъ, ътнеслась съ бѣдозвою до всѣхъ товариществъ о якъ найчисленнѣйше притяганье громадъ до Товариства — а въ меморандѣ ътповѣднѣмъ до ц. к. Министерства внутреннихъ дѣлъ просила о пѣспертъе тыхъ своихъ намѣреній черезъ власти политичный краевыхъ Намѣстництвъ и черезъ ц. к. староства. Симпатичному принятію и попертю тыхъ намѣреній завдячує Товариство той прирѣбѣтъ членѣвъ.

Еслиже поодинокій громады ъттягаются еще, то дѣлають тое для того, якъ справедливо примѣчає стирійске Товариство зъ того ошибочного пересвѣдченя — якобы Тов. жадало ътъ такихъ громадъ бѣльше жертвъ, хотяй въ дѣйстности дѣятельность громадъ яко мѣсяць зборовыхъ лежитъ не тѣлько въ интересѣ Товар. але такожъ въ интересѣ самыхъ громадъ — бо черезъ тое моглибы для войскъ противу неприятеля стоячихъ якъ и для раненыхъ членѣвъ своихъ родитъ якъ найскорше и безъ оплаты доручовати жертвы. О окончательнѣмъ успѣсѣ своей дѣятельности въ тѣмъ направленю подасть Товариство по скѣнченю той акціи.

Пѣсля справозданя выносятся мастокъ Товариства 4.315.879.82 а инвентарь самъ безъ вчисленя будынкѣвъ и складѣвъ на возы стоить 702.537.005 зр. а. в. Фондъ центральный побѣльшился о 8.237.34 а иншихъ товариствъ о 101.872.40 зр. До того побѣльшеня причинилися: значный прирѣбѣтъ членѣвъ своимъ звычайными вкладками котры за 1893р. съ залеглостями выносили 15,605.30 $\frac{1}{2}$ зр. якъ такожъ надзвычайными дарами такъ поодинокихъ личностей якъ и товариствъ самыхъ зъ доходѣвъ зъ концертѣвъ, балѣвъ и пр. въ сумѣ 5.367.45 зр. а. в.

Приготованы на случай войны выносили 21.900 въ часѣ мира же 32.200 зр. зъ котрыхъ 18.999.22 розхедовано на щорочный звычайный и надзвычайный запомоги для офицерѣвъ — воякѣвъ — вдѣвъ и сирѣтъ и инше. Зъ причины появляеня холеры постаралося Товар. о 32 перевозовыхъ возѣвъ для холеричныхъ и инныхъ эпидемично хорыхъ для лекшого дезинфекціованя, котры то возы могутъ служити и на случай войны до такихъ самыхъ цѣлей. Такъ хотячи удовлетворити обовязкамъ статутами опредѣленнымъ, оказовало Товариство помѣчь въ поборованю той эпидеміи, высылаючи свои бараки, карболъ и грошевы жертвы въ навѣщенной эпидемією стороны. Такъ на желаніе ц. к. староства въ Надвѣрнѣ 5. серпня 1893 выслало Тов. зъ Вѣдня 3 бараки для 50 хорыхъ поспѣшнымъ потягомъ до Галичины, котры дня 6. серпня прибули до Станиславова а 8. серпня рано $\frac{1}{2}$ 5 остали одинъ въ Надвѣрнѣ а инъ 2 въ Делятинѣ и Дорѣ. За такъ поспѣшну акцію треваючу 41 годня удостоилося товар. признательности и похвалы зъ ц. к. Министерства дѣлъ внутреннихъ пѣдъ днемъ 8. августа 1893. Для Вѣдня дало Тов. на случай появляеня холеры 20 возѣвъ до диспозиціи а Тов. въ Триестѣ выдало на подобный цѣли 909.78, въ Краинѣ же 548.69 зр. а. в.

Свое справозданье о спасительной акціи въ часѣ холеры кѣнчить Тов. надѣєю, що межы рядомъ а товариствомъ дастся допровадити до порозумѣння, котре забезпечитъ державному санитарному управленю въ случаяхъ эпидеміи якъ и въ особлившихъ потребахъ скору и зьорганизовану помѣчь черезъ Товариство, черезъ що такожъ посредственно буде можливо Тов. сповнити важну задачу що до ътпорной силы монархіи и готовности арміи.

Велике побѣльшенье войскъ на случай войны потягає за собою такожъ бѣльше число раненыхъ, якъ такожъ велике число хорыхъ реконвалесцентѣвъ. Длятого належитъ постаратисъ о бѣльше число шпиталѣвъ резервовыхъ, а зъ другой стороны потреба и бѣльше офѣрности зъ стороны частныхъ осѣбъ въ цѣли принятія въ дома свои реконвалесцентѣвъ. Товариство зазначує що много такихъ офѣръ зѣстало ътповлено а новыхъ зголошено и пѣдноситъ съ задоволеньемъ, що народонаселенье бере живу участь въ тѣмъ напрямѣ. Що ся тычить Всч. духовенства, то тое офѣрвало резервовыхъ шпиталѣвъ для 705 офицерѣвъ а 1601 воякѣвъ, приватно же заявило свои услуги для 163 офицерѣвъ и 899 воякѣвъ, а проче населенье для 2318 офицерѣвъ и 8454 воякѣвъ.

При кѣнци своего справозданя складає Тов. подяку всѣмъ своимъ членамъ якъ и властямъ политичнымъ, що своимъ сообщеніемъ съ народонаселеньемъ потрафили заохотити оноє до вступленя въ члены Тов. и долучає

прошеніе, чтобы старались и на дальше вытравати въ трудахъ около усовершеня организациі Тов. черезъ якъ найревнѣйше зъединуванье членовъ для Товариства. Помбчъ бо, котру Тов. Ч. кр. мае нести въ часѣ тѣлесного и душевного нещастя повинна бути дѣломъ не лише поодинокихъ осббъ, але и всего загалу.

Отъ Митрополитального Ординарята.

Львѡвъ, дня 22. Листопада 1894.

Ч. 81.

Ч. 10.975. — Вызываются Вс. Уряды декан. до предложена выказовъ свящ. вдѡвъ и сирѡтъ изъ Епархіи Станиславѡвской впростъ до тамошної Впр. Консесторіи.

Въ слѣдствіе ѡтнесена ся тутъ Вирепод. Епископской Консесторіи въ Станиславѡвъ вызываются всѣ Всч. Уряды деканальніи, чтобы до 15. Студня т. р. заподали впростъ до Станиславова выказы тамошно-діецеазальныхъ свящ. вдѡвъ и сирѡтъ, въ мѣсцевостяхъ по за Діецеазію мешкающихъ, а до запоходи изъ фонда свящ. вдѡвъ и сирѡтъ управненыхъ.

Отъ Митрополитальной Консесторіи.

Львѡвъ, дня 30. Листопада.

Ч. 82.

Обвѣщенія конкурсовъ.

Митрополитальная Консесторія розписуе на конкурсъ слѣдующій парохіи :

а) пѡдъ д. 8. Листопада 1894 съ речницемъ до дня 3. Сѣчня 1895:

Ч. 10.315. Гошбвъ съ прилученою Герыня, деканата Болехѡвского, надана приватного ;

б) пѡдъ д. 15. Листопада 1894 съ речницемъ до д. 10. Сѣчня 1895 :

Ч. 10.584. Плѣснаны, деканата Золочѣвского, надана приватного.

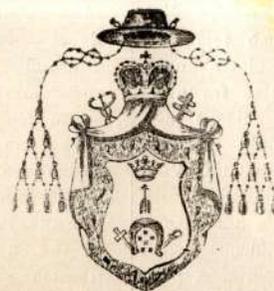
Отъ Митрополитальной Консесторіи.

Отъ Митрополитального Ординарята.

Львѡвъ, дня 30. Листопада 1894.

Сильвестеръ

Митрополитъ.

Львѡвско-Архіепархіяльній

ВѢДОМОСТИ

Рѡкъ 1894.

Выдано дня 28. Студня.

Ч. XII.

Ч. 83.

Ч. 1181орд. — Возване владѣтелѣвъ и всѣхъ народѡвъ до едности вѣры христіаньской.

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

LEONIS

DIVINA PROVIDENTIA

PAPAE XIII

EPISTOLA APOSTOLICA.

PRINCIPIBVS POPVLISQVE VNIVERSIS

LEO PP. XIII.

SALVTEM ET PACEM IN DOMINO

Praeclara gratulationis publicae testimonia, quae toto superiore anno, ob memo-

СВЯТѢЙШОГО ГОСПОДИНА НАШОГО

ЛЪВА

ПРОВИДѢНІЕМЪ БОЖИМЪ

ПАПЫ XIII

АПСТОЛЬСКЕ ПОСЛАНІЕ.

ВЛАДѢТЕЛЯМЪ И ВСѢМЪ НАРОДАМЪ

ЛЪВЪ III. XIII.

ПОЗДОРОВЛЕНЕ И МИРЪ О ГОСПОДѢ.

Преславній объявы всеобщого желанія, котрій Мы черезъ цѣлый минувшій

riam primordiorum episcopatus Nostri, undique accepimus, quaeque proximo tempore insignis Hispanorum pietas cumulavit, hunc imprimis attulere Nobis laetitiae fructum, quod in illa similitudine concordiaque voluntatum eluxit Ecclesiae unitas, eiusque cum Pontifice maximo mira coniunctio. Videbatur per eos dies orbis catholicus, quasi rerum ceterarum cepisset oblivio, in aedibus Vaticanis obtutum oculorum animique cogitationem defixisse. Principum legationes, peregrinorum frequentia, plenae amoris epistolae, caerimoniae sanctissimae id aperte significabant, in obsequio Apostolicae Sedis cor unum esse omnium catholicorum et animam unam. Quae res hoc etiam accedit iucundior et gratior, quia cum consiliis coeptisque Nostris admodum congruens. Siquidem gnari temporum et memores officii, in omni pontificatus Nostri cursu, hoc constanter spectavimus, atque hoc, quantum docendo agendoque potuimus, conati sumus, colligare Nobiscum arctius omnes gentes omnesque populos, atque in conspectu ponere vim pontificatus romani, salutarem in omnes partes. Maximas igitur et agimus et habemus gratias primum quidem benignitati divinae, cuius munere beneficioque id aetatis attigimus incolumes: deinde viris principibus, episcopis, clero, privatisque universis, quotquot multiplici testificatione pietatis et obsequii dedere operam ut personam ac dignitatem Nostram honore, Nosque privatim opportuno solatio afficerent.

Quamquam ad plenum solidumque solatium, multum sane deficit. Nam inter ipsas popularis laetitiae studiique significationes, observabatur animo multitudo ingens, in illo gestientium catholicorum consensu aliena, partim quod evangelicae sa-

рбкъ въ память поставленя Нашого въ Епископство зъ всѣхъ сторонъ одержали, и котрй въ недавнѣмъ часѣ знаменита побожибствъ Испанявѣ довершила, принесли передъ всѣмъ той для Насъ радостный плодъ, що въ томъ сходствѣ и согласію желаній ясна есть связь церкви, и ея съ высшимъ Архіереемъ удивительна лучибствъ. Здавалося, що черезъ тѣ дни свѣтъ католицкій, якобы не памятаючи на прочій справы, всю свою увагу очей и духа звернуть на дѣмъ Ватиканскій. Посланики владѣтельвъ, множество путниковъ, повны любви письма, святѣйшій торжества на то явно всказували, що въ преданности до Апостольского Престола есть всѣхъ католикѣвъ одно сердце и одна душа. А то було тымъ милѣйше и пріятнѣйше, понеже вельми соглашалоса съ Нашими замѣрами и Нашими начинаніями. Свѣдомій бо часу и памятній на обовязокъ подчасъ цѣлого Нашого pontificatu, на то безустанно бачилисьмо, и до того, о скѣлько моглисьмо наукою и дѣлами стремѣлисьмо, чтобы всѣ народы и всѣхъ людей тѣснѣйше съ Нами злучити, и всказати силу pontificatu римского спасительную во всѣхъ справахъ. Наибольше же благодареніе заносимъ и маємо передъ всѣмъ благодати Божой, котрой силою и благодареніемъ цѣло осягнули Мы той вѣкъ: потѣмъ владѣтелямъ, епископамъ, духовенству и всѣмъ приватнымъ, котрй многократными объявами побожности и преданности старался Нашу особу и Наше достоинство почтити, Насъ же самыхъ приватно отповѣдно потѣшити.

Но до повного и сталого потѣшеня много дѣйстно не доставало. Бо межи самыми всенародными ознаками радости и привязанности зауважано велике множество блуждающиха въ то согласія радующихся католикѣвъ, по части дя-

pietiae est omnino expers, partim quod, licet christiano initiata nomini, a fide catholica dissidet. Qua re graviter commovebamur, commovemur: neque enim fas est sine intimo doloris sensu cogitationem intendere in tantam generis humani partem longe a Nobis, velut itinere devio, digredientem. — Iamvero, cum Dei omnipotentis vices in terris geramus, qui vult omnes homines salvos fieri et ad agnitionem veritatis venire, cumque Nos et sera aetas et amara curarum ad humanum urgeant exitum, visum est redemptoris magistrique nostri Iesu Christi in eo imitari exemplum, quod proxime ad caelestia rediturus summis precibus a Deo Patre flagitavit, ut alumni sectatoresque sui et mente et animo unum fierent: *Rogo... ut omnes unum sint; sicut tu Pater in me, et ego in te, ut et ipsi in nobis unum sint*¹⁾. Quae quidem precatio obsecratioque divina quoniam non eos tantum complectitur qui tunc in Iesum Christum crederent, sed etiam quotquot credituri relicto tempore essent, idcirco dat illa Nobis caussam non ineptam aperiendi fidenter vota Nostra, conandique, quoad possumus, ut homines, nullo generis locorumve discrimine, ad fidei divinae unitatem vocentur atque incitentur universi.

Urgente propositum caritate, quae illuc accurrit celerius, ubi opitulandi necessitas maior, primum quidem provolat animus ad gentes omnium miserimas, quae Evangelii lumen vel nullo medo acceperunt, vel acceptum, incuria seu longinquitate, restinxerunt: proptereaque Deum ignorant, et in summo errore versantur. Quoniam salus omnis a Iesu Christo proficiscitur, *nec enim aliud nomen est sub caelo datum*

¹⁾ Ioan. XVII, 20-21.

того, що суть цѣлкомъ несвѣдомій евангельской мудрости, по части же, хотяи носить имя христіанъ, отъ вѣры католицкой отступила. То Насъ тяжко доткнуло и дотыкае: не можна бо безъ чувства внутреннего болю звернути мысль на такъ велику часть роду людского, далеко отъ Насъ якобы на бездорожю поступаючи. Коли отже заступаемо на земли мѣстце Всемогучого Бога, котрый хоче, чтобы всѣ люди спаслися, и до познаня истины прійшли, и коли такъ глубокой вѣкъ якъ и гѣрки заботы зближаютъ Насъ до конца всеплъного людемъ, загадалисьмо наслѣдовати примѣръ Спасителя Нашого и Учателя Иисуса Христа, котрый близько повороту до неба найгорячѣйшими словами благовѣ Бога Отца, чтобы его ученики и послѣдователи збѣстали однимъ и мыслию и душею. *Молю... да вси едино будутъ, акжеже ты Отче во мнѣ и азъ въ тебѣ, да и тѣи въ насъ едино будутъ*¹⁾. Та то молитва и просьба Божя понеже не заключала въ собѣ лише тыхъ, котрй тогда вѣрили въ Иисуса Христа, но такожь и тыхъ, котрй въ будуче увѣрятъ, дае намъ отповѣдний поводъ съ упованемъ открити нашій бажания и старатися о скѣлько можемо, чтобы люди безъ рѣжницъ племени и краѣвъ всѣ възваніи и побуженіи збѣстали до единости въ вѣрѣ Божій.

До выконаня того замѣру побуженій любовію, котра тамъ скорше спѣшитъ, где потреба помочи больше, передъ всѣмъ возносимось духомъ до народѣвъ изъ всѣхъ найнещасливѣйшихъ, котрй або еще не отримали свѣтла Евангелія, або отримане черезъ недбалость або протягъ часу згасили и протое Бога не знаютъ и въ наибольшѣмъ блудѣ находятся. Понеже всяке спасеніе отъ Иисуса Христа походить и *нѣсть ино-*

¹⁾ Ioan. XVII, 20-21.

*hominibus, in quo nos oporteat salvos fieri*¹⁾, votorum Nostrorum hoc est maximum, posse sacrosancto Iesu nomine cunctas terrarum plagas celeriter imbuere atque compleri. Qua in re munus efficere sibi demandatum a Deo Ecclesia quidem nullo tempore praetermisit. Quid enim undeviginti saecula laboravit, quid egit studio constantiaque maiore, quam ut ad veritatem atque instituta christiana gentes adduceret? Hodieque frequenter maria transmittunt, ad ultima loca progressuri, ex auctoritate Nostra praecoones Evangelii: quotidieque a Deo contendimus ut multiplicare benigne velit sacrorum administratos, dignos munere apostolico, qui scilicet commoda sua et incolumitatem et vitam ipsam, si res postulaverit, pro Christi regno amplificando non dubitent devovere.

Tu vero propera, humani generis servator et parens Iesu Christe: exequi ne differas quod olim te dixisti facturum, ut cum exaltatus esses a terra, omnia traheres ad te ipsum. Ergo illabere aliquando, atque ostende te multitudini infinitae, beneficiorum maximorum, quae cruore tuo reperisti mortalibus, adhuc experti: excita sedentes in tenebris et umbra mortis, ut radiis illustrati sapientiae virtutisque tuae, in te et per te sint consummati in unum.

Cuius quidem unitatis sacramentum cogitantibus, occurrit Nobis universitas populorum, quos ab erroribus diuturnis ad evangelicam sapientiam divina pietas iamdudum traduxit. Nihil profecto ad recordationem iucundius, neque ad laudem providentissimi numinis praeclarior veterum memoria temporum, cum fides divinitus accepta

¹⁾ Act. VI, 12.

го имени подъ небесемъ данного въ человекѣхъ, о немже подобаетъ спасенъ намъ¹⁾ есть Нашимъ наибольшимъ бажанемъ, чтобы можна съ святѣйшимъ именемъ Иисуса всѣ стороны земли скоро заповзнати и наповнити. И въ той справѣ Церковь николи не залишила порученый собѣ отъ Бога обовязокъ выконати. Чимъ же трудилася черезъ девятнадцать вѣковъ, що дѣлала съ ббольшоу печаливостію и постоянностію, якъ чтобы до истины и установленій христіанскихъ привести народы? И нынѣ часто переплываютъ моря хотячи дбстатися до найдальшихъ мѣстцъ въ Нашии власти проповѣдники Евангелія; и що дня благаемъ Бога, чтобы милостиво зволить умножити священнослужительвъ, достойныхъ апостольскаго посланництва, котры бы для розширення царства Христоваго, вслябы того потреба вымагала, не вагалися посвятити выгоды, беспеченства и саме жить.

Ты же Вседержителю и творче рода людскаго Иисусе Христе присѣвши: не откладай выконати то, що колисъ сказавъ, що наколи вознесешя отъ земли все привлечешь до себе. Выйди отже коли и покажи себе безконечному множеству доси недосвѣдчивому тыхъ превеликихъ благодѣтельствъ, котры своею кровію принесъ еси для людей: взбуди сѣдячихъ въ темвотѣ и тѣни смертнѣй, чтобы лучами твоими премудрости и твоими силы просвѣченъ въ тобѣ и черезъ тебе получилися въ одно.

Думаючи о таинствѣ того единства, маемъ предъ очима все народы, котрыхъ святая побожность уже давно отъ довголѣтнихъ блудовъ привела до Евангельской премудрости. Ніяка згадка не есть такъ милою и ничо не причиняется ббльше до хвалы всеуправляющаго Божества якъ память на давній часы, коли вѣра

¹⁾ Act. IV, 12.

patrimonium commune atque individuum vulgo habebatur: cum excultas humanitate gentes, locis, ingenio, moribus dissitas, licet aliis de rebus saepe dissiderent, dimicarent, nihilominus in eo, quod ad religionem pertinet, fides christiana universas coniugabat. Ad huius recordationem memoriae, nimis aegre fert animus, quod successu aetatum, suspicionibus inimicitisque commotis, magnas ac florentes nationes de sinu Ecclesiae romanae male auspiciata tempora abstraxerint. Uteumque sit, Nos quidem gratia confisi misericordiaeque omnipotentis Dei, qui novit unus opitulandi maturitates, et cuius in potestate est eo, quo vult, voluntates hominum flectere, ad eas ipsas nationes adiciamus animum, easdemque caritate paterna hortamur atque obsecramus, ut redire, compositis dissidiis, velint ad unitatem.

Ac primo peramanter respicimus ad Orientem, unde in orbem universum initio profecta salus. Videlicet expectatio desiderii Nostri iucundam spem inchoare iubet, non longe abfore ut redeant, unde discessere, fide avita gloriaque vetere illustres, Ecclesiae orientales. Eo vel magis quod non ingenti discrimine zeiunguntur: imo, si pauca excipias, sic cetera consentimus, ut in ipsis catholici nominis vindiciis non raro ex doctrina, ex more, ex ritibus, quibus orientales utuntur, testimonia atque argumenta promamus. Praecipuum dissidii caput, de romani Pontificis primatu. Verum respiciant ad initia, videant quid maiores senserint sui, quid proxima originibus aetas tradiderit. Inde enim vero illud Christi divinum testimonium, *Tu es Petrus et super hanc petram aedificabo Ecclesiam meam*, luculenter extat de romanis pontificibus comprobatum. Atque in Pontificum numero lectos ex Oriente ipso non paucos prisca vidit aetas, imprimisque Anacletum, Evari-

отъ Бога одержана уважалася яко вѣдѣльне и нероздѣльне наслѣдіе, коли просвѣченыхъ человеклобіемъ народовъ, мѣстцями, усопособленемъ, обычаями розвѣяныхъ, хотяи въ нишихъ справахъ часто не соглашались и съ собою спорили, но въ томъ, що до религии належитъ, вѣра христіанска всѣхъ лучила. А приводячи собѣ то въ память, сильно болитъ сердце, коли въ протягу часу, черезъ повставшій подозрѣнія и непріязни, великихъ и цвѣтучихъ народовъ непріклонній часы отлучили отъ лона Церкви римской. Мы же, уповаючи на ласку и милосердіе Всемогущаго Бога, котрый одинъ знае досвѣдль чашъ до помочи, и въ котрого свѣтъ есть, наклонити волю людей туды, куда хоче, до тыхже самыхъ народовъ звертаемъ нашего духа и ихъ бгцвѣскоу любовію упоминаемъ и умоляемъ, чтобы усунувши незгоды, схотѣли вернути до едноти.

А передъ всемъ съ всею любовію поглядаемъ на Востокъ, зъ котораго на цѣльй свѣтъ зъ початку вышло спасеніе. Именно Наше бажане каже Намъ мати милу надью, що недалеко отъ хвилѣ въ котрѣй повернуть тамъ зъ бгцвѣ отступивши славыи прадѣдноу вѣроу и старожитноу хвалоу восточной церкви. А то тымъ ббльше, що недѣлти ихъ рбжниця непреодолима, противно, съ малыми выятками такъ въ иншихъ правдахъ съ ними соглашаемъ, що въ самбмъ бороненю вѣры католицкою нерѣдко черпаемъ доводы и свѣдоцтва зъ науки, зъ обрядовъ, зъ звичаивъ перехованныхъ на востоцѣ. Головноу точкою рбжницъ есть первенство Римскаго Архіерея. Но най послануть на початокъ, най зважають якъ думали ихъ предки, яке преданіе було початкове. Свѣдоцтво бо Боже Иисуса Христа, *Ты еси Петра, и на семъ камени созижду Церковь мою*¹⁾ дае ясныи доказъ о римскихъ Архіере-

stum, Aicetum, Eleutherium, Zosimum, Agathonem: quorum plerisque contigit, ut universae christianae reipublicae administrationem sapienter sancteque gestam, profuso etiam sanguine consecrarent. — Plane liquet quo tempore, qua caussa, quibus auctoribus infelix excitata discordia. Ante illud tempus, quo tempore homo separavit quod Deus coniunxerat, sanctum erat apud omnes christiani orbis gentes Sedis Apostolicae nomen, romanoque Pontifici, ut beati Petri successori legitimo, ob eamque rem Iesu Christi in terris vicario, Oriens pariter atque Occidens consentientibus sententiis sine ulla dubitatione parebant. — Hanc ob causam, si respiciatur ad initia dissidii, Photius ipse oratores de rebus suis Romam destinandos curavit: Nicolaus vero I Pontifex maximus Constantinopolim legatos suos, nullo contra dicente, ab Urbe misit, ut Ignatii Patriarchae causam diligenter investigarent, et Sedi Apostolicae plenis ac veracibus referrent indicibus: ita ut tota rei gestae historia primatum romanae Sedis, quae cum dissensus tum erumpebat, aperte confirmet. — Denique in Conciliis magnis tum Lugdunensi II, tum Florentino, supremam romanorum pontificum potestatem nemo ignorat, facili consensione et una omnes voce, Latinos Graecosque ut dogma sanxisset.

Ista quidem ob hanc rem consulto revocavimus, quia ad reconciliandam pacem velut invitamenta sunt: eo vel magis, quod hoc tempore perspicere in orientalibus videtur multo mitiorem erga Catholicos animum, imo propensionem quamdam benevolentis voluntatis. Id nominatim non multo ante apparuit, cum scilicet nostris, pietatis caussa in Orientem advectis, egregia humanitatis amicitiaeque praestita officia

яхъ. И въ числѣ Папъ выбраныхъ зъ Востока самого мавъ давний вѣкъ, особенно же Анаклета, Евариста, Аникета, Елевтерія, Зосима, Агафона: зъ которыхъ многіи исполняячи мудро и свято управленіе вселенной христіанской державы, осытали тоже пролітіемъ крови. Есть докладно знаимъ, въ которыхъ часѣ, зъ якого поводу и черезъ кого повстала нещаслива рѣзница. Передъ тымъ часомъ, коли человекъ разлучавъ, що Богъ соединявъ, було святымъ имя Апостольского Престола для вѣхъ народѣвъ христіанского свѣта, и рѣвно Востокъ якъ и Западъ согласно безъ всякого сумнѣнія повиновалися римскому Папѣ, яко наслѣднику законному блаженного Петра, а тымъ самымъ Намѣстникови на земли Иисуса Христа. Въ той то справѣ, если поглянемъ на початки, самъ Фотій старався выслати посланниковъ до Риму: Николай же I. найвысшій Архіерей выславъ зъ Риму своихъ посланниковъ до Константинополя безъ всякого противорѣчія, чтобы справу Патриарха Игнатія докладно изслѣдили, и Апостольскому Престолу предложили повнй и вѣрній всказѣвки, такъ шо исторія первенство римского Престола, съ которымъ тогда повставъ роздоръ, явно стверждае. Наконецъ каждый знае, шо въ соборахъ вселенскихъ такъ Люгдунскѣмъ II. якъ Флорентійскѣмъ найвысшу власть римскихъ Папъ согласно и одоголосно вѣ, латинскій и грецкій поставили яко догматъ.

То мы умышлено зъ того поводу пригадали, потече для позысканя мира то есть мовбы завбзане, а то тымъ болше, шо въ сихъ часахъ у восточныхъ спростерѣваемъ лагоднѣйшого духа къ католикамъ, а даже певну благосклонность. То именно показалося недавно тому, коли выдѣлиемъ, шо нашимъ за для побожности на Востокъ удавшимся, оказовано знаменитыя обвѣны приклонности

vidimus. — Itaque os Nostrum patet ad vos, quotquot estis, graeco aliove orientali ritu, Ecclesiae catholicae discordes. Magnopere velimus, reputet unusquisque apud se illum Bessarionis ad patres vestros plenam amoris gravitatisque orationem: *Quae nobis relinquatur apud Deum responsio, quare a fratribus divisi fuerimus, quos ut uniret et ad unum ovile redigeret, ipse descendit de caelo, incarnatus et crucifixus est? quae nostra defensio erit apud posteros nostros? non patiamur haec, Patres optimi: non habeamus hanc sententiam, non ita male nobis consulamus et nostris.* — Quae sint postulata Nostra, probe per se ipsa et coram Deo perpendite. Nulla quidem humana re, sed caritate divina, communisque salutis studio permoti, reconciliationem coniunctionemque cum Ecclesia romana suademus: coniunctionem intelligimus plenam ac perfectam: talis enim esse nullo modo potest ea, quae nihil amplius inducat, quam certam aliquam dogmatum credendorum concordiam fraternaeque caritatis commutationem. Vera coniunctio inter christianos est, quam auctor Ecclesiae Iesus Christus instituit voluitque, in fidei et regiminis unitate consistens. Neque est cur dubitetis, quidquam propterea vel Nos vel successores Nostros de iure vestro, de patriarchalibus privilegiis, de rituali cuiusque Ecclesiae consuetudine detracturos. Quippe hoc etiam fuit, idemque est perpetuo futurum in consilio disciplinaque Apostolicae Sedis positum, propriis cuiusque populi originibus moribusque ex aequo et bono non parce tribuere. — At vero redintegrata nobiscum communione, mirum profecto quanta Ecclesiis vestris dignitas quantum deus, divino munere, accedet. Sic igitur vestram ipsorum supplicationem Deus perbenigne audiat, *Fac cessent schismata ecclesiarum!*¹⁾, atque, *Congrega dispersos et reduc*

¹⁾ Παύροι τὰ σχίσματα τῶν ἐκκλησιῶν. In Liturg. S. Basilii.

и приязни. — Протое уста Нашѣ отвѣтъ до Васъ, которіи есѣте въ обрядѣ грецкомъ чи другомъ, а въ роздорѣ съ Церквою католицкою. Дуже хотѣлибысьмо, чтобы каждый зъ Васъ розваживъ знаву бесѣду повну любви и поваги Вессаріона до вашихъ отцѣвъ: „Яка буде наша отвѣда передъ Богомъ, длячого роздѣленіи булисьмо отъ братій, которыхъ чтобы соединити и до одного стада привести самъ збйшовъ зъ неба, воплотився и распятымъ зостаеъ? Яка буде оборона наша передъ нашими потомками? Не допускаймо до того, предобрій Отци, не позволяймо при той мысли, не даймо такъ эле о собѣ и о нашихъ. — Якъ суть Наші жадаия, розважите ихъ добре самі передъ Богомъ. Ніякою бо человекскою користию, шо любовію божію и печальностию о обще спасеніи побужденій, радимо поеднаве и получене съ Церквою римскою; розумѣемо получене повне и совершенно: а тое не може бути ніякимъ способомъ таке, котре ничего иного не вводитъ, якъ певне соглаеіе догматѣвъ вѣры и обмѣчу братнои любви. Правдѣе получене межѣ Христіянами яке самъ основатель Церкви Иисусъ Христосъ установивъ и хотѣвъ полягае въ еднѣсти вѣры и управленія и немає чого обавлятися, чтобы Мы або Наші наслѣдники гдѣшо зъ вашихъ правъ, патриархальныхъ привилѣйвъ, зъ обрядовыхъ звичаѣвъ котрии будь Церкви щось уняти хотѣли. Було и вѣчно буде въ намѣреню и преданію Престола Апостольского удѣляти щедро каждому народови пбеля его власныхъ началъ и обычаѣвъ шо слушне и добре. — Противно шо бтвовленю получения съ нами якъ удивительно великого достоинства, якого благолѣтія доступягъ дѣйствию при помочи Божьей Вашей церкви, такъ отже вслухуае всемирностию Богъ вашу молитву: *утоли раздоры Церкви и рсточения со*

traditum, repudiarent. И videlicet in Ecclesia romana expressam verae Ecclesiae speciem atque imaginem dispexere, inditis ab auctore Deo notis plane conspicuam: ideoque in ipsis numerantur multi, acri iudicio subtilique ad antiquitatem excutiendam ingenio, qui Ecclesiae romanae ab Apostolis continuationem, dogmatum integritatem, disciplinae constantiam scriptis egregiis illustrarint. Igitur horum virorum proposito exemplo, compellat vos plus animus quam oratio, fratres nostri, qui tria iam saecula nobiscum de fide christiana dissidetis, itemque vos, quotcumque deinceps quavis de causa seorsum a nobis abiistis. *Occurramus omnes in unitatem fidei et agnitionis filii Dei* ¹⁾. Ad hanc unitatem, quae nullo tempore Ecclesiae catholicae defuit, nec potest ulla ratione deesse, sinite ut vos invitemus, dextramque peramanter porrigamus. Vos Ecclesia, communis parens, iamdiu revocat ad se, vos catholici universi fraterno desiderio expectant, ut sancte nobiscum colatis Deum, unius Evangelii, unius fidei, unius spei professione in caritate perfecta coniuncti.

Ad plenum optatissimae unitatis concentum, reliquum est ut ad eos, quotquot toto orbe sunt, transgrediatur oratio, quorum in salute diu evigilant curae cogitationesque Nostrae: catholicos intelligimus, quos romanae professio fidei uti obedientes facit Apostolicae Sedi, ita tenet cum Iesu Christo coniunctos. Non ii quidem ad veram sanctamque unitatem cohortandi, quippe cuius iam sunt, divina bonitate, compotes: monendi tamen ne, ingravantibus undique periculis, summum Dei bene-

¹⁾ Eph. IV, 13.

тримъ есть Церковь, и не може осягнути чистоту вѣры Христа, кто откинувъ законъ Петровъ и наследникамъ порученое учительство. Типъ именно узрѣли въ римской Церкви видъ и образъ правдивой Церкви яснѣющей признаками наданными отъ основателя Бога; протое между ними суть многіи, котріи быстрымъ судомъ и точнымъ изслѣдованемъ старожитности величавыми письмами пояснели безпрерывнѣсть римской Церкви отъ Апостоловъ, не нарушамъ догматовъ и не змѣннѣтъ науки. По примѣру тыхъ мужей най побудитъ больше васъ власный разумъ якъ наше слово васъ, нашъ братя, котріи уже три столѣтія съ нами въ роздорѣ естѣ въ вѣрѣ христіанской, якъ и васъ, котріи потѣмъ зъ якого будь поводу отъ насъ отступилисте, да *достигнемъ вси въ соединеніе вѣры и познанія Слва Божія* ¹⁾. До того единства, котре николи не браковало Церкви католичкѣй и николи не може браковати, позволѣте, абысьмо васъ запросили и подали вамъ въ любви нашу праву руку. Васъ давно вже завывае Церковь, всѣблѣна мати, васъ ожидаютъ въ братиѣмъ желанію все католики, щобысьте съ нами хвалили Бога исповѣданемъ одного Евангелія, одной вѣры, одной надѣи и соединеній въ совершенной любви.

До говного согласія вельми пожалданой едноти звертаемъ наше слово въ кѣнци до тыхъ, котріи суть въ цѣлѣмъ свѣтѣ, и надъ котрыхъ спасеніемъ чувуютъ давно Нашъ стараня и мысли: разумѣемъ католичкѣвъ, котрыхъ исповѣдане римской вѣры якъ творитъ ихъ послушными Апостольскому Престолу, такъ придержуе ихъ полученныхъ съ Иисусомъ Христомъ. Не належитъ ихъ вправдѣ завывати до правдивой и святой едноти понеже уже по благости божой суть

¹⁾ Еф. IV, 13.

ficiam sorordia atque ignavia corrumpant. — Huius rei gratia, quae Nosmetipsi gentibus catholicis vel universis vel singulis alias documenta dedimus, ex iis cogitandi agendique normam opportune sumant: illudque imprimis velut summam sibi legem statuunt, magisterio auctoritativae Ecclesiae non anguste, non diffidenter, sed toto animo et perlibente voluntate omnibus in rebus esse parendum. — Qua in re animum advertant, illud quam valde sit unitati christianae perniciosum, quod germanam formam notionemque Ecclesiae variis opinionum error passim obscuravit, delevit. Ea quippe, Dei conditoris voluntate ac iussu, societas est genere suo perfecta; cuius officium ac munus est imbueri praeceptis institutisque evangelicis genus humanum, tuendaque integritate morum et christianarum exercitatione virtutum, ad eam, quae unicuique hominum proposita in caelis est, felicitatem adducere. Quoniamque societas est, uti diximus, perfecta, idcirco vim habet virtutemque vitae, non extrinsecus haustam, sed consilio divino et suapte natura insitam: eademque de causa nativam habet legum ferendarum potestatem, in iisque ferendis rectum est eam subesse nemini: itemque aliis in rebus, quae sint iuris sui, oportet esse liberam. Quae tamen libertas non est eiusmodi, ut ullum det aemulationi invidiaeque locum: non enim potentiam consecratur Ecclesia, neque ulla cupiditate sua impellitur, sed hoc vult, hoc expetit unice, tueri in hominibus officia virtutum, et hac ratione, hac via, sempiternae eorum saluti consulere. Ideoque facilitatem indulgentiamque maternam adhibere solet: imo etiam non raro contingit, ut plura temporibus civitatum tribuens, uti iure suo abstineat: quod sane pacta ipsa abunde testantur cum imperiis saepe conventa. — Nihil magis ab ea alienum, quam capere ad se quicquam de iure imperii: sed vicissim vereatur imperium necesse est iura

участниками тоже: но належитъ ихъ удѣлнати, щобы передъ грозными зъ всѣхъ сторонъ небеспеченствами, не розрывали оспалостію и недбалостію найвысше Боже добродѣетво. Зъ того поводу зъ науки яку Мы для народѣвъ католичкѣихъ чи загально чи поодинокимъ на вишѣмъ мѣстци дали, най берутъ для себе отновѣдно норму мысленія и дѣланія: а то передъ всѣмъ най поставятъ собѣ яко найвысшей законъ, що науцѣ и власти Церкви належитъ повиноватися не въ части, не недовѣрчиво, но съ цѣлою душею и охотною волею во всѣхъ справахъ. И ту най зважають, що единству христіанскому есть дуже шкодливимъ, що правдиву форму и понятіе Церкви рѣжній блудній мнѣнія затьмили, знищили. Тая бо по воли и приказу Божому, есть товариствомъ въ родѣ своимъ совершеннымъ, котрии обовязкомъ и чинномъ есть заповѣдати рѣдъ людскій съ заповѣдями и установами евангельскими и черезъ заховане чистыхъ обычаѣвъ и выконуване христіанскихъ честнотъ прввести до той щасливости, котра кождому человѣкови приготавана есть въ небѣ. А понеже, якъ сказаласьмо есть товариствомъ совершеннымъ, то має силу и власть житія, не черпану изъ виѣ, но по суду Божому и въ своей природѣ лежачу: зъ того самого поводу має вроджену власть поставляти законы и слушнымъ есть, щобы въ поставлянію тыхъ же никою не подлагала такожъ и въ прочихъ дѣлахъ, котріи до неи правно належать, муситъ бути свободною. Но та свобода не есть того рода, щобы допускала яку зависть або задрѣть. Не гонитъ бо Церковь за могучествомъ, и не поведусея ніякимъ користолубіемъ но хоче и дотого едино стремитъ, щобы защищати у людей обовязки честнотъ, и тымъ способомъ, тою дорогою, позыскати для нихъ вѣчне спасеніе. И длято-

Ecclesiae, caveatque ne ullam ex iis partem ad se traducat. — Nunc vero, si res et facta spectentur, cuiusmodi est temporum cursus? Ecclesiam videlicet suspectam habere, fastidire, odisse, invidiose criminari nimis multi consueverunt: quodque multo gravius, id agunt omni ope et contentione, ut ditioni gubernatorum civitatis faciant servientem. Hinc sua ipsi et erepta bona, et deducta in angustum libertas: hinc alumnorum sacri ordinis circumiecta difficultatibus institutio: perlatae in Clerum singulari severitate leges: dissolutae, prohibitae, optima christiani nominis praesidia, religiosorum sodalitates: brevi, *regalistarum* praecepta atque acta acerbius renovata. Hoc quidem est vim affere sanctissimis Ecclesiae iuribus: quod maxima gignit civitatibus mala, propterea quod cum divinis consiliis aperte pugnat. Princeps enim atque opifex mundi Deus, qui hominum congregationi et civilem et sacram potestatem providentissime praeposuit, distinctas quidem permanere eas voluit, at vero se iunctas esse et configere vetuit. Quin immo cum Dei ipsius voluntas, tum commune societatis humanae bonum omnino postulat, ut potestas civilis in regendo gubernandoque cum ecclesiastica conveniat. Hinc sua et propria sunt imperio iura atque officia, sua item Ecclesiae: sed alterum cum altera concordiae vinculo colligatum esse necesse est. — Ita sane futurum, ut Ecclesiae imperique necessitudines mutuae ab illa sese expediant perturbatione, quae nunc est, non uno nomine improvida, bonisque omnibus permolesta: pariterque impetrabitur, ut non permixtis, neque dissociatis utriusque rationibus, reddant cives *quae sunt Caesaris, Caesari, quae sunt Dei, Deo.*

го привычно уживае материньскон лагбдности и поблаждности, а даже часто случается, що даючи часомъ много державамъ, вздержуеся бтъ уживани своихъ правъ, що дѣйстно повѣдчають, часто заключенъ съ державами умовы. — Ничого для неи не естъ ббльше чужимъ, якъ при своити собѣ шось въ правъ державы: для того потребно естъ, чтобы держава взаимно шановала права Церкви, и стереглася, чтобы никакыхъ зъ нихъ собѣ не привлестила. Теперь же коли поглянемъ на поступки и событія, якій же естъ духъ часу? Дуже многій привикли Церковь по дозрѣвати, ганьбити, ненавидѣти и гбрко обвиняти; а що далеко прикрѣпимъ, дѣлають то съ всякимъ старанемъ и силою, чтобы ю подчинити подъ власть управителейъ державныхъ. И зъ бтси то выдертъ ей ея власній добра и етисненна свобода: зъ бтси заведена для приготовленияъ до стану духовного окружене трудностями; выданъ для духовенства съ особенною строгостію законы: розвязанъ, заказанъ, наилучшій защиты христіяньского имени, стоваришена монашескій: словомъ, законы и дѣянія *реалистовъ* острѣйше обновленъ. А то значить дѣлати насиліе на найсвятѣйшій права Церкви, що приносятъ для державъ наибблшій нещастя, понеже явно противитесь судамъ Божиимъ. Основатель бо и творецъ свѣта Богъ, который товариству людскому надавъ въ мудрости своей и міреку и духовну власть, хотѣвъ, чтобы они були бтъ себе бтдвльнъ и заказавъ чтобы собѣ не перешкаждали. Що ббльше такъ воля самого Бога, якъ и загальне добро сусббльности людской wymagaе, чтобы власть мірека соглашалася въ управленю и устройню съ властію церковною. Протое мае держава свои власній права и обязанности, такъ якъ и Церковь свои; но потребно, чтобы одинъ съ другими були полученъ связію согласія.

— И тогда дѣйстно ставеся, що потребности Церкви и державы вывинутея зъ замѣшательства яке теперь естъ, и котре не только что не естъ на часѣ, но грозитъ всему, що добре, а кромѣ того осягнеся, що не мѣшаючи и не роздѣлюючи справъ обоихъ, бтдадутъ граждане Цѣсареви що естъ Цѣсаря, а Богу що естъ Бога.

Подббно грозитъ велика перешкода для едности бтъ тон секты людей, котра называеся *Масонскою*, котрой згубна сила народы особенно католицкій уже бтъ давна дуеуть. Осягнувши поблажане въ неспокобныхъ часахъ, ставшия гордою силами, маеткомъ и успѣхомъ, стараеся свое изановане сильнѣйше усталити и всѣми силами дальше розширити. Уже выйшла зъ крѣвокъ якъ въ державахъ, такъ и въ обмѣ Мветѣ головнбмъ для католицкого имени, засѣла мовбы хотѣла напасти на могучество Боже. А що естъ наибблшимъ нещастемъ, що где явить ся тамъ вкрадаеся во всѣ чины и во всѣ заведенія державній, доки не осягне верхъ и могучество. Наибблшимъ нещастемъ естъ, понеже явна естъ такъ злоба мнѣній якъ и лукавство намѣреній. Подъ предлогомъ позысканя правъ людскихъ и зреформованя мірекон сусббльности нападае ворожо на имя христіяньске: предану бтъ Бога науку бтвѣдае, противъ обязанностей побожности, святыхъ таинъ, и всякихъ подббныхъ святыхъ дѣбтвѣй яко сусѣврныхъ повстае: суспружеству, родинѣ, выхованю молодѣжи, всякбй приватнбй и публичнбй карности стараеся бдоброти христіяньску форму и всяке почитане чловѣческон и божоя власти зъ ума народбвъ усторонити. Приказуе же чловѣкки, що належитъ почитати натуру, и лише ббеля засадъ топ единой цѣвнати и управильнати правду, чистбсть и справедливбсть. Такимъ чиномъ якъ видно, наклонюеся чловѣкъ до обычаевъ

Simili modo magnum unitati discrimen ab ea hominum secta impendet, quae *Massonica* nominatur, cuius funesta vis nationes praesertim catholicas iamdiu premit. — Turbulentorum temporum nacta favorem, viribusque et opibus et successu insolescens, dominatum suum firmiter constabilire, latiusque propagare summa ope contendit. Iamque ex latebra et insidiis in lucem erupit civitatum, atque in hac Urbe ipsa, catholici nominis principe, quasi Dei numen lacessitura consedit. Quod vero calamitosissimum est, ubicumque vestigium posuit, ibi in omnes sese ordines in omniaque instituta reipublicae infert, si tandem summam arbitriumque obtineat. Calamitosissimum id quidem: eius enim manifesta est quum opinionum pravitas tum consiliorum nequitia. Per speciem vindicandi iuris humani civilisque societatis instaurandae, christianum nomen hostiliter petit: traditam a Deo doctrinam repudiat: officia pietatis, divina sacramenta, tales res augustiores, tamquam superstitiosa vituperat: de matrimonio, de familia, de adolescentium institutione, de privata omni et publica disciplina, christianam formam detrahere nititur, omnemque humanae et divinae potestatis reverentiam ex animo eveltere populorum. Praecipit vero colendam homini esse naturam, atque huius unius principiis aestimari ac dirigi veritatem, honestatem, iustitiam oportere. Quo pacto, uti perspicuum est, compellitur homo ad mores fere vitaeque consuetudinem ethnicorum, eamque multiplicatis illecebris vi-

tiosorem. — Hac de re, quamquam alias a Nobis gravissimeque est dictum, Apostolica tamen vigilantia adducimur in idem ut insistamus, etiam atque etiam monentes, in tam praesenti periculo nullas esse cautiones tantas, quin suscipiendae sint maiores. Clemens prohibeat Deus nefaria consilia: sentiat tamen atque intelligat populus christianus, indignissimum sectae iugum excutiendum aliquando esse: excutiantque enixius, qui durius premuntur, Itali et Galli. Quibus armis, qua ratione id rectius possint, iam Nos ipsi demonstravimus: neque victoria incerta eo fidentibus duce, cuius perstat divina vox: *Ego vici mundum*¹⁾.

Utroque depulso periculo, restitutisque ad fidei unitatem imperiis et civitatibus, mirum quam efficax medicina malorum et quanta honorum copia manaret. Praecipua libet attingere.

Pertinet primum ad dignitatem ac munera Ecclesiae: quae quidem receptura esset honoris gradum debitum, atque iter suum et invidia vacuum et libertate munitum pergeret, administra evangelicae veritatis et gratiae; idque singulari cum salute civitatum. Ea enim cum magistra sit et dux hominum generi a Deo data, conferre operam potest praecipue accommodatam maximis temporum conversionibus in commune bonum temperandis, caussis vel impeditis opportunè dirimendis, recto iustoque, quae firmissima sunt fundamenta reipublicae, provehendo.

¹⁾ С. 171.

и звычайъ житя майже поганьского, и то черезъ помноженій пристрастия еще шкодлившого. Хотя о нихъ Мы уже на иншомъ мѣстѣ и то дуже сильно говорили, но чуйность Апостольска склоняе Насъ, щобысьмо на то наставали и разъ и другій разъ упоминали, що въ такъ наглядьомъ небеспеченствѣ нема ніякихъ такъ великихъ осторожностей, щобы не можна предприняти еще бѣльшихъ. Милостивый Богъ най отвлонитъ ихъ безбожній замѣры; однакожь най христіаньскій народъ познасть и зрозумѣе, що належить уже разъ скинути зъ себе то вельми недостойне ярмо секты: и най скинуть тымъ енергичнѣйше тѣ, котрі найбільше суть нимъ пригнетені, а то Италияцѣ и Французі. Якими оружіями, якимъ способомъ тоє лучше могутъ здѣлати, Мы самі уже вказали; и побѣда не есть неперва для того, кто уповае на проводника, которо божій голоєз не утае: Азъ побѣдихъ міръ¹⁾.

По устороненю обохъ тыхъ небеспеченствъ и приверненю державъ и мѣсть до едности вѣры о якъ удивительный лѣкъ нещастъ и якъ велике обиліе добръ выплилобы зъ того. Що найголовнѣйше хочемъ порушати.

Перше належить до достоиньства и обовязковъ Церкви: она бо осягнулабы належитый степенъ почести и поступалабы на своей дорожѣ безъ всякой зависти и скрѣплена свободою ширилабы Евангельскій правды и ласки и то єь особливою опасительностію для державъ. Она бо, повеже поставлена єсть ътъ Бога учителькою и проводницею роду людского, може дати помѣчь особенно застосовану до общого добра при залагодженю наибѣльшихъ переворотѣвъ времени, при рѣшеню отвѣднѣимъ справъ хотьбы найтруднѣйшихъ поивраючи слу-

¹⁾ Иоан. XVI, 33.

Praeclara deinde coniunctionis inter nationes accessio fieret, desideranda maxime hoc tempore, ad taetra bellorum discrimina praecavenda, — Ante oculos habemus Europae tempora. Multos iam annos plus specie in pace vivitur, quam re. Insidentibus suspitionibus mutuis, singulae fere gentes pergunt certatim instruere sese apparatu bellico. Improvida adolescentium aetas procul parentum consilio magisterioque in pericula truditur vitae militaris: validissima pubes ab agrorum cultura, a studiis optimis, a mercaturis, ab artificijs, ad arma traducitur. Hinc exhausta magnis sumptibus aëria, attritae civitatum opes, afflicta fortuna privatorum: iamque ea, quae nunc est, veluti procineta pax diutius ferri non potest. Civilis hominum coniunctionis talemne esse natura statum? Atqui hinc evadere, et pacem veri nominis adipisci, nisi Iesu Christi beneficio, non possumus. Etenim ad ambitionem, ad appetentiam alieni, ad aemulationem cohibendam, quae sunt maximae bellorum faces, christiana virtute imprimisque iustitia, nihil est aptius: cuius ipsius virtutis munere tum iura gentium et religiones foederum integra esse possunt, tum germanitatis vincula firmiter permanere, eo persuaso: *Iustitia elevat gentem*¹⁾.

Pariter domi suppetet inde praesidium salutis publicae multo certius ac validius, quam quod leges et arma praebent. Siquidem nemo non videt, ingravescere quotidie pericula incolumitatis et tranquillitatis publicae, cum seditiosorum sectae, quod

¹⁾ Prov. XIV, 34.

шность и справедливость, що єсть най-сильнѣйшою основою державъ.

Потѣмъ повсталобы преславне зближене народѣвъ, желательне особенно въ сихъ часахъ для усуненя незносьныхъ поводѣвъ до войны. — Маємо передъ очима часы Европы. ътъ многихъ уже лѣтъ жиємо бѣльше позорнымъ маромъ, нежели дѣйственнымъ. Народы майже всѣ мучені взаимными подозрѣваніями приготавлиются єдинъ передъ другимъ до войны. Нерозважу молодѣжь далеку ътъ рады и наставленя ридительского похвають въ небеспеченства жатя войскового; найсильнѣйшихъ молодцѣвъ отривають ътъ управы ролей, ътъ найлучшихъ наукъ, ътъ купечества, ътъ ремесла, а поставляютъ подѣ оружіе. Зъ тєи то вычерпанъ черезъ великій выдатка скарбы державній, знитеніи выдатки мѣсть, нарушене добро частныхъ: и уже такій миръ, який теперъ єсть, мовбы до войны готовъ довше не дасться знести. Чи зъ природы своєи такимъ має бути ставъ получена гражданьского людей? И неподбно єсть зъ того выйти и миръ въ правдивѣмъ значеню осягнути безъ помочи Исуса Христа. До отлупленя бо амбицій, пожадливости чужого, духа суперечности, котрі найбільше запалють до войны, ничъ не помагає бѣльше, якъ честноты христіаньскій, передъ всѣми же справедливѣсть: силою єи честноты можуть остата неврушени такъ права народѣвъ и заключеній союзы, якъ и вскрѣпитися связи братній єь тымъ переконанемъ шо: *правда возвышаетъ языкъ*.¹⁾

Зарвно внутрь державы повсталабы зъ тєи защита публичного гаразду о много неважнѣиша и тревальнѣиша, а нежели та, яку дають законы и сила вооружена. Каждый бо видитъ якъ шо дня збѣльшаються небезпеченства для особн-

¹⁾ Прит. XIV, 34.

crebra testatur facinorum atrocitas, in eversione conspirent atque excidia civitatum. Scilicet magna contentione agitur ea duplex causa, quam *socialem*, quam *politicam* appellant. Utraque sane gravissima: atque utriusque sapienter iusteque dirimendae, quamvis laudabilia studia, temperamenta, experimenta sint in medio consulta, tamen nihil aliud tam opportunum fuerit, quam si passim animi ad conscientiam regulamque officii ex interiore fidei christianae principio informantur. — De *sociali* causa in hanc sententiam a Nobis non multo ante, data opera, tractatum est, sumptis ab Evangelio, itemque a naturali ratione principii. — De causa *politica*, libertatis cum potestate conciliandae gratia, quas multi notione confundunt et re intemperanter distrahunt, ex christiana philosophia vis derivari potest perutilis. Nam hoc posito, et omnium assensu approbato, quaecumque demum sit forma reipublicae, auctoritatem esse a Deo, continuo ratio perspicit, legitimum esse in aliis ius imperandi, consentaneum in aliis officium parendi, neque id dignitati contrarium, quia Deo verius quam homini paretur: a Deo autem *iudicium durissimum iis qui praesunt* denuntiatur, nisi personam eius recte iusteque gesserint. Libertas vero singulorum nemini potest esse suspecta et invisita, quia nocens nemini, in iis quae vera sunt, quae recta, quae cum publica tranquillitate coniuncta, versabitur. — Denique si illud spectetur, quid possit populorum ac principum parens et conciliatrix Ecclesia, ad utrosque invandae auctoritate consilioque suo nata, tum maxime apparebit quantum salutis communis intersit ut gentes universae inducant animum idem de fide christiana sentire, idem profiteri.

стого и публичного покою, коли секты недовольных змовилися на переворотъ и знищене державъ, що посвѣдчають частій и ужасній ихъ злочинства. Ходить ту именно о подвійній вопросъ, *соціальный и политичный*: Оба суть до розвязаня дуже трудній, хотяй для ихъ мудрого и справедливого розвязаня предпринято похвалы достойній студія, средства и пробы, однако не оказалось ничо такъ бѣповѣднѣмъ, якъ то, если всюды не возбудится совѣсть и почутѣ обовязку на подставѣ вѣры христіаньскои. О вопросѣ соціальныхъ въ тѣи мысли, Мы недавно обширно росправляли на подставѣ Евангелія и натурального розуму. — О вопросѣ политичныхъ, въ цѣли погодженя свободы съ властію, котрыхъ понятіе многіи мѣшають и сираву безмѣрно розволькають, можна дуже скористати зъ философіи христіаньскои. Всѣ бо согласній суть въ тѣмъ, що яка будь есть форма державы, мае она свою власть бѣтъ Бога, дальше розумъ понимае, що одній мають законне право управлять, а тѣмъ самымъ другихъ обовязкомъ есть слухати; и то не противится чловѣческому достоинству, понеже належить Богу больше повиноватися якъ чловѣкови: Богъ же заповѣвъ дуже строгій судъ для тыхъ, що стоять на челѣ, если не поступаютъ по слушности и справедливости. Свобода же по чинковихъ никому не може бути опасною и ненавистною, понеже не наносячи никому кравды занимаея тѣмъ що есть праведне, честне и ненарушае публичного покою. — Въ конціи если и то зважится, що то може Церковь, народѣвъ и князѣвъ матеръ и посередниця, поставлена для несеня помочи однымъ и другимъ своєю властію и своимъ призначенемъ, тогда буде явнымъ якъ много залежить для общего добра на тѣмъ, чтобы всѣ народы уснособлеай були то

само о вѣрѣ христіаньскои мысли, то само вызнавати.

Ista quidem cogitantes ac toto animo concupiscentes, longe intuemur qualis esset rerum ordo in terris futurus, nec quidquam novimus consequentium bonorum contemplatione iucundius. Fingi vix animo potest, quantus ubique gentium repente foret ad omnem excellentiam prosperitatemque cursus, constituta tranquillitate et otio, incitatis ad incrementa litteris, conditis insuper auctisque christiano more, secundum praescripta Nostra, agricolarum, opificum industriorum consociationibus, quarum ore et vorax reprimatur usura, et utilium laborum campus dilatetur.

Quorum vis beneficiorum, humanarum atque exultarum gentium nequaquam circumscripta finibus, longe lateque, velut abundantissimus amnis, deflueret. Illud enim est considerandum, quod initio diximus, gentes multitudine infinitas plura iam saecula et aetates praestolari, a quo lumen veritatis humanitatisque accipiant. Certe, quod pertinet ad sempiternam populorum salutem, aeternae mentis consilia longissime sunt ab hominum intelligentia remota: nihilominus si per varias terrarum plagas tam est adhuc infelix superstitio diffusa, id non minima ex parte vitio dandum subortis de religione dissidiis. Nam, quantum valet mortalis ratio ex rerum eventis existimare, hoc plane videtur Europae munus assignatum a Deo, ut christianam gentium humanitatem ad omnes terras sensim perferat. Cuius tanti operis initia progressusque, superiorum aetatum parta laboribus, ad laeta incrementa properabant, cum repente discordia saeculo XVI deflagavit. Discerpto disputationibus dissidiisque nomine christiano, extenuatis Europae per con-

Коли о тѣмъ мыслимо и зъ цѣломъ души того желасмо, зъ далека предвиджуемо, який порядокъ запановавбы на цѣлѣмъ свѣтѣ, и не знаходимо ничъ милѣйшого надъ видѣ пожиткѣвъ, який бы бѣтеи слышали. Ледво мысль мечтати може о тѣмъ, яке стремлене нагло повсталобы въ кождѣмъ народѣ до всего, що есть взнеслымъ и помыслнымъ, еслибы настали часы спокѣиій и свободній, науки знайшлибы побудку до розвою, а кромѣ того повставалибы и росли чиломъ по христіаньски закладави пѣсля Нашихъ всказавокъ стоваришеня рѣльничкѣвъ, ремѣнникѣвъ, промысловцѣвъ, котрыбы тѣмъ самымъ повздержали ненасытну лихву и розширилибы поле до трудѣвъ полезнаыхъ.

Наслѣдки тыхъ добродѣйствъплылибы якъ взбраный потѣкъ цѣлкомъ неповздержаній границями народѣвъ цивилизованныхъ и просвѣщенныхъ. Тое бо належить вяти подѣ розвагу, що на початку сказалисьмо, именно що велике множество народѣвъ уже бѣтъ вѣкѣвъ ожидаютъ свѣтла правды и цивилизаціи. Дѣйстно въ тѣмъ що належить до вѣчного спасенія народѣвъ, суды вѣчного духа дуже далеко бѣтостоять бѣтъ познаня людей: а що по рѣжныхъ сторонахъ земли розширене есть еще нещастне невѣрство, въ значнѣй части належить приписати тому блудови, що о религійи повстали роздоры. Бо о скѣлько може чловѣческой розумъ зъ событій судити, той обовязокъ здаеся призначеній есть Европѣ бѣтъ Бога, чтобы цивилизацію христіаньску всюды по всей земли рознесла. Начала и усѣхн того такъ великого дѣла осягненій трудами мнувшихъ вѣкѣвъ поступали до радѣтного возрасту, коли нагло розгорѣла негода въ XVI вѣцѣ. Коли черезъ диспуты и негоды было

tentiones et bella viribus, funestam temporum vim sacrae expeditiones sensere. Insidentibus discordiae caussis, quid mirum si tam magna pars mortalium moribus inhumanis et vesanis ritibus implicita teneatur? Omnes igitur pari studio demus operam ut concordia vetus, communis boni caussa, restituatur. Eiusmodi reconciliandae concordiae, pariterque beneficiis christianae sapientiae late propagandis, opportuna maxime fluunt tempora, propterea quod humanae fraternitatis sensa nunquam altius in animos pervasere, neque ulla aetate visus homo sui similes, noscendi opitulandique caussa, studiosius anquirere. Immensos terrarum marisque tractus celebritate incredibili currus et navigia transvehuntur; quae sane egregios usus afferunt non ad commercia tantummodo curiositatemque ingeniosorum, sed etiam ad verbum Dei ab ortu solis ad occasum late disseminandum.

Non sumus nescii, quam diuturni laboriosique negotii sit rerum ordo, quem restitutum optamus: nec fortasse deerunt, qui Nos arbitrentur nimiae indulgentiae spei, atque optanda magis, quam expectanda quaerere. Sed Nos quidem spem omnem ac plane fiduciam collocamus in humani generis Servatore Iesu Christo, probe memores, quae olim et quanta per stultitiam Crucis et praedicationis eius patrata sint, *huius mundi obstupescence et confusa sapientia*. — Principes vero et rectores civitatum nominatim rogamus, velint pro civili prudentia sua et fidei populorum cura consilia Nostra ex veritate aestimare, velint auctoritate et gratia fovere. Quaesitorum fructuum si vel pars provenerit, non id minimi fuerit beneficii loco in tanta rerum omnium inclinatione, quando impa-

розшарпане имя христіянське а черезъ борбы и войны ослабли силы Европы, то святы предпріятыя дбзвали нещастну свду часбвъ. Коли всюды повстали поводы до незгоды, шожь дивного, вели такъ велика часть людей находится погружена въ нелюдскихъ обычаахъ и дикихъ звичаахъ? Въ протое рвными силами стараймося, щобы давна згода, пбдстава общого добра, була обновлена. Если мае згода повернути, а добродѣйство христіянської мудрости далеко розширятся, то часы нынѣшній суть до того найстосовнѣйшій, бо чувство братерства всѣхъ людей не зацустило николи глубшихъ корней въ сердца, и ніякій вѣкъ не видѣвъ чековѣка, котрый бы пыльнѣйше шукавъ ближнихъ, щобы ихъ пбзнати и бтдати прислугу. Незамѣреній суть дороги на суши и морю, покрытій водами и кораблями, котрій гонять непонятною хижостію, а то всё знаменито позволяе не тблько заробляти на торговли, або заспоконти любопытнбсть, но такожъ розсѣвати наоколо слово Боже бтъ веходу солица до заходу.

Не есть намъ тайнымъ, якъ тяжкихъ и довгихъ трудбвъ wymagaе той порядокъ рѣчей, якого мы желаемо, щобы повернувъ: и може суть такій, котрій гадають, що мы занадто уводимся надѣю, що шукаемо того, чого слышнѣйше есть желати, якъ ожидати. Но надѣю всяку и повне упованіе полагаемъ въ Вседержителю роду людского Іисусѣ Христѣ, живо памятаючи о тбмъ, що колись и въ якихъ розмѣрахъ доказало „*буйство Креста*“ и его проповѣдане, коли удивило и заветыдало „*мудрость сего свѣта*“. А именно просимъ владѣтелѣвъ и управителѣвъ державъ, най съ обывательскою розтронностію и вѣрною печальностію о народы, оцѣнять по правдѣ нашій рады, най попрутъ ихъ своею повагою и ласкою. Хотьбы часть лише бажаныхъ по-

tientia praesentium temporum cum formidine iungitur futurorum.

Extrema saeculi superioris fessam claudibus trepidamque perturbationibus Europam reliquere. Haec, quae ad exitum properat aetas, quidni, versa vice, humano generi hereditate transmittat auspicia concordiae cum spe maximorum bonorum, quae unitate fidei christianae continentur?

Adsit optatis votisque Nostris *dives in misericordia Deus, cuius in potestate tempora sunt et momenta*, benignissimeque implere maturet divinum illud Iesu Christi promissum, *fiat unum ovile et unus pastor*¹⁾.

Datum Romae apud S. Petrum die XX Iunii anno MDCCCXCIV, Pontificatus Nostris septimodecimo.

LEO PP. XIII.

Отъ Митрополитального Ординаріята.

Львбвъ, дня 2. Листопада 1894.

¹⁾ Ioann. X, 16.

житкбвъ мала настати, немалымъ то любви добродѣйствомъ, коли такъ всё похилене до упадку, коли жаль на часы теперѣшній лучатся съ обавою о будущбсть.

Остатки минувшого вѣку збстали Европу умучену поражениями и взрушену переворотами. Сей вѣкъ, котрый свѣшить до кбнца, чомужбы противно не маеъ переказати родови людскому въ наслѣдіе ворожбу згоды съ надѣю дббрь найббльшихъ, якій заключае въ собѣ единбсть дѣры христіянської?

Нашимъ желаніямъ и стремленіямъ най поможе *богатый въ милосердіе Богъ, въ которого власти суть времена и земли*, и най всемилостивѣйше зволить присѣшити обѣтницю дану Іисусомъ Христомъ: *будетъ едино стадо и единъ пастыръ* ¹⁾

Дано въ Римѣ при св. Петрѣ дня 20. Червня въ роцѣ 1894. Понтифікату Нашого сѣмнатцятбмъ.

ЛЕВЪ ПП. XIII.

¹⁾ Ioan. X, 16.

Ч. 84.

Ч. 10. 724. Подается до ведомости ВЧ. Клира справоздане касове фонда вдовичо-сирот. съ днемъ 1. Жовтня 1894.

Справозданье касове вдовичо сиротиньского фонда
по гр. к. священникахъ Архиепархїи Львовской
съ днемъ 1. Жовтня 1894.

А) Фондъ коренный.

I. Эффекта винкульованї:

1) 4% Листы заст. гал. зем. кред. Тов.		
Серія II. ЧЧ. 1909, 1910, 1911, 1912, 1913, 1914, 1915, 1916, 1917, 1918, 1920, 1921, 1922 á 10.000 коронъ ном. варт.	140000.—	кор.
Серія III. ЧЧ. 21008, 21009, 33960, 34022, 34023, 34024 á 2000 коронъ ном. варт.	12000.—	
Серія IV. Ч. 10856 á 1000	1000.—	
„ V. ЧЧ. 19132, 19133, 19134 á 200 корон нв.	600.—	кор.
коронъ:	153600.—	„ 76800.— зр.
2) 4% Листы заст. Гал. зем. кред. Тов.		
Серія II. ЧЧ. 28, 60, 61, 107 á 5000 зр. нв.	20000.—	зр.
„ III. ЧЧ. 545, 574, 711, 1078, 1079, 1129, 1355 á 1000 зр. ном. варт.	7000.—	„
Серія IV. Ч. 247 á 500 зр. ав. ном. варт.	500.—	„
„ V. ЧЧ. 127, 991 á 100 зр. ав. ном. варт.	200.—	„
		27700.— зр.
3) 4% Листы заст. Банку краевого:		
Серія II. ЧЧ. 372, 373, 374 á 200 кор. нв.	600.—	кор.
„ III. ЧЧ. 663, 664, 665 á 1000 кор. нв.	3000.—	„
коронъ:	3600.—	„ 1800.— зр.
4) 4 1/2% Листы заст. Банку краевого:		
Серія III. Ч. 1252 á 500 зр. ав. ном. варт.	500.—	зр.
„ IV. Ч. 3597 á 100 зр. ав. ном. варт.	100.—	„
		600.— зр.
Винкульованными эффектами:		106900.— зр.

II. На ипотецъ:

1) Дѣвоче воспиталище	6000.—	зр.
2) Дра Рознера реальность	3800.—	„

3) Якова Зісмана реальность	1050.—	зр.
4) О. Теофила Билиньского реальность	3200.—	„
5) Гаврышѣвъ реальность	64·41	„

14114·41 зр.

III. Книжка гал. Шад. винк. Ч. 14809

1257·04 зр.

IV. Каменїца:

1) Вѣрительность перенята ътъ общо.-рольн. кред. Заведенїя		45000.— зр.
2) Сплаченї раты: I.	345·27	зр.
II.	353·22	„
III.	361·34	„
IV.	369·66	„
V.	378·17	„
VI.	386·88	„
VII.	395·78	„
VIII.	404·89	„
		<u>2995·21 зр.</u>

V. Податокъ скарбовый

звернути ся маючїй	7744·83	зр.
Цѣлый фондъ коренный по день 1. жовтня выносить:	178011·49	зр.
Съ днемъ 30. червня выносятъ:	178011·49	зр.
побильшивъ ся о:	0.	

Б) Фондъ до розпорядимости:

Умѣщено на книжкахъ гал. Шад. винкулѣван:

Ч. 17749	1942·57	зр.
„ 22318	1939·10	„
„ 25200	635·50	„
„ 26489	1945·82	„
„ 39052	1013·20	„
„ 47939	1726.—	„
„ 71325	1050.—	„
„ 81135	695·04	„
„ 81137	780·95	„
„ 94901	864·74	„
Готѣвкою:	23·69	„

Цѣлый фондъ до розпорядимости выносить.

12616·61 зр.

Іменно приходу було:

Зъ деканатвѣ	494.32	зр.
при институціи вложено	225.—	"
за увблънене бѣтъ испыту конк.	60.—	"
" припущене до "	70.—	"
" принятіе до Асепархіи	125.—	"
" процента и пр. визіи	587.88	"
решта касова съ 30. червня	10785.23	зр.

12347.43 зр.

Розходу було:

Звычайній запомоги:	79.42	зр.
Назвычайній запомоги	70.—	"
Преддатки	671.—	"
подорожъ Члена комисіи на засѣд.	5.—	"
зворотъ М. Консисторіи до Ч. 6373/94	20.—	"
Администрація	263.15	"

1108.57 зр.

11238.86 зр.

Отчислюючи розхбдъ бѣтъ прихода

Подробно:

3/7	Всч. урядъ дек.	Свольскій	134.92	зр.
7/7	"	" Журавеньскій	2.40	"
19/6	"	" "	5.—	"
19/7	"	" Львбвско-городскій	12.—	"
7/9	"	" "	12.—	"
10/7	"	" Бобрецькій	39.—	"
21/7	"	" Наравскій	58.—	"
30/7	"	" Роздольскій	26.—	"
3/8	"	" Залозецкій	22.40	"
7/8	"	" Галицькій	122.30	"
13/8	"	" Бродскій	5.—	"
9/9	"	" Пбдгавецкій	55.—	"

494.32 зр.

При институціи зложили:

20/7	Вч. О. Адамъ Витвицькій	30.—	зр.
18/8	" " Іоаннъ Насальскій (декл. а 50 зр.)	10.—	"
3/9	" " Александеръ Стоцькій	30.—	"
"	" " Дмитрій Вахталовскій	30.—	"
14/9	" " Іоаннъ Баковичъ (декл. а 40 зр.)	20.—	"

18/9	Вч. О. Левъ Залужный	30.—	зр.
28/9	" " Корнелій Слюзаръ	30.—	"
"	" " Теодоръ Гутковскій (декл. а		
	15 зр.)	15.—	"
"	" " Іоаннъ Ярымовичъ (декл. а		
	20 зр.)	10.—	"
29/9	" " Василій Курдидикъ (декл. а		
	40 зр.)	20.—	"

225.— зр.

За увблънене бѣтъ исп. конкурс.:

5/7	Вч. О. Симеонъ Пѣтушевскій	10.—	зр.
7/8	" " Іоаннъ Павлусевичъ	20.—	"
20/8	" " Іосифъ Охримовичъ 1/2	30.—	"

60.— зр.

За припущене до исп. конкурсов.:

10/7	Вч. О. Емиліянъ Мальчиньскій	30.—	зр.
14/7	" " Владиміръ Винярьскій	30.—	"
20/8	" " Северинъ Наконечный	10.—	"

70.— зр.

За принятіе до Архіепархіи:

7/7	Вч. О. Владиміръ Потучко	75.—	зр.
3/9	" " Александеръ Ротко	50.—	"

125.— зр.

Розхбдъ:

Звычайній запомоги:

16/9	Елеонора Згарска	29.42	зр.
29/9	" " Громницка	50.—	"

79.42 зр.

Надзвычайній запомоги:

17/7	Теофіла Крохмалюкъ	30.—	зр.
26/7	Юлія Ивановичъ	40.—	"

70.— зр.

Преддатки :

² / ₇	Елена Малицка	20— зр.
³ / ₇	Теофія Величко	20— "
¹³ / ₉	" "	20— "
⁵ / ₇	Марія Дудкевичь	14— "
⁸ / ₇	Емилія Мартинець	60— "
² / ₇	Юлія Федоровичь	25— "
²⁸ / ₇	Клментина Зацерковна	15— "
² / ₉	" "	15— "
¹³ / ₉	" "	10— "
³⁰ / ₇	Марія Безушко	60— "
¹ / ₉	" "	40— "
³⁰ / ₇	Анна Кунцевичь	20— "
¹¹ / ₈	" "	10— "
¹ / ₃	Лукія Ижакъ	10— "
"	Святославъ Войтовичь	10— "
"	Каролина Нижанковска	10— "
¹⁰ / ₈	Клявдія Левицка	15— "
"	Діонізія Рудницка	25— "
¹⁷ / ₈	Амалія Левицка	40— "
²⁵ / ₈	Александра Залуска	100— "
"	Марія Пачовска	15— "
²² / ₈	Людмила Перфецка	32— "
³¹ / ₈	Екатерина Рожаньска	20— "
¹⁶ / ₉	" "	20— "
² / ₉	Мальвина Кисѣлевска	20— "
¹⁶ / ₉	Серафима Танячкєвичь	10— "
²⁶ / ₉	Розалія Барановска	20— "

671— зр.

Львѣвъ дня 1. Жовтня 1894.

А. Бѣлецкій,

Предсѣдатель комисіи управ. фонд. вѣ. свр. АЕп. Львѣвскои.

М. Гунисъ,
контрольоръ.Гр. Прещлякъ,
касієрь.

Отъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ дня 8. Листопада 1894.

Ч. 85.

Ч. 1862орд. — Поводляеся приказъ зарядженя складки на докѣнчене будовы церкви св. Іоакима въ Римѣ; и завзываея ВЧ. Клирь, щобы по можности принявъ ѳтправу св. Литургій на тую цѣль.

Понеже будова ювильной церкви св. Іоакима въ Римѣ ко своему докѣнченю конечно пѣдпомочи Вѣрныхъ всеи Церкви св. требуе, а инакше совершеніе будовы мусѣლობыя съ наибѣльшимъ смуткомъ для св. Отца засистовати: длатого Митр. Ординаріятъ приказуе съ покликѣмъ на розпоряджене въ Вѣдомостяхъ ч. 59 (ст. 94), щобы всѣ тыи ВЧ. Настоятелѣ парохій, котры того доси не здѣлали, заразъ по одержаню сего приказа складку на тую цѣль зарядили тымъ способомъ, якъ въ цитованѣмъ розпорядженю сказано.

Дальше завзываея ВЧ. Клирь Аепархіи, щобы по можности принявъ ѳтправу св. Литургій на цѣль той будовы; и дотычній освѣдченя маютея посредствомъ Урядѣвъ деканальныхъ сюда надѣслати, а кромѣ того маютея ВЧ. Настоятелѣ деканатѣвъ рѣчь сію также на наиблизшѣмъ соборчику пѣднести и о результатѣ тутъ написати.

Отъ Митрополитального Ординаріята

Львѣвъ, дня 2. Студня 1894.

Ч. 86.

Ч. 11190. — Взымаютея ВЧ. Урады декан. до предложєня выказѣвъ съ свщ. вѣдѣвъ и сирѣтъ изъ Епархіи Перемыскои впрѣсть до тамошної ВПр. Консистеріи.

На ѳтнесенєя тутъ ВПреп. гр. к. Епископскои Консистеріи въ Перемышли зѣ дня 27. Листопада т. р. Ч. 7495 приказуея всѣмъ ВЧ. Урядамъ декан., щобы предложили въ первыхъ дняхъ Сѣчня 1895 р. впрѣсть до Консистеріи въ Перемышли точній Выказы свщ. вѣдѣвъ и сирѣтъ изъ Епархіи Перемыскои перебуваючихъ въ предѣлахъ ихъ деканатѣвъ и управнєныхъ до побору звчч. запомоги за р. 1894 изъ дотычного фонда Епархіяльного.

Отъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 11. Студня 1894.

Ч. 87.

Ч. 11989. — Пригадуєся Пречестнымъ Урядамъ Деканальнымъ дотычній уставы що до правленя Службъ Б. легатовыхъ и фондовыхъ черезъ завѣдателѣвъ опорожненыхъ приходствъ и вынадгородженя тыхъ же за тоє.

Гденекотрѣ завѣдателѣ опорожненыхъ приходствъ нашої АЕпархіи не хотять правити Службъ Б. фонда религіійного а то на тѣй підставѣ, що они побираючи лише 30 зр. мѣсячнои платнѣ не суть будьтобы до того обовязанѣ.

Иній зновъ удаются до Митр. Консистоіи або впростъ до ц. к. Правительства съ прошенемъ о вынадгороджене не толькы за отправленѣи ними Службы Б. легатовѣ, но и за Службы Б. фондовѣ.

Препоручаєся прото Пречестнымъ Урядамъ Деканальнымъ възвати въ данѣмъ разѣ дотычного завѣдателя, чтобы застосовався до обовязуючихъ въ томъ взглядѣ законѣвъ державныхъ, котрѣ гласять якъ слѣдує:

A) Verordnung des Ministers für Cultus und Unterricht und des Finanzministers vom 20. Jänner 1890. (AЕп. Вѣд. 1890. ст. 59) §. 14:

Verweser erledigter Pfründen haben auf das stiftungsmässige Messstipendium nur bis zur Höhe des Diöcesanüblichen Anspruch.

Beträgt jedoch deren Gehalt monatlich nur 30 fl. so sind dieselben nicht verpflichtet, die Stiftungsmessen anders als gegen das diöcesanübliche Stipendium zu persolviren.

B) Erlass des M. f. C. u. U. v. 10. Juli 1872:

Die Gebühr für persolvirte Stiftmessen ist dem Etragnisse des bei der betref. Kirche bestehendes Stiftungsfondes zu entnehmen; es ist demnach das auf die Zeit der Vacatur einer kirchl. Pfründe entfallende Gesamtertragnis des Stiftungsfondes in der Intercalarrechnung in Einnahme und als Gebühr für persolvirte Stiftmessen das in der Diöcese übliche Stipendium ordinarium in Ausgabe zu stellen.

Eine Ausnahme hat nur bei jenen Stiftungen platzzugreifen, deren Ertragnis das erwähnte Stipendium ordin. nicht erreicht; in Fällen dieser Art ist in die Rubrik „Ausgabe“ der Intercalarrechnung nur die von dem Stiftungsfonde entfallende Gebühr nicht aber das diöcesanübliche Stipendium einzuschreiben, und kann von dem Provisor nur diese Gebühr in Anspruch genommen werden.

Съ службами легатовыми (Stiftungsmessen) не належить мѣшати Службы Б. фонда религ. (Religionsfondsmessen). — Тѣ послѣдній обовязанѣи правити бесплатно кождѣи душпастырѣ, котрѣи щонибудь побирає зъ фонда религіійного.

Отъ Митрополитальной Консистоіи.

Львѣвъ, дня 28. Студня 1894.

Ч. 88.

Обвѣщеня конкурсовѣ.

Митрополитальна Консистоіа розписує на конкурсъ слѣдуючѣи парохіи:

а) п. д. б. Студня 1894 съ речинцемъ до дня 31. Сѣчня 1895:

Ч. 11303. — Нове село съ прилучеными Козары, Суховцѣ и Голошинцѣ, деканата Збаражского, наданя приватного;

б) п. д. 27. Студня 1894 съ речинцемъ до д. 21. Сѣчня 1895:

Ч. 11783. — Николаевъ съ прилучеными Адамѣвка и Стырѣвцѣ, деканата Холовского, наданя Ординаріятского

Отъ Митрополитальной Консистоіи.

— ❦ —

ХРОНИКА.

ИМЕНОВАНЫ.

Поч. Свѣтшникомъ Митроп. Консистоіи именованѣи:

Ч. 968/орд. О. Павелъ Свистунъ, парохъ Козовы.

Титулъ емерит. Декана съ правомъ употребленя экспозиторѣи крылошанскихъ получивъ:

Ч. 1352/орд. — О. Іоаннъ Каратницікѣ дотепершній Настоятель Калущкого деканата и парохъ въ Долѣбнѣ.

Завѣдателями деканатѣвъ именованѣи оо.:

Ч. 1276/орд. Карпъ Винтонякъ, парохъ Утѣшкова, Олескимъ;

Ч. 1336/орд. Николай Рожанскѣи, парохъ Мостыща, Калущкимъ;

Ч. 1342/орд. Іосифъ Грабовницькѣи, парохъ Тшеова, Болехѣвскимъ.

Ординаріятскимъ Комисаремъ справъ сервитутныхъ для деканата Калущкого именованѣи:

Ч. 5292. О. Володимѣръ Петрушевчѣ, парохъ Калуща.

Дельгатомъ до окружной Рады школьной съ Перемышлянѣвъ именованѣи:

Ч. 9315. О. Романъ Кунцевчѣ, парохъ Станнимира.

Вицедеканами именованѣи оо.:

Ч. 876/орд. — Іляріонъ Валявскѣи, парохъ Тейсарова, П. В. Деканомъ для деканата Стрыйского;

- Ч. 1335/орд. — Михайль Свѣтенькій, парохъ Волкова, П. ВДеканомъ для декан. Щирецкого;
 Ч. 1338'орд. — Анатолій Долинскій, парохъ въ Бродахъ, П. ВДеканомъ для декан. Бродского;
 Ч. 1339/орд. — Андрей Дольневскій, парохъ Гологоръ, П. ВДеканомъ для деканата Уневского;
 Ч. 1339/орд. — Изидоръ Рейтаровскій, парохъ въ Лубянкахъ I., а Петръ Кряпкевичъ, парохъ Гнилицъ П. ВДеканомъ для деканата Збаражского;
 Ч. 1341/орд. — Игнатій Юхновичъ, парохъ Корчина, П. ВДеканомъ для декан. Скольскаго;
 Ч. 1341/орд. — Леонтій Шеферъ, парохъ Бовшова, П. ВДеканомъ для декан. Галицкого;
 Ч. 1342/орд. — Геронимъ Алексевичъ, парохъ Зарудя, для декан. Тернопольского;
 Ч. 1343/орд. — Павелъ Козюкъ, парохъ Высны, П. ВДеканомъ для Бобрецкого деканата;
 Ч. 1343/орд. — Яковъ Вергановскій, парохъ Кіевця, П. ВДеканомъ для деканата Роздольского;
 Ч. 1345/орд. — Володиміръ Туркевичъ, парохъ Грибовичъ, П. ВДеканомъ для Львовско-загородского деканата;
 Ч. 1346/орд. — Іосифъ Цегельскій, парохъ Подусова, I., а Іоакимъ Федюкъ парохъ Курянь П. ВДеканомъ для деканата Наравского.

Надпорядочнымъ Сповідникомъ монастыря шквинъ чина св. Василія В. въ Словитѣ именованый:

- Ч. 11801 — О. Стефанъ Стисловскій парохъ Ляцкого.
Архидієрейскій грамоты похвальній съ правомъ употребляя экспозиторій крылошанскихъ получили ОО.:
 Ч. 1248/орд. — Іоаннъ Любовичъ парохъ Острова,
 Ч. 1305/орд. — Юліанъ Лазаревичъ парохъ Ярчовець.
Архидієрейскій грамоты похвальній получили ОО.:
 Ч. 7216 — Павелъ Дудыкъ сотр. въ Бродахъ;
 Ч. 986/орд. — Іоаннъ Колянковскій, парохъ Ходачкава вел.;
 Ч. 988/орд. — Володиміръ Рожіевскій, парохъ Новосѣлокъ лѣскихъ;
 Ч. 10055. — Левъ Цегельскій, парохъ Голосковичъ;
 Ч. 10852. — Іоаннъ Гошовскій сотр. въ Перегиньску.

Умѣщенія.

Душпастырство при ц. к. кармѣ домѣ для женщинъ во Львовѣ получилъ:

- Ч. 9923. О. Дръ Титъ Мышковскій, регистрантъ канцеляріи Консисторской.

Завѣдательства получили ОО.:

- Ч. 8200. Яковъ Сырофдовъ, завѣд. Куровичъ, въ Богутинѣ,
 Ч. 8315. Лаврентій Дьяковскій, сотр. Бережанъ, въ Кадлубискахъ,
 Ч. 8319. Володиміръ Кальба, сотрудинъ Сасова, въ Новбѣль сельъ,
 Ч. 8335. Іоаннъ Зазулякъ, сотр. Рожикъ, тамже,
 Ч. 8480. Маріанъ Заячковскій, завѣд. Перепельникъ, въ Гарбузовѣ,
 Ч. 8885. Емиліанъ Боберскій, завѣд. Шоломы, въ Суходолѣ,
 Ч. 8886. Николай Малый, завѣд. Ясенова, въ Ясенбачахъ,
 Ч. 8933. Аполоній Крохмалюкъ, завѣд. Черниховець, въ Заболотцахъ,
 Ч. 9000. Юліанъ Левицкій, завѣд. Звыженя, въ Шишабвцахъ,
 Ч. 9050. Юліанъ Зубрицкій, завѣд. Лисеничъ, въ Якторовѣ,
 Ч. 10018. Григорій Дякъ, сотр. Луки малой, тамже,
 Ч. 10145. Николай Демчинскій, сотр. Залозецъ, въ Берлинѣ,

- Ч. 10316. Теодоръ Сахно, сотр. Гумнискъ, тамже,
 Ч. 11021. Александръ Джулиньскій, сотр. Ромашова, тамже.

Сотрудничества получили ОО.:

- Ч. 5884. Кизиміръ Савицкій, сотр. Залозецъ, въ Ратыши,
 Ч. 7960. Теодозій Лежогубскій, завѣд. Заболотецъ, при парохіи св. Пятницъ во Львовѣ,
 Ч. 8285. Юліанъ Гумецкій, новопост. пресвитеръ, въ Долгобѣ,
 Ч. 8292. Евгений Витошинскій, сотр. Струсова, въ Кошлякахъ,
 Ч. 8415. Николай Стефановичъ, новопост. пресв., въ Бережанахъ,
 Ч. 8481. Яковъ Зробекъ, завѣд. Гарбузова, въ Уши ад Сасбвъ,
 Ч. 8566. Володиміръ Левицкій, сотр. Миклашова, въ Ольшаницѣ,
 Ч. 8567. Василій Левицкій, сотр. Волкова, въ Струсовѣ,
 Ч. 8572. Герасимъ Семковъ, сотр. Заланова, въ Голгоцахъ,
 Ч. 8839. Емиліанъ Ваньо, пресектъ закрестіи при Архикатедр. храмѣ назначенъ П. Викаріємъ при тѣмже храмѣ,
 Ч. 8839. Михайль Тушисъ, регистрантъ канцеляріи Консисторской, получилъ посаду пресектъ закрестіи при Акатерд. храмѣ,
 Ч. 9007. Теодоръ Пиндусъ, новопост. пресв., въ Сосновѣ,
 Ч. 9130. Григорій Стецевъ, сотр. Соснова, въ Залановѣ,
 Ч. 9947. Іоаннъ Кордуба въ Подкамени,
 Ч. 10029. Михайль Скроцкій, сотр. Подкамени, въ Дѣдиловѣ,
 Ч. 10242. Павелъ Кульчацкій, сотр. Кошлякъ, въ Залозцахъ,
 Ч. 11067. Іоаннъ Рудый, сотр. Бурштина, въ Островѣ д. хорор,
 Ч. 11800. Михайль Клюкъ, новопост. пресв., въ Островѣ декан. тернопольского.

Въ пропозиціи умѣщенія ОО.:

- Ч. 8484. на Подове: 1. Аполоній Крохмалюкъ, 2. Лаврентій Дьяковскій, 3. Евгений Лопатинскій;
 Ч. 8485. на Покровцѣ: 1. Григорій Дякъ, и 2. Василій Кузьмичъ;
 Ч. 9730. на Долгу въ терѣ: 1. Іоаннъ Щуровскій, 2. Петръ Чикалюкъ, 3. Іоаннъ Павлусевичъ — а въ списѣ: Михайль Форысъ, Іосифъ Охримовичъ, Кирилль Левицкій, Николай Левицкій, Константинъ Целевичъ и Володиміръ Потучко;
 Ч. 10569. на Провшу въ терѣ: 1. Лука Ярымовичъ, 2. Геронъ Алексевичъ, 3. Юліанъ Серончковскій — а въ списѣ: Іоаннъ Щуровскій, Іоаннъ Билиньскій, Петръ Чумаць, Іосифъ Бородевичъ, Юліанъ Галькевичъ, Ярославъ Стеткевичъ, Яковъ Вацькъ, Іосифъ Гоцкій, Аполоній Крохмалюкъ, Кирилль Левицкій, Викторъ Цебровскій, Іоаннъ Сврко, Яковъ Зробекъ и Іоаннъ Бачинскій,
 Ч. 10570. на Дубце: 1. Теофиль Любинецкій, 2. Григорій Дычковскій и 3. Іоаннъ Барановскій,
 Ч. 10571. на Збонска: 1. Евгений Гошовскій и 2. Северинъ Наконечный,
 Ч. 10651. на Журбовѣ: Іоаннъ Созанскій самъ оденъ,
 Ч. 10652. на Ябвѣ: Орестъ Конвалецъ, " " "
 Ч. 10690. на Раквѣ: 1. Юліанъ Левицкій, 2. Іоаннъ Макаревичъ и 3. Юліанъ Мандычевскій;
 Ч. 10760. на Переволочну въ терѣ: 1. Юліанъ Мандычевскій, 2. Юліанъ Серончковскій, 3. Павелъ Чюла — а въ списѣ: Юліанъ Галькевичъ, Ярославъ Стеткевичъ, Михайль Гаврылюкъ, Яковъ Вацькъ, Александръ Левицкій, Володиміръ Чайковскій, Іоаннъ Сврко, Яковъ Зробекъ, Николай Малый, Іоаннъ Березинскій и Володиміръ Кальба;
 Ч. 10882. на Скорки въ терѣ: 1. Теофиль Любинецкій, 2. Михайль Гаврылюкъ, 3. Іосифъ Красноцера — а въ списѣ: Володиміръ Борыевичъ, Вол. Кошлякъ, Юліанъ Левицкій и Іоаннъ Рейтаровскій,
 Ч. 10883. на Кадлубиска въ терѣ: 1. Петръ Гулай, 2. Іоаннъ Чировскій, 3. Павелъ Дудыкъ — а въ списѣ: Володиміръ Борыевичъ, Григорій Купчинскій,

Александръ Левицкій, Лаврентій Дыяковскій, Яковъ Зробекъ и Николай Малый;

- Ч. 10884. на Цѣневу: 1. Иларій Барусевичъ, 2. Володиміръ Сойка и Любоміръ Зарицкій;
 Ч. 11092. на Ходовичи: 1. Петръ Петрицкій, 2. Юліанъ Галькевичъ и 3. Михайлъ Гаврылюкъ;
 Ч. 11093. на Годбѣ въ тернѣ: 1. Юліанъ Габрусевичъ, 2. Григорій Концевичъ, 3. Володиміръ Бордасевичъ — а въ списѣ: Михайлъ Гаарылюкъ, Михайлъ Сосенко и Михайлъ Бачицьскій.

Презенты получили ОО.:

- Ч. 7957. Левъ Левицкій на Бакѡвцѣ,
 Ч. 8076. Стефанъ Допаровичъ на Сѣхѡвѣ,
 Ч. 8084. Григорій Комаряньскій на Бережинцѣ,
 Ч. 8918. Василій Кузьмичъ на Покровцѣ,
 Ч. 9141. Іосифъ Бабѣй на Церковну,
 Ч. 9142. Николай Курбасъ на Илеме,
 Ч. 10886. Ксен. Роздольскій на Плетенячи,
 Ч. 11227. Евгенийъ Гомовскій на Збонска,
 Ч. 8274. Филемонъ Тарнавскій на Манаевѣ,

Каноничкій институцій получили ОО.:

- Ч. 7844. Іоаннъ Насальскій на Станькѡвцѣ,
 Ч. 8280. Александръ Стодкій на Куровичи,
 Ч. 8281. Дмитрій Бахтадовскій на Перепельники,
 Ч. 8503. Іоаннъ Баковичъ на Лисеничи,
 Ч. 8580. Левъ Залужный на Потокъ,
 Ч. 8885. Іоаннъ Ярымовичъ на Шоломыю,
 Ч. 8886. Теофилъ Гутковскій на Ясенбѣ,
 Ч. 8888. Корнелій Слюзаръ на Будьки,
 Ч. 8932. Левъ Левицкій на Бакѡвцѣ,
 Ч. 8933. Василій Курдыдвѣ на Чернихѡвцѣ,
 Ч. 9000. Михайлъ Гарбачевскій на Звыжень,
 Ч. 9050. Анатолій Долнскій на Броды,
 Ч. 9255. Филемонъ Тарнавскій на Манаевѣ,
 Ч. 10207. Василій Кузьмичъ на Покровцѣ.

Декретъ увеличилъ ѡбъ числа конкурсового парохіальнаго на протѣхъ шести лѣтъ получили ОО.:

- Ч. 7994. Михайлъ Кордуба парохъ Сушна,
 Ч. 8197. Левъ Фшцаловичъ парохъ Молодиньча,
 Ч. 8558. Іоаннъ Виликевичъ парохъ Звенигорода,
 Ч. 8393. Юліанъ Габрусевичъ парохъ Махиновець,
 Ч. 8397. Юліанъ Левицкій парохъ Словиты,
 Ч. 8398. Викторъ Езерскій парохъ Половичъ,
 Ч. 8404. Петръ Петрицкій завѣдатель Дашавы,
 Ч. 8529. Михайлъ Свѣтенскій парохъ Волкова,
 Ч. 8624. Іоаннъ Кобрыновичъ парохъ Жупаня,
 Ч. 8775. Кароль Левицкій парохъ Ольшанцѣ,
 Ч. 8948. Михайлъ Шавала, парохъ Полтвы,
 Ч. 10655. Юліанъ Охримовичъ парохъ Сенечола.

Испиты конкурсовый парохіальный выдержали ОО.:

- Ч. 9450. Миронъ Гуглевичъ, Павелъ Дудыкъ, Юліанъ Зубрицкій, Григорій Кармали-та, Михайлъ Кмицакевичъ, Володиміръ Копытцакъ, Маріанъ Латвинъ, Ели-фаній Роздольскій, Ксеофонъ Роздольскій, Іоаннъ Созанскій, Володиміръ Сойка, Романъ Яцковскій и Антоній Целевачъ.

До заведенія св. Августина въ Вѣднѣ яко докторандъ св. Богословія принятый.

- Ч. 950орд. О. Григорій Прешлякъ, викарій Архикатедр. храма св. ВМ. Георгія во Львовѣ.

Въ ставъ дефиціента на власне прошеніе перенесенный:

- Ч. 10735. О. Данилъ Танячкевичъ парохъ Николаева, деканата Холовского, — а в. Правительство назначило ему рѣчну плату 450 зр. а. в.

Отпустку изъ связи клирикальиои Архіепархіи Львѡвскои въ Епархію Станиславѡвску получили:

- Ч. 1142орд. О. Ковдратъ Лагола.

Митропол. Ординаріатъ соглашаея на принатіе въ повицатъ Чина св. Василія В. въ Добромили:

- Ч. 10023. Стефана Ярмолюка.

Митроп. Ординаріатъ выдавъ грамоты на посвященіе новыѣхъ Церквей въ мѣстцевостяхъ:

- Ч. 8631. въ Обельницѣ ад Ювашкѡвѣ,
 Ч. 8669. въ Перегнѡвску,
 Ч. 8841. въ Нуци,
 Ч. 8953. въ Суходолѣ дек. Бобрецкого.
 Ч. 9355. въ Грабѡвцѣ ад Головецко,
 Ч. 9359. въ Ганѡвцяхъ ад Руда,
 Ч. 9410. въ Попѡвцяхъ,
 Ч. 10581. въ Синковѣ,
 Ч. 10600. въ Путятнчахъ ад Лысятнч гор.,
 Ч. 10665. въ Заваловѣ.

Престолы упривилевоаний одержали церкви въ мѣстцевостяхъ:

- Ч. 9536. въ Ходачкѡвѣ вел..
 Ч. 10130. въ Долгѡмѣ,
 Ч. 10487. въ Лозинѣ.

Власть двѣ Службы Божіе въ недѣлѣ и свята правити получили ОО.:

- Ч. 8141. Іоаннъ Озаркевичъ, парохъ Болехова, до кнѣца 1895 р.,
 Ч. 8705. Яковъ Мандзѣй, парохъ Войнилова, до кнѣца Жовтня 1895 р.,
 Ч. 8923. Николай Сеншинъ, парохъ Берездовецъ, до кнѣца Червня 1895 р.,
 Ч. 10843. Теофилъ Горникевичъ, парохъ Витвицѣ, на часть его ехсцурендо администрація въ Годѡвѣ.

Брацтва найсв. Таинъ збѣтали канонно установленіи при церквахъ:

- Ч. 7908. при церквѣ парох. Преображенія Госп. въ Осталовичахъ,
 Ч. 7908. при церквѣ филиальн. св. М. Параскевы въ Мерищѡвѣ,
 Ч. 7962. " " парох. Рождества П. Б. въ Бруховичахъ,
 Ч. 7963. " " " св. О. Николая въ Корелнчахъ,
 Ч. 7963. " " " филиальн. Воздвиженія Ч. Креста въ Добрянчахъ,
 Ч. 8116. " " " парох. Воздвиженія Ч. Креста въ Сугровѣ,
 Ч. 8116. " " " филиальн. св. Арх. Михаила въ Вербицѣ,
 Ч. 8807. " " " парох. св. Арх. Михаила въ Ходовичахъ,
 Ч. 8807. " " " филиальн. св. О. Николая въ Стрыганцяхъ.
 Ч. 8807. " " " " св. Арх. Михаила въ Татарску,
 Ч. 8950. " " " парох. Покрова пресв. Б. въ Полтвѣ,
 Ч. 8950. " " " филиальн. св. ВМ. Дмитрія въ Женевѣ,
 Ч. 8951. " " " парох. св. Арх. Михаила въ Дмитровичахъ,
 Ч. 8951. " " " филиальн. Воздвиженія Ч. Креста въ Глуховичахъ,
 Ч. 9191. " " " парох. св. О. Николая въ Лозинѣ,
 Ч. 9812. " " " Архикатр. св. ВМ. Георгія во Львовѣ,

Ч. 10129.	"	"	філіяльн. св. священномуч. Ігнатія въ Тужиловъ ад Долге,
Ч. 10298.	"	"	парох. св. Муч. Параскевы въ Кабарѣвцяхъ,
Ч. 10299.	"	"	" Воскресенія Госп. въ Озеряньцѣ,
Ч. 10299.	"	"	філіяльн. Покрова П. Б. въ Цецовѣ,
Ч. 10301.	"	"	парох. Собора П. Б. въ Присѣвцяхъ,
Ч. 10340.	"	"	" Воздвиженія Ч. Креста въ Красовѣ,
Ч. 10340.	"	"	філіяльн. Покрова П. Б. въ Раковци,
Ч. 10417.	"	"	парох. св. Тройць въ Озернѣ,
Ч. 10541.	"	"	парох. Преображенія Госп. въ Скольомъ мѣстцѣ,
Ч. 10541.	"	"	філіяльн. св. Муч. Параскевы въ Скольомъ селѣ,
Ч. 10712.	"	"	парох. св. ВМ. Дмитрія въ Збонскахъ,
Ч. 10713.	"	"	" Стрѣтенія Госп. въ Бакѣвцяхъ,
Ч. 10713.	"	"	філіяльн. Покрова П. Б. въ Репеховѣ,
Ч. 10713.	"	"	" Успенія П. Б. въ Любешцѣ,
Ч. 10713.	"	"	Введенія П. Б. въ Жабокрукахъ,
Ч. 11196.	"	"	парох. св. Безеребр. Космы и Даміана въ Глѣбовичахъ вел.,
Ч. 11214.	"	"	" Введенія П. Б. въ Остабѣвцяхъ,
Ч. 11214.	"	"	філіяльн. св. Арх. Михаила въ Данилѣвцяхъ,
Ч. 11515.	"	"	парох. св. Параскевы въ Тростянци вел.,
Ч. 11821.	"	"	" Бѣгства пресв. Б. въ Египетъ въ Ямельницѣ.

Некрологія.

- Ч. 8106 О. Антоій Давидовичъ, деканъ Олескій и парохъ въ Заболотцяхъ, померъ дня 26. Серпня 1894,
 Ч. 8137. О. Іоаннъ Левицкій, парохъ Нового села, померъ дня 23 Серпня 1894,
 Ч. 3271. О. Михаиль Івасечко, парохъ Рожискъ, померъ дня 27. Серпня 1894,
 Ч. 8471. О. Іоаннъ Роздольскій, парохъ Берлана, померъ дня 9. Вересня 1894,
 Ч. 9144. Іоаннъ Яцкевичъ, парохъ Пацякова, померъ дня 27. Вересня 1894,
 Ч. 10017. О. Володиміръ Колянковскій, парохъ Луки, померъ дня 24. Жовтня 1894,
 Ч. 10315. О. Теофилъ Горникевичъ, деканъ Болехѣвскій и парохъ Гошева, померъ дня 28. Жовтня 1894,
 Ч. 10318. О. Дмитрій Чмола, пар. Гумнискъ, померъ дня 30. Жовтня 1894,
 Ч. 10816. О. Амврозій Зарицкій, парохъ Романова, померъ дня 20. Листопада 1894.

Души ихъ поручаются молитвамъ ВЧ. Квира.

Отъ Митрополитального Ординаріата.

Львѣвъ дня 28. Студня 1894.

Сильвестеръ
Митрополитъ.

21.593
1894

100
10/1
1894
10/1
1894